ELEEN KELLY

Vraja grotei albastre

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

— Aş vrea să-mi găseşti fiul, spuse Beatrice London, cu o privire inexpresivă şi rece.

Chelsea Ross era aşezată în faţa ei în elegantul salon din Wellesley Hills. Problema în sine n-o surprinse, deoarece era obişnuită cu acest gen de cereri. Dar ceea ce o descumpănea profund era vârsta doamnei London, care se apropia de vreo şaizeci de ani şi ambianţa luxoasă în care se afla acum. În general, Chelsea era chemată în apartamente sărăcăcioase, dacă nu chiar sordide, în care familiile trăiau câte trei-patru persoane în cameră, şi de cele mai multe ori se confrunta cu câte o mamă înlăcrimată al cărei fiu sau fiică fugise de acasă. Şi, în toate cazurile, exista o reală îngrijorare care se ghicea în aceste chemări în ajutor care-i erau adresate.

Dar nu şi de data aceasta.

— Fiul dumneavoastră? întrebă ea calm.

Beatrice London nu tresări. Niciun fir de păr din coafura ei îngrijită nu se clinti. Degetele, cu o manichiură impecabilă rămaseră liniştite pe braţul fotoliului Regence.

— Da, fiul meu… Samuel Prescott London.

Dacă ar fi trebuit ca Chelsea să recunoască numele, atunci eşuă lamentabil.

— Mă tem că numele acesta nu-mi spune nimic, zise ea cu toată diplomaţia de care se simţea în stare. De obicei, eu lucrez într-un cu totul alt mediu…

— Sunt perfect conştientă de asta, domnişoară Ross, precum şi de reuşitele dumitale în acest domeniu cu totul special. De aceea vreau să te angajez.

Chelsea dădu încet din cap, îşi puse picior peste picior şi se aplecă uşor în faţă.

— Ce vârstă are fiul dumneavoastră, doamnă London?

— Va face patruzeci de ani luna viitoare.

Chelsea primi informaţia cu o seninătate prefăcută. În

sinea ei, problema era cel puţin ciudată.

— Şi de când a dispărut?

— De şase luni. N-a dispărut, o corectă doamna London. Ştiu destul de precis unde se ascunde, şi mai ştiu că se simte foarte bine.

— Doamnă London, în cazul acesta nu sunt sigură că înţeleg prea bine ce…

— Samuel a plecat de la biroul său în decembrie ca să petreacă o săptămână în Mexic. A abandonat o întreprindere înfloritoare al cărei preşedinte este, un apartament superb în zona portului, şi o fermecătoare tânără care s-ar putea să nu-l mai aştepte o veşnicie. Are deci toate motivele să se întoarcă. Dar din moment ce pare să nu ţină cont de toate astea, fac apel la dumneata ca să-l aduci înapoi.

Aceste cuvinte, chiar dacă fuseseră rostite pe un ton neutru, trădau o furie stăpânită.

— Patruzeci de ani… oftă Chelsea. Nu prea mai este un copil. Nu credeţi că hotărârea de a se întoarce îi aparţine doar lui?

— Se vede limpede, domnişoară Ross, că n-ai copii, altfel n-ai gândi aşa. O mamă se simte răspunzătoare pentru copilul ei, orice vârstă ar avea acesta. Deocamdată, Samuel se eschivează de la obligaţiile pe care le are. Este de datoria mea să-i reamintesc acest lucru.

Dintr-odată, Chelsea fu cuprinsă de compasiune pentru bietul Samuel. Dacă ar fi avut şi ea o mamă atât de tiranică, fără îndoială că ar fi fugit de acasă. Dar mama ei fusese oricum altfel, dar nu tiranică, şi totuşi sora ei mai mică dispăruse de acasă…

— Vorbiţi-mi despre el, doamnă London. Ştiţi cumva de ce a plecat?

— Voia o vacanţă, cel puţin aşa spunea el. Nu mai avusese concediu de mai bine de un an, şi voia să se odihnească.

— Dacă ştiţi unde se „ascunde”, trebuie să fi avut veşti de la el…

— Nu în mod direct. A telefonat de mai multe ori la biroul lui, şi astfel am aflat că este în Yucatán.

— V-a lăsat mesaje?

— Nu. Trebuie să telefonez eu unor asociaţi ca să obţin câteva informaţii, zise ea pe un ton dispreţuitor.

— Are asociaţi?

Doamna London ridică ochii spre cer într-un gest nedisimulat de iritare.

— *London and McGee* sunt cei mai importanţi antreprenori din New England. Sper că, totuşi, numele acestea nu-ţi sunt străine!

— Mă tem că da, răspunse calm Chelsea. Vă repet, de obicei lucrez într-un cu totul alt mediu. Sediul social al acestei companii este la Boston?

— Da. Birourile se află pe Beacon Street nr. 1.

De data aceasta, Chelsea recunoscu numele străzii şi prestigiul de care se bucura.

— Dacă fiul dumneavoastră este preşedintele companiei, cine este acest McGee?

— Vicepreşedintele.

— Se ocupă de afaceri în absenţa fiului dumneavoastră?

— Din păcate, da. Şi, dacă refuză să se întoarcă, Samuel riscă foarte mult să nu-şi mai regăsească locul.

— Se pare că nu aveţi încredere în domnul McGee… remarcă Chelsea.

— Nu prea, într-adevăr. N-are clasă… Pentru mine a fost întotdeauna un mister faptul că Samuel s-a asociat cu el, când afacerea era familială.

— Ce înseamnă o afacere familială, doamnă London?

Din moment ce-şi recunoscuse deja ignoranţa, Chelsea nu se jenă să pună această întrebare după care avu parte de o nouă privire glacială şi dispreţuitoare din partea doamnei London.

— Afacerea de familie veche de generaţii este *London Corporation.* Avem trei teatre, mai multe săli de concerte şi altele. Tatăl soţului meu a iniţiat această afacere. Soţul meu a preluat-o apoi eu după decesul lui în urmă cu patru ani.

— Înţeleg… Presupun că fiul dumneavoastră a refuzat să preia conducerea în ciuda voinţei dumneavoastră?

— Domnişoară Ross, replică doamna London crispându-se imperceptibil pe scaunul ei, mi se pare că această întrebare nu-şi are rostul. Eu te angajez să-mi găseşti fiul şi nu ca să discutăm probleme de familie.

— Contrar a ceea ce credeţi, doamnă, am nevoie să obţin maximum de informaţii.

Se întrerupse brusc, înclinând uşor capul.

— Dar, ca să fiu sinceră, nu înţeleg prea bine de ce aţi apelat la mine. Mi se pare că un detectiv particular ar fi fost mult mai potrivit pentru acest caz…

— Mă aşteptam la această remarcă, domnişoară Ross. Într-adevăr, un detectiv particular mi-ar fi găsit fiul, dar mă îndoiesc că l-ar fi şi putut aduce înapoi.

— Şi credeţi că eu…

— Da.

— De ce?

— Pentru că în primul rând, eşti femeie. O femeie frumoasă. Apoi, pentru că eşti blondă. Şi în sfârşit, pari să fii o bună actriţă.

De data aceasta, Chelsea nu-şi mai putu ascunde uimirea. Îşi trecu o mână nervoasă prin păr. Da, era blondă. Părul ei scurt şi cu siguranţă ciufulit de vânt în această clipă, avea nuanţa aurie a grâului copt în miez de vară. Frumoasă? Poate, într-un anume fel. Dar…

— Actriţă? întrebă ea, perplexă. Scuzaţi-mă, dar mă tem că nu înţeleg…

Doamna London zâmbi uşor, fără căldură.

— Te-am văzut săptămâna trecută la televizor,

domnişoară Ross. Reuşeai să dai dovadă de o clasă şi de o demnitate pe care cu siguranţă nu le-ai putut dobândi în mod firesc născându-te în acea localitate modestă din New Hampshire.

Chelsea se pregătea să răspundă răspicat acestei acuzaţii. Dar îşi dădu seama că n-ar fi făcut decât să întărească argumentul doamnei London.

— Nu toată lumea poate să se nască bogată, doamnă London. Există însă unele calităţi pe care banii nu le pot cumpăra.

— Poate că demnitatea, da. Dar clasa se cumpără, îţi garantez.

Se înfruntară câteva clipe în tăcere, apoi Chelsea se strădui să-şi recapete o atitudine calmă.

— De unde îmi cunoaşteţi originea? întrebă ea.

— Am recurs la serviciile unui detectiv, bineînţeles, o informă simplu.

Chelsea simţi că păleşte sub tenul bronzat. Nu pentru că ar fi avut ceva de ascuns, dar principiul în sine îi displăcea profund.

— A fost nevoie să faceţi asta? întrebă tânăra cu răceală.

— Pentru mine, da. Trebuia să cunosc bine persoana pe care urma s-o angajez. Aş fi fost inconştientă dacă n-aş fi făcut-o. Am aflat astfel că faci acest gen de muncă de vreo şase ani şi că ai reuşite în trei cazuri din patru. Ştiu de asemenea şi despre sora dumitale, domnişoară Ross, şi despre faptul că fuga ei te-a determinat şi te-a îndreptat spre această vocaţie.

Chelsea nici nu clipi, pe de o parte pentru a nu-i da satisfacţie doamnei London, iar pe de altă parte pentru că aflase pe propria-i piele că unele cazuri nu puteau fi rezolvate. Asta nu însemna că această rană sufletească s-ar fi închis, dimpotrivă. Dar acum putea să înfrunte faptele cu o anume filosofie şi să-şi consacre viaţa ajutând alte familii cu asemenea probleme.

— Probabil că ştiţi şi faptul că n-am nicio diplomă pentru a practica această meserie.

— Da, ştiu, dar n-ai nevoie. Relaţiile pe care le ai cu autorităţile, precum şi simpatia pe care o trezeşti persoanelor particulare, sunt absolut suficiente. Nu eziţi când trebuie să călătoreşti dacă este nevoie şi eşti destul de rezonabilă când stabileşti tarifele clienţilor. Ştiu că îţi plăteşti la centimă impozitele.

Chelsea strânse din dinţi o clipă şi respiră profund.

— Este evident că aţi angajat un detectiv foarte conştiincios, remarcă ea sarcastic. Sper că n-a fost la fel de „rezonabil” cu dumneavoastră.

— Nu-ţi fie teamă. De altfel, vei vedea că banii deschid adesea uşile cele mai ermetic închise. Îţi vei da seama de asta când vom începe să discutăm afaceri…

— Am crezut că asta facem de o oră, dar se pare că ne-am îndepărtat de subiect. Trebuie totuşi să am mai multe detalii în privinţa situaţiei fiului dumneavoastră înainte să accept cazul.

Beatrice London privi atent câteva clipe chipul Chelsei. Era evident că nu aprecia deloc caracterul independent al feţei, nici perspectiva de a trebui să dezvăluie unele aspecte ale vieţii ei private. Totuşi, Chelsea era convinsă de necesitatea cererii sale. La urma urmei, nu era nici mai mult nici mai puţin decât ceea ce făcuse doamna London înainte de a o angaja. În sfârşit, Beatrice ajunse probabil la aceeaşi concluzie.

— Foarte bine, oftă ea, resemnată. Samuel a crescut în această casă. A urmat studiile la Harvard, apoi a intrat în afacerile familiei. Doi ani mai târziu, şi-a înfiinţat propria societate, singur.

— De ce singur?

— Se certase cu tatăl său. Eu n-am ştiut niciodată de ce. Soţul meu a refuzat să-mi spună.

— Până atunci, Samuel locuia cu dumneavoastră?

— Da. După moartea soţului meu, am încercat să-l conving să se întoarcă şi să preia afacerile familiei, dar nici n-a vrut să audă, chiar dacă el este moştenitorul. Eu nu mai am alţi copii.

— Sunteţi apropiată de fiul dumneavoastră? îndrăzni Chelsea să întrebe.

— Nu atât cât mi-aş fi dorit. Oh, ne vedem adeseori. Din când în când, mă însoţeşte la petreceri. Dar atât.

O dată în plus, Chelsea căută să perceapă unele semne de căldură sufletească sau de regrete în cuvintele Beatricei, dar nu găsi decât nota de autoritate cu care aceasta se învăluia ca într-o capă regală.

— Mai vorbiţi-mi despre el... despre gusturile lui, despre pasiuni.

Beatrice ridică imperceptibil din umeri.

— Îi plac restaurantele, teatrele. Joacă golf, dar n-a fost niciodată pasionat de sport. Munca îl acaparează enorm.

— Şi... femeia cu care se vedea... Era o aventură... serioasă?

— „Aventură” nu este cuvântul potrivit, replică ea cu o vagă notă de dispreţ. Samuel şi Linda se cunoşteau de ani de zile. Ea este fata unuia dintre cei mai vechi prieteni ai noştri.

— Aveau de gând să se căsătorească?

— Da, nutreau această speranţă. El îşi dorea o soţie şi copii.

— Dar are aproape patruzeci de ani. De ce nu s-a hotărât mai devreme?

— Pretinde că este foarte ocupat.

— Aşadar, aţi discutat cu el.

— Fireşte. Acesta este rolul meu de mamă. Străduindu-se să adune toate piesele acestui joc de puzzle, Chelsea se cufundă câteva clipe în contemplarea covorului oriental.

— Bun, zise ea în sfârşit, ridicând ochii. Samuel a dispărut deci de şase luni în Mexic. Aveţi vreo idee despre

ce anume l-ar reţine acolo?

— Asta trebuie să descoperi dumneata.

— Mmm… Este în Yucatán, nu-i aşa?

— Exact. A plecat din Cancun şi, de acolo, a mers spre interior. Ştiu că trăieşte într-un mic sat mayaş.

— Un sat mayaş? repetă Chelsea, uimită. Dar ce face acolo?

— Dacă aş şti, nu te-aş fi angajat, ripostă iritată Beatrice.

— N-am acceptat încă să preiau cazul…

— Vei accepta. Ai nevoie de bani.

Preţ de o clipă, Chelsea avu senzaţia că nu-şi va putea stăpâni furia în faţa observaţii remarci jignitoare.

— Aceasta este încă o informaţie culeasă de detectivul pe care l-aţi angajat? întrebă ea pe un ton glacial.

Beatrice London părea a fi acum în totalitate în elementul ei. Evident, puterea era ceva ce savura cu voluptate.

— Într-adevăr, detectivul meu a fost foarte eficient. Ştiu până la ultima centimă ce salariu primeşti de la *Icabod.* Bineînţeles că o femeie ca dumneata primeşte probabil şi bacşişuri generoase. Mai ales când eşti chelneriţă într-un local unde se adună oameni de afaceri bogaţi, bucuroşi să vadă o femeie frumoasă înainte de a se duce acasă la nevastă…

De data aceasta, era prea mult. Chelsea se ridică repede, punându-şi poşeta sub braţ.

— Cred că va trebui să găsiţi pe altcineva, doamnă London. Dacă şi fiul dumneavoastră este la fel de arogant, n-am niciun chef să mă duc până la capătul Mexicului ca să-l caut.

Se pregătea să se îndrepte spre uşă, când vocea Beatricei o opri.

— Ştiu exact cât te-ar costa să te întorci la universitate ca să-ţi iei diploma aceea la care ţii atât de mult…

Chelsea nu se întoarse. Se mulţumi să asculte cu ochii închişi, cu unghiile înfipte în pielea poşetei.

— După cum vezi, viaţa dumitale n-are niciun secret pentru mine, continuă Beatrice. Trebuie să mărturisesc că te admir sincer pentru ceea ce doreşti să faci. Speri cumva să-i potoleşti pe tinerii care fug de acasă dându-ţi doctoratul în psihologie?

— De fapt, răspunse Chelsea pe un ton neutru, aş dori mai ales să fiu un sfătuitor al familiilor lor. Un fugar are întotdeauna motive serioase s-o facă şi în nouă cazuri din zece, părinţii sunt răspunzători de această situaţie.

Insinuarea abia ascunsă fu ignorată total de Beatrice London care rămase neclintită, cu mâinile încrucişate liniştit pe genunchi.

— Îţi voi plăti cheltuielile celor trei ani de studii adăugând şi o sumă în plus pentru a-ţi acoperi celelalte cheltuieli anexe în tot acest timp. Jumătate acum, jumătate după ce-ţi vei încheia contractul. Mă angajez de asemenea să-ţi facilitez intrarea la Harvard. Am destule relaţii sus-puse…

Chelsea se întoarse brusc, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

— N-am nevoie de „ajutorul” dumneavoastră pentru asta, doamnă London. Pot foarte bine să mă descurc şi singură!

Zâmbetul rece şi zeflemitor al Beatricei spori şi mai mult furia Chelsei dar se strădui totuşi să reflecteze înainte de a-i trânti uşa în nas acestei femei odioase – şi mai ales faţă de o propunere pe care nu putea s-o ignore. Îşi petrecuse ore în şir calculând şi apoi ajungând la concluzia că, chiar dacă va lucra în timpul zilei la aceste cazuri de fugari, şi seara la barul *Icabod*, îi vor trebui încă trei ani ca să economisească suficient pentru a-şi putea permite să urmeze cursurile universităţii la zi.

Beatrice London îi oferea o adevărată comoară… Dar cu ce preţ! Cel al mândriei sale…

— Aş minţi dacă aş pretinde că nu mă interesează propunerea dumneavoastră, doamnă London, reluă ea mai calm. Dar fiul dumneavoastră este un adult, şi în ciuda

faptului că sunt o femeie cu părul blond, de ce credeţi că l-aş putea aduce înapoi?

— Fiul meu nu este orb, domnişoară Ross. Eşti frumoasă şi el însuşi este un tip seducător. Să zicem că, având fizicul şi inteligenţa dumitale, cred că eşti foarte capabilă să-i... întinzi o capcană.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi... răspunse cu prudenţă Chelsea.

Mai bine zis, îi era teamă că înţelesese prea bine spusele Beatricei. Aceasta, de altfel, se grăbi să-i confirme.

— Vrei neapărat să pun punctul pe „i”?... Ei bine, vreau să-ţi foloseşti tot farmecul, şi orice altă stratagemă pe care o vei considera necesară pentru a-l readuce la Boston.

— Altfel spus, vreţi să-l seduc?!

— N-am folosit acest cuvânt. Nu-ţi sugerez nimic de genul acesta de prost gust, şi oricum, Samuel, chiar dacă nu se poate spune că este lipsit de experienţă, n-are temperamentul unui play-boy. Nu, lui îi trebuie ceva mai subtil, şi aici intervine inteligenţa dumitale. Vreau să-l farmeci şi să-i dai motive serioase să te urmeze când te vei întoarce aici. Nu ţin neapărat să-ţi forţez mâna, domnişoară Ross, continuă ea văzând că Chelsea tace, dar cred că îţi dau o şansă să câştigi câţiva ani. Îţi ofer timpul pe care l-ai fi pierdut ca să economiseşti bani... Şi apoi, momentul este foarte bine ales. Suntem în iunie. Ai toată vara la dispoziţie ca să-l localizezi pe Samuel şi să-l aduci înapoi. Vei putea să fii aici în septembrie ca să-ţi începi cursurile...

— Aţi prevăzut totul, nu-i aşa?

— Da. Totuşi, dumneata vei avea în totalitate jocul în mână o dată ajunsă în Mexic. Şi, bineînţeles, Samuel nu trebuie să bănuiască sub nicio formă că lucrezi pentru mine. Va trebui deci să inventezi o poveste plauzibilă.

Chelsea oftă şi dădu din cap.

— Ştiu şi eu, doamnă London... în ciuda a ceea ce credeţi, nu sunt sigură că sunt o bună actriţă...

— Pot să cresc preţul…

— Nu este o chestiune de bani.

— Crezi? Dacă n-ar fi o chestiune de bani, ai fi ieşit de mult din această încăpere. N-o spun ca pe o critică, se grăbi ea să adauge. În situaţia dumitale fără îndoială că şi eu aş face la fel. Unele lucruri merită efortul de a-ţi sacrifica un pic din mândrie pentru a le obţine, şi eu cred sincer că dumneata ai o vocaţie de consilier-psiholog. Cu siguranţă ai excelente motive să fii.

Ridicându-se, Beatrice luă de pe un bufet o ramă dintre mai multe fotografii aşezate acolo şi i-o întinse Chelsei.

— Pentru ambiţiile dumitale de a deveni psiholog, poate că merită să-ţi petreci câteva luni în compania acestui bărbat…

Chelsea privi în tăcere fotografia lui Samuel Prescott London. Nu era chiar un portret, iar celelalte păreau făcute la petreceri cu prietenii. Dar toate înfăţişau un bărbat sobru, cu tenul palid, părul negru tuns scurt. Ochelarii îi accentuau şi mai mult înfăţişarea austeră, şi Chelsea se gândi că părea mai în vârstă decât cei patruzeci de ani ai lui.

— Pot s-o păstrez pe aceasta? întrebă ea arătând portretul lui Samuel.

— Dacă poate să te ajute… răspunse Beatrice întinzându-i poza după ce o scoase din ramă.

Se întoarse apoi lângă masa de marmură şi împinse spre Chelsea un plic mare.

— Vei găsi aici informaţii despre Samuel care s-ar putea să-ţi folosească, precum şi adresa hotelului în care stătea la Cancun.

Chelsea îşi deschise poşeta ca să pună plicul şi scoase un notes şi un stilou.

— Aş vrea să-mi daţi numele unor prieteni de-ai lui. Mi-ar putea fi de mare folos.

— Aş fi preferat să evităm aceste contacte… Ar putea să

ne deconspire complotul.

— Nu şi dacă voi spune că sunt o veche prietenă de-a lui Samuel. Aş putea pretexta că scriu un articol despre cultura maya, de exemplu, şi că am auzit că el se află în Yucatán, exact acolo unde aş vrea să mă duc…

— Şi ce informaţii speri să obţii de la ei?

— În cel mai bun caz, locul exact unde se află. Dar aţi fi surprinsă să ştiţi câte lucruri se pot afla din discuţii în aparenţă anodine…

Beatrice ezită câteva clipe apoi, cu mersul ei semeţ, ieşi din salon pentru a reveni aproape imediat cu un carneţel. La dictarea ei, Chelsea notă mai multe nume şi numere de telefon. Unii erau asociaţi de-ai lui Samuel, alţii prieteni din vremea studenţiei sau diverse relaţii.

— Şi Linda? întrebă ea înainte de a-şi închide notesul.

— Linda este o tânără foarte perspicace, obiectă Beatrice. Mă tem să nu bănuiască imediat ceva.

— O voi aborda cu mult tact. Vă rog, doamnă London, trebuie să-mi acordaţi încredere.

— Bine… se resemnă fără tragere de inimă Beatrice. Se numeşte Linda Huntington. Locuieşte în oraş, dar cred că s-a dus la părinţii ei la Osterville pe perioada verii.

— Perfect. Ei bine, cred că acum, cu ajutorul involuntar al prietenilor lui, îl voi putea localiza repede pe fiul dumneavoastră.

Beatrice dădu încet din cap, apoi scoase din sertarul mesei un cec pe care i-l înmână feţei.

— Aş dori să mă ţii la curent cu progresele dumitale până când vei pleca. După aceea, mă voi mulţumi să sper că vei face tot posibilul să-ţi îndeplineşti misiunea.

— Voi încerca, doamnă London. Dar nu vă pot garanta că voi reuşi.

— Suma aceasta este a dumitale orice s-ar întâmpla, doar dacă, bineînţeles, aflu că n-ai depus nici minimum de efort necesar să-l aduci pe Samuel. Restul sumei ţi-l voi da

când vă veţi întoarce… amândoi…

— Înţeleg… murmură Chelsea.

— Nu mă îndoiesc. Acum, te rog să mă scuzi, sunt aşteptată la birou.

Pe drumul de întoarcere către micul ei apartament din Cambridge, la volanul bătrânului Chevrolet, Chelsea începea să realizeze pe deplin enormitatea sarcinii pe care tocmai o acceptase.

Mai întâi, simţi o vagă vinovăţie. O vinovăţie faţă de toţi tinerii fugari pe care nu-i va putea ajuta să-şi reia o viaţă normală în sânul familiilor lor. Îi venea greu să întoarcă spatele tuturor acestor oameni care, în nefericirea lor, nu puteau concura cu bogăţia insolentă a doamnei Prescott London. Se consolă însă cu gândul la diploma pe care, cu ajutorul acesteia, o va putea obţine, şi deci la ajutorul pe care, mai târziu, îl va putea acorda acestor tineri.

Şi apoi, până la urmă, această aventură promitea să fie interesantă…

Săptămâna ce urmă fu pentru Chelsea cea mai nebună din câte avusese parte vreodată. Din fericire, n-avea nicio anchetă în curs şi avu timpul necesar pentru numeroasele formalităţi cerute la înscrierea la universitate, rugându-se să mai fi rămas locuri vacante la cursul de psihologie. Nici nu se punea problema să apeleze la relaţiile Beatricei London…

Se întâlni apoi cu câţiva dintre asociaţii lui Samuel London ale căror nume le obţinuse de la Beatrice, dar, deşi nimeni nu-i bănuia impostura, obţinu puţine informaţii suplimentare; află doar că s-ar fi aflat undeva între o veche cetate mayaşă şi Chichén Itzá. Dat fiind că între cele două localităţi erau cam o sută de kilometri şi că drumul era jalonat de nenumărate cătune, va avea de efectuat numeroase cercetări după ce va ajunge în Yucatán.

Informaţiile pe care le culese de la prietenii lui Samuel erau la fel de descurajante. Constată că Samuel n-avea

prea mulţi prieteni, mai bine zis n-avea *cu adevărat* prieteni; era acaparat în totalitate de munca sa. Bărbatul era un singuratic la fel de rezervat şi auster pe cât îl înfăţişau fotografiile. Chelsea începu să aibă unele îndoieli în privinţa capitolului seducţie pe care-l conţinea planul ei…

În ciuda zilelor foarte încărcate, se străduí totuşi să se ducă până la Osterville ca s-o întâlnească pe Linda. Spre marea ei surprindere, tânăra se dovedi foarte primitoare.

— Aşadar, te duci în Yucatán… spuse ea oferindu-i Chelsei un pahar cu ceai rece.

Se aşezaseră pe peluza dintre verandă şi piscină.

— Da, vreau să plec poimâine, răspunse Chelsea cu un entuziasm aparent sincer.

Nu putea spune că avea ceva împotriva Yucatánului. În alte circumstanţe, probabil că ar fi fost foarte încântată de o asemenea călătorie. Dar, până acum, îi fusese imposibil să-şi permită o vacanţă în străinătate…

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, continuă ea, vreau să scriu un articol despre cultura maya. Aşa că este mai bine să mă duc chiar acolo… Şi când am auzit că Samuel London trăieşte de luni de zile într-un sat mayaş, n-am rezistat impulsului de a încerca să-l întâlnesc. Singura problemă este că nimeni nu pare să ştie exact unde se află… Mi s-a spus că dumneata îi eşti mai apropiată şi…

Linda îi zâmbi călduros.

— Sam şi cu mine suntem prieteni vechi…

— Eu înţelesesem… scuză-mi indiscreţia… că aţi fi logodiţi. De data aceasta, Linda scutură din cap şi râse încetişor.

— Nu, nu suntem logodiţi.

Chelsea oftă uşurată în sinea ei. Minciunile pe care le spunea ar fi apăsat-o şi mai mult – ca să nu mai vorbim de rolul pe care urma să-l joace pentru Samuel – dacă Linda şi el ar fi avut de gând să se căsătorească.

— Totuşi, mama lui a insinuat că…

— Ah, Beatrice!… o întrerupse Linda. Ea speră de ani de zile că ne vom căsători. De altfel, şi părinţii mei. Eu şi cu Sam îi lăsăm să viseze… Dar de fapt, noi doi nu ne iubim. În fine, nu la modul la care ne-am şi căsători. Sam îmi este un prieten drag pe care-l ador, şi care a fost întotdeauna alături de mine. Petreceam ore întregi discutând despre nevoia pe care o resimţea de a lăsa baltă totul. Era obosit şi…

Linda se întrerupse lăsând să se instaleze între ele un moment de tăcere. Chelsea era sigură că Linda era pe punctul de a-i face mai multe confidenţe, de a-i lămuri unele motive ale dispariţiei lui Samuel, dar îşi dădu seama că aceasta se temuse brusc că va trăda încrederea prietenului ei, ceea ce Chelsea nu putea decât să respecte.

— Ce crezi că face acolo de atâta timp? întrebă ea cu o „inocentă” curiozitate.

— Sper că se relaxează. Munceşte mult…

— Cred că se distrează nebuneşte, glumi Chelsea. Un sat mayaş trebuie să fie foarte liniştit, dar la Cancun este plin de turişti, de restaurante, de discoteci…

— Îi doresc sincer să se distreze, oftă Linda. Dar mă îndoiesc că este aşa. Sam este un bărbat mai degrabă introvertit! La fel ca mine, presupun. Aşa că vezi ce pereche plictisitoare am fi fost! spuse ea pe un ton ironic.

— Cred că te judeci prea sever, răspunse Chelsea.

— Aş dori să te pot ajuta mai mult, Chelsea, dar n-am nicio idee despre locul unde se află.

Chelsea ezită câteva clipe, apoi înclină puţin capul privind-o pe Linda.

— După părerea dumitale, cum îşi petrece timpul dacă nu frecventează localurile la modă din Cancun?

— Nu ştiu, răspunse Linda. Dacă ar fi la Roma, ar colinda muzeele de la Vatican. Dacă ar fi la Tokyo, ar studia tehnologiile moderne. La Londra, ar asista la toate şedinţele Parlamentului. Dar într-un sat mayaş… bineînţeles, există

probabil ruine pe care le vizitează. Dar, timp de şase luni?…

Ridică din umeri mărturisindu-şi neputinţa, un gest atât de uman în comparaţie cu trufia dispreţuitoare a Beatricei, încât Chelsea îşi dădu seama că tânăra aceasta îi inspira simpatie.

***

Următoarele două zile, Chelsea le consacră ultimelor pregătiri pentru plecare. Fără voia ei, Linda îi dăduse o informaţie primordială: Samuel avea nevoie de un prieten – sau de o prietenă. Şi rolul acesta i se potrivea ca o mănuşă Chelsei. Se pricepea foarte bine să asculte confidenţele altora, ceea ce-i confirmase şi patronul ei de la *Icabod* când îşi prezentase demisia.

— Ai fost cea mai bună chelneriţă pe care am avut-o de ani de zile, Chels. Bărbaţii te adoră.

— Nu-i de mirare! Eu prepar cele mai bune blody-mary din oraş! îl tachinase ea.

— Nu, nu… nu vorbesc despre asta. Ştii bine. Ei îţi făceau confidenţe pentru că ştii să-i asculţi. Şi asta le place. Dacă vei vrea să-ţi reiei postul într-o zi, nu ezita să vii la mine!

Dar nu va trebui să mai muncească deocamdată. Cel puţin, aşa spera…

Gândul la Samuel o obseda zi şi noapte. Prea de multe ori întâlnea acea privire serioasă care o fixa, imperturbabil, de pe colţul biroului unde-i pusese portretul. Linda îi spunea „Sam”, dar ea nu-şi putea imagina că poţi să-i spui astfel unui om trist. Pentru ea, rămânea Samuel Prescott London.

Abia când ajunse să se aşeze pe scaunul din avion, Chelsea îşi recunoscu teama. Cum va putea să pretindă că este interesată de un bărbat atât de rece, serios şi auster care, în schimb, s-ar putea foarte bine să nu-i acorde nicio privire tinerei ziariste-studente, care urma – chipurile – să scrie un articol despre cultura maya?

Dar Samuel London era paşaportul ei către un viitor sigur şi înfloritor.

Încurajată de acest gând, acceptă paharul cu Martini pe care i-l oferi stewardesa; deschise cartea de pe genunchi şi se cufundă în istoria culturii maya.

Capitolul 2

Ploua torenţial când avionul ieşi din nori şi-şi începu coborârea spre peisajul plat din nord-estul Yucatánului. Chelsea se gândi că este un semn rău. Ştia, fireşte, că venea aici în plin sezon ploios dar ar fi preferat să aibă soarele de partea ei. Nici măcar previziunile optimiste ale pilotului care-i anunţa că, înainte de sfârşitul zilei, cerul va fi din nou albastru, n-o reconfortară deloc.

Nici faptul că bagajele ei se pierduseră… După o oră de aşteptare în umiditatea apăsătoare a aeroportului, i se spuse că valizele ei fie că rămăseseră la Boston, fie că fuseseră îmbarcate pe vreun avion cu cine ştie ce destinaţie…

Avu astfel ocazia să constate că „urgent” era un cuvânt care nu aparţinea vocabularului mexican.

Tremurând de furie, completă declaraţia de pierdere a bagajelor, indicând hotelul la care urma să stea.

Din fericire, hotelul *Camino Real* îi înregistrase bine rezervarea. Şi camera era foarte plăcută, cu podeaua acoperită cu preşuri roşii, cuvertura în tonuri calde de galben şi maro, şi diverse obiecte de artizanat local. Pe balcon era agăţat un hamac, dar ploaia care nu încetase să cadă nu-i permitea să-l folosească după cum nu-şi permitea nici plăcerea unei plimbări pe plajă.

Descurajată, se întinse pe pat şi oftă adânc. N-avea nici costum de baie, nici pălărie, nici rochie, nici periuţa de dinţi, nici trusa de machiaj… Tot ce-i rămăsese era o mică geantă de voiaj căreia îi făcu inventarul: cecuri de călătorie, paşaportul, un plic mai mare cu dosarul şi fotografia lui Samuel Prescott London, un pulover uşor, o perie de păr, un pachet de chewing-gum, două cărţi enorme despre civilizaţia maya, două stilouri şi un pachet de şerveţele.

— Cam puţin ca să încerc să seduc un bărbat de patruzeci de ani… murmură ea, exasperată. Şi este prima

dată când îmi pierd bagajele.

Ridică receptorul şi sună la aeroport, dar nu reuşi să obţină nicio informaţie de la cele patru persoane cu care discută destul de dificil. Atâta doar că va trebui să aştepte între una şi şase zile pentru ca valizele ei să fie localizate.

Ştiind din experienţă că inactivitatea era duşmanul ei cel mai rău, luă dosarul lui Samuel să-l studieze. Şi el îşi începuse şederea în Mexic tot la *Camino Real.* Aşa că recepţia acestui hotel va constitui punctul de plecare al cercetărilor ei.

Fiecare persoană căreia îi arăta fotografia lui Samuel dădea din cap cu bunăvoinţă, zâmbind. Da, bineînţeles, Samuel P. London stătuse la *Camino Real.* Dar după zece zile îşi plătise nota şi plecase.

Înfruntând ploaia care, din fericire, nu mai era decât o burniţă uşoară, Chelsea făcu turul hotelurilor din cartier, întrebând recepţionerii, portarii, organizatorii de excursii... Dar în zadar.

Cu rochia udă de acum, cu părul lipit din cauza ploii, ezită în faţa unui centru comercial, dar hotărî că ar fi o prostie să cheltuiască prea mulţi bani ca să-şi cumpere cam ce conţinea valiza ei. Se mulţumi cu o periuţă de dinţi şi se întoarse în camera de hotel unde se cufundă într-o baie caldă. La ora cinei, rochia ei încă nu se uscase, aşa că-şi comandă masa în cameră.

În timp ce mânca, făcu un bilanţ al situaţiei. În ce priveşte bagajele, n-avea decât să aştepte...

În schimb, în privinţa lui Samuel London, putea să acţioneze. Chiar mâine, se va duce la postul de poliţie. Autorităţile mexicane cereau o viză turistică pe care o puteai obţine uşor atunci când sejurul nu depăşea şase luni. Samuel trebuie să fi depăşit acest termen şi cu siguranţă că a cerut o altfel de viză.

Îi va fi de-ajuns să povestească poliţiştilor varianta pe care şi-o stabilise: era scriitoare şi făcea cercetări despre

civilizaţia maya. Samuel îi fusese recomandat ca expert în materie şi doamna London, mama sa, o informase că în prezent locuia în regiune.

Da, va spune că mama lui a îndrumat-o aici deşi ştia bine că doamna London îi ceruse să nu-i menţioneze numele. Chelsea considera însă că este preferabil să fie cât mai aproape cu putinţă de adevăr.

După o noapte nedormită – datorată proastei funcţionări a aerului condiţionat – Chelsea ieşi devreme din hotel.

Pentru mai multă uşurinţă, închirie o maşină. Agenţia nu dispunea decât de un Volkswagen „broscuţă”, un model vechi. Când Chelsea îl întrebă pe funcţionar despre fiabilitatea acestei maşini, acesta îi răspunse zâmbind – zâmbetul era, după cum se vede, o trăsătură caracteristică a mexicanilor – că maşina era perfectă şi foarte rezistentă. Neavând de ales, plecă la volanul „Broscuţei”.

Poliţia din Cancun, deşi foarte meticuloasă, n-avea niciun dosar pe numele lui Samuel Prescott London. Oraşul Cancun depindea de Chetumal, capitala provinciei Quintana Roo, în timp ce Chichén Itzá depindea de Merida, capitala Yucatánului. Dacă Samuel se afla prin zonă, cererea lui de viză trebuie să fi fost despusă la unul sau altul din aceste oraşe principale. În ciuda cunoştinţelor ei sumare de limbă spaniolă, Chelsea reuşi să obţină aceste informaţii precum şi numerele de telefon corespunzătoare.

De îndată ce se întoarse la hotel, se puse pe treabă. Deja începuse să-şi mai recapete încrederea. Procedura de căutare a persoanelor dispărute îi era cunoscută şi simţea un fel de emoţie când se gândea la această „vânătoare de comori” mai deosebită.

Singurul inconvenient consta în dificultatea de a se exprima în spaniolă. La Cancun, oraş cu precădere turistic, majoritatea locuitorilor aveau măcar un minim de cunoştinţe de engleză. Dar nu la fel stăteau lucrurile la Chetumal sau Merida. După mai multe încercări nereuşite

de a se face înţeleasă la postul de poliţie din Chetumal, Chelsea abandonă şi coborî la librăria hotelului pentru a-şi cumpăra un dicţionar de expresii, care însă în afara frazelor tipice cum ar fi: *Unde este staţia de autobuz?* sau *Vă rog să-mi daţi meniul,* n-o ajută cu nimic.

Totuşi, o singură frază îi justifică cheltuiala şi se grăbi s-o folosească atunci când formă din nou numărul de telefon de la Chetumal.

— Vorbeşte cineva acolo engleza? întrebă ea cu un accent deplorabil.

Îi răspunse o tânără şi, în ciuda englezei şovăitoare, o informă totuşi că Samuel London depăşise termenul de şase luni şi, obligatoriu, trebuie să-şi fi făcut cererea de prelungire în capitală.

Deloc descurajată, Chelsea formă atunci numărul Secretariatului Guvernului din Mexico. De data aceasta, investigaţia ei dădu roade. Într-adevăr, Samuel London venise personal ca să-şi obţină viza şi chiar dacă nu-şi lăsase nicio adresă unde putea fi găsit, indicase numele unui mexican, profesorul Paredes de la universitatea din Merida, care garantase pentru moralitatea lui.

Toată ziua, Chelsea încercă să dea de profesor, dar fără succes. Pentru ca aşteptarea să nu i se pară prea lungă, se plimbă pe plajă, se mai informă o dată despre bagajele pierdute şi colindă prin diferite magazine din oraş, rezistând însă ispitei de a-şi cumpăra vreo două rochii. Valiza ei era plină de haine şi până la urmă tot o va găsi, se gândi ea.

În fine, spre seară, profesorul Paredes răspunse la telefon, şi Chelsea fu răsplătită pentru răbdarea ei. Într-o engleză perfectă, profesorul îi spuse că Samuel London locuieşte acum undeva pe lângă Xean, la vreo oră şi jumătate de Cancun, fără să poată însă să-i precizeze în ce *pueblito* sau cătun locuia exact. Cel mai bine era să-şi înceapă investigaţia pornind din Xean, îi sugeră el.

***

A doua zi dimineaţă, Chelsea se trezi exact cu această intenţie. Îşi spălase rochia aseară şi ea însăşi părea mai proaspătă, deşi nici noaptea aceasta nu dormise prea bine. De data asta însă, nu din cauza aerului condiţionat, ci din cauză că toată noaptea o obsedase imaginea lui Samuel London.

Nu mai era nevoie să privească fotografia pentru a-i revedea chipul palid, obrajii supţi şi ochelarii sobri. Trăsăturile lui îi erau de acum familiare. În schimb, motivele dispariţiei lui îi rămâneau încă ascunse.

După informaţiile ei, era un om bogat şi n-avea nimic dintr-un rebel. Poate că fugise din faţa unei obligaţii insurmontabile? Dar care? în orice caz, nu era vorba de o problemă financiară, se gândi Chelsea cu uşoară invidie. Poate din cauza mamei sale?... Era posibil. Dar de ce aşteptase patruzeci de ani ca să reacţioneze? Şi ce interese avea în Yucatán?

Poate că, la urma urmei, îşi acorda doar o vacanţă mai prelungită...

În vreme ce „Broscuţa” se îndepărta de hotel, Chelsea avu convingerea că este pe calea cea bună şi instinctul o asigură că-şi va atinge scopul până la sfârşitul zilei.

După o mulţime de ocoluri, găsi în sfârşit şoseaua 180, singura care lega Cancun de Chichén Itzá trecând prin Xean, şi apăsă pe acceleraţie. Maşina tuşi uşor, ca şi cum n-ar fi avut chef să iasă din oraş. Dar nerăbdarea de a-l găsi pe Samuel London era prea mare pentru ca Chelsea să mai ţină cont de acest avertisment.

Temperatura era deja ridicată şi geamurile deschise ale maşinii nu-i aduceau decât praf şi aer cald. În plus, peisajul pustiu şi arid era de o monotonie dezolantă.

Deodată, câteva colibe apărură pe marginea drumului şi abia avu timp să încetinească maşina că deja depăşise minusculul sat

maya. Chiar dacă fu ispitită să întoarcă pe şoseaua care avea acum lărgimea unui drum de ţară, continuă totuşi să meargă, sigură că va mai întâlni şi alte asemenea *pueblitos.*

Ceea ce se şi întâmplă câţiva kilometri mai departe. Reduse viteza la timp şi examină cătunele formate din câte cinci-şase colibe cu pereţii din crengi împletite, cu acoperişuri de paie şi cu o gaură căscată în loc de uşă. Câţiva copii aşezaţi pe jos o priviră râzând.

Încântată, îşi continuă drumul, încetinind în dreptul fiecărui cătun, înregistrând detaliile tipice acestei vieţi la ţară: o femeie care ducea o oală de pământ în echilibru pe cap, un ţăran care trăgea după el un catâr costeliv, un câine flămând rătăcind pe mijlocul drumului, găini speriate.

Îşi aminti dintr-odată că nu era în voiaj turistic, ci în misiune, şi că trebuia să fie mai atentă la rarele panouri indicatoare dacă voia să nu se rătăcească.

La intrarea într-un sat mai important zări o benzinărie şi consideră că era prudent să facă plinul. „Angajatul”, un băiat de vreo doisprezece ani, îi adresă o privire total lipsită de expresie când îl întrebă încotro este Xean. Conştientă de exprimarea ei defectuoasă în spaniolă, încercă mai multe variante. Una dintre ele trebuie să fi fost bună pentru că băiatul arătă cu degetul înspre şosea, dar fără prea multă precizie.

Două fetiţe se apropiară atunci de Chelsea, râzând de părul ei blond şi de pielea albă.

— Bună ziua, le spuse ea observând paharul cu suc de fructe din mâna uneia dintre fete. Este de vânzare?

Dându-şi seama deodată că probabil fetiţele n-o înţelegeau, se pregăti să-şi caute dicţionarul când cea mai mare spuse:

— Un dolar.

Chelsea nu se gândi să mai negocieze pentru că i se păru dintr-odată că supravieţuirea ei depindea de acest pahar cu suc. Îi întinse repede copilei o monedă şi luă paharul pe

care-l bău cu sete. Sucul de grepfrut nu era prea rece, dar îl simţi cu plăcere alunecând pe gâtul uscat.

— Mulţumesc… *Muchas gracias,* spuse ea înapoind paharul gol. Fetiţele izbucniră în râs şi Chelsea bănui că de vină era accentul ei îngrozitor.

Amuzată, se urcă iarăşi la volan şi demară. Trecu de alte cătune şi sate înainte de a observa un panou indicator pe care scria *Noul Xean.* Aşadar, nu era prea departe de ţintă.

Dar, după vreo jumătate de oră, ajunse într-un oraş mare numit Valladolid. Presimţind că greşise drumul, se opri lângă o persoană care-i confirmă că localitatea Xean – pronunţată *Chean* – era departe în urma ei.

Istovită de căldură, descurajată şi flămândă, se hotărî să mănânce în curtea unui mic hotel, sub un umbrar din plante agăţătoare. După aceea, în încercarea de a întârzia cât mai mult posibil momentul când va trebui să înfrunte din nou căldura sufocantă din maşină, se plimbă la întâmplare pe străzi, cu fotografia lui Samuel în mână. Ca de obicei, singurul răspuns pe care-l obţinu fu zâmbetul.

După vreo oră, plecă din Valladolid, visând că seara, când va ajunge la hotelul ei, îşi va găsi valiza, va face o baie răcoritoare şi va dormi liniştită între cearşafuri curate.

Înainte de toate însă, trebuia să descopere ascunzătoarea lui Samuel London şi să-l scoată de acolo înainte de apusul soarelui!

Şi urmă catastrofa… După nenumărate „sughiţuri” şi poticneli, Broscuţa se opri pe marginea şoselei pustii. Furioasă că maşina o trăda, Chelsea se enervă pe cheia de contact, apăsă pe toate pedalele şi butoanele de la tabloul de bord, lovi cu pumnii volanul. Apoi, se dezlănţui într-o ploaie de înjurături.

Furia cedă repede locul panicii când Chelsea coborî din maşină. În jur, pustiu, nicio urmă de viaţă sau de vreun cătun.

Şi toate astea numai din cauza lui Samuel Prescott

London!

Chelsea închise ochii, inspiră adânc şi numără până la zece, să se mai calmeze. Inutil să încerce să se întoarcă în ultimul sat prin care trecuse, era la mai bine de o oră de mers. Se hotărî să aştepte. Nu se poate ca, până-n seară, să nu treacă vreo maşină pe aici... S-o ducă măcar până-n oraşul vecin...

Ridicând capota Broscuţei, se sprijini de portieră şi-şi încrucişă braţele, blestemând Mexicul, soarele, ţânţarii şi pe Samuel London.

După vreo cinci minute, care i se părură că durează ore, un camion vechi şi hodorogit se profilă la orizont şi înainta cu viteza melcului. Fără să fie nevoie să facă vreun semn, camionul se opri.

Doi bărbaţi coborâră imediat. Erau îmbrăcaţi în pantaloni de pânză maro, cămăşi largi albe şi pălării mototolite; afişau eternul zâmbet al locuitorilor acestei ţări.

Problema Chelsei era atât de evidentă încât cei doi se aplecară imediat deasupra motorului. Din păcate, după câteva secunde se ridicară şi scuturară din cap în semn de neputinţă.

— Xean, le spuse ea. Trebuie să ajung la Xean. Pronunţă fiecare cuvânt limpede şi rar, dar ei o priviră fără să înţeleagă.

Ea mai încercă o dată.

— Trebuie să merg la Xean. Puteţi să mă duceţi? întrebă ea, gesticulând, arătând cu degetul spre cei doi bărbaţi, spre camion şi spre ea.

— Xean! repetă ea.

Când în sfârşit şoferul înclină capul zâmbind, Chelsea oftă uşurată. Temându-se să nu plece fără ea, îşi luă repede geanta şi se urcă în cabină.

În comparaţie cu camionul, Broscuţa era un vehicul de lux. Înghesuită între cei doi, Chelsea strângea la piept geanta al cărei conţinut i se păru dintr-odată o comoară

inestimabilă, singura ei legătură cu lumea civilizată.

O duseră până în piaţa din Xean şi, după nenumărate *gracias,* urmări cu privirea camionul care se îndepărta. Apoi se întoarse şi admiră satul. Era aproape un orăşel, se gândi Chelsea când descoperi un magazin alimentar, un hangar pe post de garaj, o bisericuţă şi, un pic mai departe, o şcoală.

Intră în magazin şi, sub privirile curioase ale unui bărbat, trei femei şi doi copii, luă o sticlă de cola şi scoase din buzunar câteva monezi. Apoi, extrăgând din geantă fotografia lui Samuel, le-o arătă.

Cei prezenţi discutară îndelung între ei şi Chelsea nutri o oarecare speranţă. Până la urmă însă, una dintre femei îi înapoie fotografia şi scutură din cap cu părere de rău că n-o poate ajuta.

Descurajată, Chelsea le mulţumi şi se îndreptă spre garaj. Biserica era închisă şi şcoala părea dezolant de abandonată.

Un singur bărbat se afla în garaj, aşezat pe un scaun, legănându-se nonşalant cu picioarele puse pe o bancă de lemn. Când Chelsea intră, omul nici nu se clinti, ci doar îi zâmbi binevoitor.

— *Habla usted igles?* întrebă ea cu glas şovăitor.

— Da, puţin, răspunse el. Ea oftă uşurată.

— Am o problemă serioasă cu maşina mea, care a rămas în pană la câţiva kilometri de aici…

Se întrerupse văzând aerul buimac al tânărului şi reîncepu explicaţiile ceva mai rar şi desluşit.

— Maşina mea este în pană. Pe şosea… Este cineva care ar putea să mi-o repare?…

— Ah, da señorita, la Valladolid…

— Dar de acolo vin! exclamă Chelsea. Şi nu pot să mă întorc fără maşină… Oh, scuză-mă, vorbesc prea repede… Poate ai putea dumneata să arunci măcar o privire…

Tânărul păru că se gândeşte şi Chelsea se întrebă dacă

încerca doar să-i înţeleagă cuvintele sau avea în vedere posibilitatea unei reparaţii.

— Imposibil. Am de lucru… Chiar muncea!…

— N-o să dureze mult, îşi pledă ea cauza. Doar o privire… El ridică din umeri.

— Nu, nu se poate… Foarte important este să rămân aici.

— Şi nu mai este nimeni altcineva? insistă ea.

— Poate… două ore… trei… *Mipadre…* Tata se întoarce.

— Două sau trei ore?… mormăi ea.

I se păru o eternitate, dar era evident că ar fi fost inutil să mai discute. N-avea decât să aştepte…

Scoase şi aici fotografia lui Samuel şi i-o arătă.

— Îl cunoşti pe acest bărbat?

Tânărul privi îndelung poza, se încruntă concentrându-se, dădu din cap, apoi aruncă o privire spre Chelsea înainte de a se uita din nou la fotografie.

— Da, poate…

Chelsea îşi ţinu respiraţia.

— L-ai mai văzut?

— Gândesc… Un american locuieşte nu departe. Poate este el…

— Unde? Poţi să-mi spui unde?… îl grăbi ea, emoţionată dintr-odată.

— Zece minute mers pe jos… Este un drum prin pădure la *izquierda…* la stânga… La capăt, găseşti un *pueblito…* întrebi acolo…

Zece minute de mers pe jos… Chelsea se gândi că are destul timp să se ducă şi să se întoarcă înainte să se ocupe de maşină.

— Mulţumesc, *gracias…* îi spuse ea tânărului, zâmbind. Mă voi întoarce să vorbesc cu tatăl dumitale.

O luă pe drumul pe care i-l arătase bărbatul. Chiar dacă fiecare pas o îndepărta de Xean şi de maşina ei, gândurile îi erau acum concentrate în întregime către Samuel London. Şi era firesc, îşi zise ea. Din cauza lui, venise la Cancun, îşi

pierduse bagajele, petrecuse ore întregi la telefon, încercând să se facă înţeleasă, închiriase o maşină oribilă care o abandonase în plin pustiu... Din cauza lui o durea acum spatele, mergea pe jos prin pampa mexicană, se lupta cu ţânţarii, strângând din dinţi când îşi răsucea glezna prin gropile drumului prăfuit...

Toate astea, pentru Samuel Prescott London, cu faţa lui slabă şi sobră, al cărui singur scop în viaţă era munca...

Deodată, soarele se ascunse şi, ridicând ochii spre cer, Chelsea privi îngrijorată norii cenuşii care se adunau. Aerul era umed, înăbuşitor, şi rochia i se lipea de piele.

După vreo zece minute, începu să-şi facă griji. Încă nu se zărea nici urmă de drum la stânga. Şi dacă tânărul de la garaj se încurcase în explicaţii?...

Se opri după ce omorî un ţânţar care o pişcase de braţ. Nemulţumită de situaţie, şovăi să se întoarcă la Xean şi să aştepte răbdătoare ca maşina să-i fie reparată. Şi dacă tatăl tânărului înfăptuia minunea s-o repare, se va duce neapărat să le spună vreo două celor de la agenţia de închiriere!... Şi lui Samuel Prescott London!

Dar nu, îşi reaminti ea brusc, misiunea ei era să-l farmece!... Izbucni în râs, gândindu-se la situaţia ei mai degrabă jalnică... Era plină de praf, de înţepături de ţânţari şi părul i se lipise din cauza transpiraţiei...

Oricum, se liniştea, n-avea deloc de gând să-l întâlnească astăzi. Dacă va reuşi să ajungă în *pueblito* şi i se va confirma că bărbatul acela locuieşte acolo, se va întoarce la Xean, apoi la Cancun, la hotel, îşi va aştepta bagajele şi se va întoarce într-o stare mai bună.

Dacă va ajunge la pueblito!*...* Dacă va găsi afurisitul acela de drum!... Dacă Samuel London chiar locuia acolo!...

Oftând adânc, se hotărî să continue. Şi zări drumul. Pe stânga. Pătrundea în pădurea deasă, asemenea unei fâşii de lumină. Chelsea se înfioră gândindu-se la animalele sălbatice care trebuie să fi trăit acolo.

Continuând să se lupte cu ţânţarii care o asaltau fără milă, înaintă cu îndârjire, cu umărul rănit de cureaua genţii, cu băşici la picioare care o făceau să sufere la fiecare pas. Aerul cald şi umed îi ardea plămânii şi visă la o briză uşoară şi răcoroasă.

Şi, în continuare, nici urmă de *pueblito.*

Privi în urma ei drumul pe care-l parcursese. Acum ar fi fost iraţional să se mai gândească la întoarcere. Trebuie să fi fost aproape de ţintă. Doar dacă n-o fi greşit direcţia… Doar dacă nu cumva omul de la garaj n-o fi indus-o în eroare… Doar dacă…

O primă picătură de ploaie îi căzu pe braţ. Apoi alta. Disperată, se opri şi privi cerul cenuşiu. N-avea niciun mijloc de a se proteja, doar să se fi afundat în pădure. Dar era imposibil, n-ar putea niciodată să…

În câteva clipe, ploaia deveni violentă. Aflată în inima junglei, la kilometri de orice civilizaţie, Chelsea începu să râdă nervos, cu apa şiroind pe ea din cap până-n picioare. Apoi, epuizată şi descurajată, se lăsă să cadă pe pământ şi începu să plângă.

Ghemuită pe jos, strângându-şi în braţe geanta, se lăsă pradă disperării. Lacrimile, ploaia, nu mai era nicio diferenţă… Era murdară, udă, rănită, lamentabilă… Atât de necăjită încât nu auzi tropotul de paşi care alergau spre ea. Ridică dintr-odată ochii, îngrozită, şi văzu un grup de bărbaţi care o înconjurau. Unul dintre ei o ridică repede în braţe şi îşi reluă cursa alături de ceilalţi.

Lacrimile încetară imediat.

— Dar ce faceţi? strigă ea încercând să scape din braţele lui.

— Te duc la adăpost… Nu-ţi fac niciun rău…

Bărbatul care o ducea îi vorbise într-o engleză perfectă, cu o voce caldă şi profundă care o mai linişti.

În ciuda ploii care-i lipise părul de frunte, îi examină trăsăturile. Era american, fără nicio îndoială. Chiar dacă

pielea îi era bronzată, n-avea acea nuanţă arămie proprie mexicanilor, şi părul îi era mai deschis la culoare şi mai lung. Dar ceea ce-i confirma presupunerea erau mai ales ochii, de un gri-albăstrui.

În câteva minute, ajunseră în *pueblito* pe care-l căutase Chelsea. Prin perdeaua de ploaie care îi înceţoşa vederea, zări câteva cabane de chirpici; fu dusă într-una dintre ele şi pusă cu grijă pe picioarele ei.

Salvatorul ei dispăru imediat în cealaltă încăpere şi se întoarse cu două prosoape în mână. Îi întinse ei unul, şi Chelsea rămase o clipă nemişcată, privindu-l cum îşi usucă braţele, părul, faţa.

— Haide, dă-i drumul, şterge-te!... îi spuse el zâmbind, mai am şi altele...

Chelsea îşi punea nenumărate întrebări, întrebându-se mai ales cine era acest bărbat. Era foarte frumos. Constată că era înalt, mult mai înalt decât ea, şi că avea un corp perfect. Pantalonul ud care i se lipise de piele sublinia musculatura picioarelor iar cămaşa fără mâneci îi scotea în evidenţă umerii largi şi braţele puternice.

— Totul e-n regulă, declară el. Pot spune chiar că te plac. De fapt, chiar cred că te plac. Mi-ai salvat viaţa.

— Eu ţi-am salvat viaţa?... repetă ea, buimăcită. Eu... Nu crezi că este mai degrabă invers?

— Nu. Oricum, dumneata ai fi supravieţuit acestei ploi. Pe când eu, nu ştiu dacă aş fi supravieţuit sorţii care mă aştepta dacă n-ai fi apărut. Haide, acum usucă-te... îmi uzi prea tare covorul...

Chelsea privi în jos şi constată că de fapt, în loc de covor, pe jos era doar pământ bătut.

— Oh, îmi pare rău, se scuză ea intrând în joc.

Îşi puse repede geanta lângă picioare şi începu să se frece pe cap cu prosopul.

— Şi ce soartă te aşteaptă?

— Unul dintre tipii cu care eram are o soră pe care vrea

neapărat să mi-o dea de nevastă. Până acum, am reuşit să mă eschivez invocând tot felul de pretexte, dar începeam să fiu în criză de idei…

— Este chiar atât de urâtă? întrebă Chelsea, stupefiată.

— Nu, nu… Este drăgălaşă şi încântătoare, absolut capabilă să facă un bărbat fericit. Numai că n-are decât cincisprezece ani.

— Oh, înţeleg…

Bărbatul din faţa ei trebuie să fi avut vreo treizeci şi cinci.

— Aici, se căsătoresc întotdeauna atât de tineri?

— Da… Sora Juanei, care are cu un an mai puţin decât ea, este măritată şi are deja un copil.

— Dumnezeule! exclamă ea. La paisprezece ani! Este extraordinar…

— Nicidecum. Cel puţin aici. Familii întregi trăiesc în acest sat. Copiii, nepoţii şi strănepoţii sunt primiţi cu bucurie şi adoraţi. Oamenii aceştia, atât de lipsiţi de resurse materiale, sunt cei mai bogaţi din câţi cunosc în materie de iubire.

Chelsea se simţi fascinată de admiraţia ce strălucea în ochii lui. Dar în timp ce-l studia, expresia lui se schimbă şi o privi într-un fel mai aparte. Ea îşi ţinu respiraţia, uitând dintr-odată de durere şi de oboseală.

Fără să-şi desprindă privirea de ea, el îşi aruncă prosopul peste umeri şi se apropie. Emana o seducţie naturală, în stare brută. Chelsea se gândi că poate experienţele vieţii îl învăţaseră cu siguranţă să fie el însuşi, să trăiască în perfectă armonie cu natura lui profundă.

— Vreau să-ţi pun două întrebări, murmură el zâmbindu-i prietenos. Eşti căsătorită?

Paralizată de puternica lui senzualitate care o atrăgea dintr-odată spre el, Chelsea negă uşor din cap.

— Eşti liberă? continuă el cu o voce răguşită.

Total hipnotizată de farmecul lui devastator, rămasă fără glas, dădu din cap.

El ridică mâinile şi-i cuprinse cu delicateţe faţa. Cu un deget uşor îi urmări conturul sprâncenelor, rotunjimea obrazului, ca şi cum ar fi încercat să se convingă de realitatea acestei apariţii.

Foarte încet, se aplecă spre ea şi-i atinse buzele cu buzele lui. Un val de dorinţă intensă înflăcără simţurile Chelsei. Închizând ochii, îşi simţi genunchii moi, gata s-o trădeze, dar braţe puternice o învăluiră şi sărutul lui deveni fierbinte.

Subjugată de pasiunea acestei clipe, Chelsea îşi strecură degetele în părul lui ud, încercând să prelungească astfel mângâierea buzelor lui calde.

Era pentru prima oară în viaţa ei că simţea o asemenea emoţie. Fusese de multe ori sărutată, iubită, dar niciodată nu trăise o atracţie atât de bruscă şi atât de minunată. Ar fi vrut să-i şoptească numele dar nu putea... Această constatare o readuse la realitate şi, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui, îl împinse uşor. Ridicând capul, trezit parcă dintr-un vis, el o privi, cu răsuflarea tăiată şi cu ochii scânteietori.

— Dumnezeule! murmură ea, copleşită de forţa emoţiilor pe care le trăia. Nici măcar nu ştiu cine eşti...

El o mângâie uşor pe obraz, zâmbind, apoi se retrase, stânjenit.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, se scuză el cu un aer spăşit. Îmi pare rău... Eu... doar... am... Oh, nu mai ştiu...

— Cine eşti?

El păru să reflecteze o clipă, apoi ridică din umeri.

— Începând de astăzi, presupun că voi fi umilul dumitale servitor pentru întreaga viaţă...

Îi întinse mâna şi se prezentă.

— Numele meu este Sam London, şi sunt foarte fericit că te-am cunoscut...

Capitolul 3

Chelsei nu-i venea să-şi creadă urechilor! Sam London?! îşi dădu seama dintr-odată că de când avusese de înfruntat această ploaie torenţială, nu se mai gândise nicio clipă la bărbatul pe care voia să-l găsească. Acum, îl fixa cu intensitate pe acest străin care afirma că se numeşte Samuel London.

— Sam! Dumneata eşti Samuel London?

El încuviinţă din cap, surprins la rândul lui, şi se încruntă uşor.

— Îmi cunoşti numele?

— Te-am căutat peste tot, dar…

Se întrerupse o clipă, gândindu-se că n-ar trebui să-şi dezvăluie adevăratele motive.

— Nu poţi să fii dumneata. Am văzut fotografii de-ale lui Samuel London, nu-ţi seamănă deloc.

— Am plecat de şase luni de acasă, replică el râzând, şi trebuie să recunosc că m-am schimbat un pic.

— Dar este imposibil… Părul, de exemplu…

— Într-adevăr, mi-a mai crescut şi soarele l-a decolorat! Chelsea nu putea să creadă că bărbatul acesta teribil de seducător şi viril este unul şi acelaşi cu Sam London din coşmarurile sale!

— Cum pot să fiu sigură că nu eşti un impostor?

— Dar dumneata? De unde ştiu că nu eşti cumva o spioană în slujba mamei mele?

Preţ de câteva secunde, Chelsea fu descumpănită dar îşi reveni repede şi alese ofensiva.

— Vorbeşte-mi despre dumneata, îi ordonă ea calm. Încearcă să mă convingi că eşti într-adevăr Samuel London.

El se supuse fără să clipească.

— Sunt din Boston, dar am crescut la Wellesley Hills, sub tutela autoritară a mamei mele şi a aceleia mult mai blânde a tatălui meu, Thomas, mort acum patru ani. Ceea ce i-a

permis mamei să preia în mod oficial rolul de şef al familiei, rol pe care-l deţinea din umbră dintotdeauna... Am un apartament lângă port şi sunt directorul întreprinderii *London and McGee* care se ocupă de afaceri imobiliare. Trebuie să-ţi mai mărturisesc că joc golf o dată pe săptămână, spuse el pe un ton ironic. Este de-ajuns?

I-ar fi fost foarte uşor Chelsei să respingă aceste argumente. Într-adevăr, ar fi fost simplu ca acest bărbat să citească undeva C.V.-ul lui Samuel London. Totuşi, discursul lui o convinse. În plus, după o examinare mai atentă, observă că nasul, gura, ochii erau identici cu aceia ai bărbatului din fotografie.

— Da, cred că spui adevărul, domnule London, răspunse ea încetişor. Dar trebuie să mă obişnuiesc cu acest gând.

— Eşti încă udă şi fără îndoială că un duş ţi-ar face foarte bine...

Făcu o mutră încântătoare privindu-i rochia şifonată şi udă.

— Cred că arăt oribil... Iar rochia...

— N-ai nimic de schimb?

— Nici aici, nici la hotel, declară ea râzând. Mi s-au rătăcit bagajele la aeroport... Călătoria mea a fost un adevărat dezastru.

— Constat într-adevăr că n-ai avut noroc deloc... Dar, ştii că nu mi-ai spus încă numele dumitale?

— Aşa este, recunoscu ea.

Aşadar, sărutase un bărbat al cărui nume nici nu-l ştia!

— Ei bine... mă numesc Chelsea Ross, afirmă ea întinzându-i mâna.

— Sunt încântat să te cunosc, Chelsea Ross, răspunse el reţinându-i mâna ceva mai mult. Acum că am terminat cu politeţile, poţi să te duci să faci un duş... Este în spatele casei, o să-l găseşti uşor.

Deschise un cufăr şi scoase o cămaşă albă pe care i-o întinse.

— Poftim, pune-ţi asta. Nu este ceva prea feminin, dar… Ea acceptă surâzând. Apoi, el îi arătă cu degetul încăperea alăturată unde putea să se schimbe şi ea o traversă sub privirea maliţioasă a lui Sam.

Deschizând uşa ce dădea în spatele colibei, Chelsea aruncă o privire şi zări un fel de cabină. Cu capul plecat, alergă până la ea şi, intrând, dădu peste un aer la fel de umed şi cald ca şi cel de afară. Aprecie însă apa rece ce i se prelinse pe corp. După ce-şi clăti hainele pline de noroi, se îmbrăcă în cămaşa lungă a lui Sam.

Nu-i mai rămânea acum decât să-l manevreze cu abilitate pentru a-l readuce la Boston… Dacă judeca după modul în care o sărutase, sarcina ei nu se arăta a fi atât de neplăcută pe cât se temuse… Totuşi, nu putea spune că sărutul lui Sam era semnificativ pentru eventualul lui interes faţă de ea. Fără îndoială, simţea doar o simplă dorinţă pentru o femeie şi nu pentru „Chelsea Ross” în special. Nu-şi făcea nicio iluzie în privinţa declaraţiei lui de dragoste care nu era decât exaltarea unui bărbat ce trăise ca un pustnic timp de şase luni. Nu-i va fi deci atât de uşor să îndeplinească sarcina pentru care o plătise Beatrice London. Mai întâi însă va trebui să descopere motivele şederii prelungite a lui Sam London în Yucatán.

Îşi trecu în grabă o mână prin păr, sceptică în privinţa rezultatului, apoi se întoarse în casă. Dacă îşi închipuise că-şi recăpătase controlul asupra emoţiilor, se înşelase amarnic. Mai ales că nu se aşteptase să-l găsească pe Sam astfel: stătea cu spatele sprijinit de tocul uşii, cu o mână în buzunarul şortului său de blugi – singura îmbrăcăminte pe care o purta.

Chelsea trebui să-şi ţină răsuflarea când îi văzu umerii largi şi musculoşi, picioarele lungi şi atletice. O cuprinse o dulce emoţie la gândul cât de plăcut ar fi să mângâie pielea aceasta arsă de soare, spatele puternic, şoldurile înguste…

Dintr-odată, atracţia irezistibilă pentru Sam o sperie şi

vru s-o ia la fugă. Nu trebuia neapărat să-şi păstreze mintea limpede pentru a-şi îndeplini misiunea?

Fără să se aştepte, el se întoarse brusc şi zâmbetul lui larg o descumpăni şi mai mult. El se apropie nonşalant de ea.

— Acum te simţi mai bine? o întrebă cu o voce caldă.

— Da, da, mulţumesc... reuşi să articuleze, desprinzându-şi privirea de trupul lui, cu un aer uşor vinovat.

El o prinse de cot şi o conduse spre o mică bancă.

— Nu ştiu mare lucru despre ţinutul acesta, spuse ea aruncând o privire afară... Suntem în sezonul ploilor şi vremea asta...

— Într-adevăr, şi ploile pot dura până şi douăsprezece ore... Vrei o bere? Asta-i tot ce pot să-ţi ofer.

Dar, nefiind atentă la înălţimea băncii, care era foarte joasă, fu cât pe ce să cadă şi se redresă în ultima clipă.

— Au! exclamă ea scuturându-şi mâna.

— Te-ai lovit? întrebă el apropiindu-se de ea.

— Nu, doar că m-am julit adineauri când am căzut pe drum... Iar cât priveşte mijlocul, continuă ea masându-şi şalele, este din cauza proastelor amortizoare ale camionului care m-a luat de pe şosea... Şi asta, spuse ea scărpinându-se pe braţe, din cauza ţânţarilor... Când se vorbeşte de răzbunarea lui Montezuma, nu sunt vorbe-n vânt!

Izbucniră amândoi în râs şi Sam se îndreptă spre uşa din partea cealaltă a încăperii. Chelsea profită ca să privească mai atent în jurul ei. Camera era destul de mare şi mobilată sumar cu o masă rotundă de lemn şi câteva bănci împrăştiate ici-colo.

— Iată! zise Sam, reapărând cu două cutii de bere şi o trusă de prim-ajutor.

Se aplecă spre Chelsea şi începu să aplice o alifie pe mâna ei rănită.

— Este o alifie antiseptică, îi explică el. Niciodată nu eşti suficient de precaut contra infecţiilor în ţara asta.

Ea se simţi deodată fragilă şi se temu de acest sentiment care-i scotea la iveală nevoia de protecţie, sentiment pe care nu-l mai încercase până acum.

— Îţi mulţumesc, spuse ea un pic cam brusc.

Sam puse mâna pe coapsa ei şi, prin ţesătura cămăşii, atingerea aceasta fu ca o arsură delicioasă. Ca să-şi ascundă tulburarea, sorbi o gură de bere şi, spre uşurarea ei, Sam se ridică să ducă la loc trusa de urgenţă.

— Acum, Chelsea, povesteşte-mi de ce ai venit să mă cauţi tocmai aici.

Ea inspiră profund, temându-se mai degrabă de apropierea lui decât de cuvintele pe care le va rosti.

— Sunt ziaristă, începu ea, şi m-am gândit să scriu un articol despre noua civilizaţie maya. Când am aflat că dumneata eşti aici, mi s-a părut interesant să te întâlnesc.

— Pentru ce ziar lucrezi? întrebă el pe un ton de conversaţie.

— Pentru niciunul. Sunt ziarist independent şi încă nu ştiu cui voi vinde articolul, dar sunt sigură că voi găsi cumpărător... Nu sunt decât de puţină vreme aici, dar sunt deja fascinată.

Ea spera să îndrepte discuţia spre acest subiect, dar se pare că Sam nu dorea să continue pe acest făgaş. Fără îndoială, era prea inteligent ca să nu priceapă că-i ascundea ceva.

— Cine ţi-a spus că mă găseşti aici?

Ea remarcă nota de ironie ce străbătea din tonul lui.

— Oh! un vechi prieten. Cred că ai fost coleg de şcoală cu el. Este vorba despre Jason Ingram.

I se păru că discerne oarecare uimire în ochi lui şi se grăbi să-şi continue povestea. După spusele mamei lui Sam, cei doi nu se mai văzuseră de pe vremea anilor de facultate şi cu siguranţă că Sam se întreba cum de aflase Jason că era în prezent în Yucatán.

— L-am întâlnit pe Jason luna trecută la Boston, continuă

ea, şi când i-am spus despre intenţia mea de a scrie un articol, mi-a vorbit despre dumneata; aflase prin intermediul unui alt prieten că eşti în Yucatán.

— Ce mai face *bătrânul* Jason? întrebă vesel Sam.

— Oh, foarte bine! îţi trimite salutări şi toată prietenia lui…

— Dar tot el ţi-a arătat fotografiile?

— Nu. Am sunat-o pe mama dumitale ca să verific ce-mi spusese Jason. Ea nu era sigură de locul unde te afli, dar pentru mai multă siguranţă mi-a dat numele unor persoane pe care să le contactez.

— Nu mă miră din partea ei! murmură el ca pentru sine. Fără îndoială că ar fi părut suspect ca ea să arate un interes prea mare acestei observaţii şi, din acest motiv, se prefăcu a o ignora.

— Unul din funcţionarii dumitale mi-a precizat că te afli undeva între Cancun şi Chichén Itzá. El mi-a arătat fotografia… Când am ajuns în Mexic, am pus câteva întrebări unor persoane un pic la întâmplare şi care m-au îndreptat către profesorul Paredes din Merida. Chiar el m-a sfătuit să-mi îndrept căutările spre Xean.

Era convinsă că fusese foarte abilă. Dacă s-ar întâmpla că David McGee sau Norman Schialli îi scriau lui Sam şi-i vor spune despre vizita ei, acesta nu va fi surprins. Mulţumită de ea, îşi duse cutia cu bere la buze şi bău.

Sam părea cufundat adânc în gânduri. Aproape distrat, mângâie talia lui Chelsea şi aceasta trebui să lupte împotriva dorinţei de a se abandona în braţele lui. Brusc, el îşi trase mâna şi-i căută privirea.

— Cine eşti cu adevărat? o întrebă el încetişor.

Chelsea nu era prea sigură că înţelesese sensul întrebării lui, dar la urma urmei părea convins de explicaţiile ei şi poate că era şi el surprins de forţa atracţiei care exista între ei. Şi totuşi, dacă suspecta cumva cea mai mică înşelătorie…

— Ce vrei să spui?

— De unde vii?... De când scrii?... în fine... ce făceai înainte să apari în viaţa mea?

Uşurată de aparenta lui curiozitate nevinovată, Chelsea îi zâmbi.

— M-am născut într-un orăşel muncitoresc din New Hampshire unde am locuit până am intrat la universitate. Apoi am obţinut o diplomă în literatură care mi-a permis să predau timp de un an în Massachusetts.

— Doar un an?

— Da. Nu mi-a plăcut prea mult în învăţământ. Presupun că n-am răbdare... sau mai degrabă, căutam o ocupaţie mai personală.

— După aceea, ce ai făcut? Ai început să scrii?

Chelsea se simţi deodată un pic derutată. Într-adevăr, tocmai îi spusese pur şi simplu adevărul, lăsându-se cu plăcere în voia confidenţelor. Dar acum trebuia să-l mintă din nou şi trebuia să se concentreze ca să nu se trădeze. Îşi încrucişă braţele pe piept într-un gest involuntar de protecţie şi imediat, el păru îngrijorat.

— Nu cumva eşti bolnavă?

— Nu, nu, mă simt foarte bine.

— Destul de des, străinii care vin în Mexic se îmbolnăvesc, spuse el.

— La mine, nu este cazul. Am o sănătate de fier, să ştii! glumi ea.

— Sunt încântat să aflu asta... Dar vorbeşte-mi despre cariera dumitale jurnalistică...

Jucându-se cu o agrafă din păr, ea încerca să pară relaxată.

— Ce vrei să ştii? întrebă ea cu o voce cam nesigură.

— Ei bine, de exemplu... ai avut parte imediat de succes?

— Nu. Adeseori, scriitorii trăiesc în sărăcie, afirmă ea fără convingere. A trebuit să găsesc alte mijloace de a-mi câştiga pâinea. A trebuit să mă angajez chelneriţă într-un

bar.

— Într-un bar? Este fantastic! Măcar ai dat dovadă de originalitate, exclamă el, cu o licărire amuzată în adâncul ochilor.

Entuziasmul lui era molipsitor şi ea se mai relaxă.

— Nu este întotdeauna prea nostim, ştii…

— Probabil că ai întâlnit totuşi oameni interesanţi, nu? Şi ai văzut o mulţime de lucruri amuzante.

Preţ de o clipă, ea rămase tăcută. Cu o oră în urmă, nu şi-ar fi imaginat că Sam London poate să discute cu atâta însufleţire despre un asemenea subiect. Dându-şi seama că-l privea fix, clipi din ochi şi se uită spre peretele opus. Se miră dintr-odată.

— Este cu adevărat un bec electric?

— Da. Am unul în fiecare încăpere.

— Când veneam încoace, am văzut într-adevăr fire legate la unele colibe de chirpici. Instalaţie de apă… electricitate… Totuşi, colibele sunt atât de primitive…

— Practic, nu există nicio diferenţă faţă de cele construite de mayaşi în urmă cu o mie cinci sute de ani, o informă el cu o notă de respect în glas.

— Cum ai obţinut această casă? întrebă ea, curioasă.

— Bătrânul care o locuia a murit de curând… Eu am sosit de patru luni şi n-am schimbat nimic, am instalat doar un duş. Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi place mult aici.

— Nu-ţi lipseşte confortul.

— Nu. Am învăţat enorm de multe lucruri trăind aici. Înainte, luam tot ce mi se întâmpla ca un lucru cuvenit. În felul acesta, treceam pe lângă cele mai mari bucurii ale vieţii… de fapt, ale supravieţuirii: să mănânci hrana pe care tu însuţi ai semănat-o, să bei apă de izvor, să te adăposteşti de ploaie…

— Şi munca dumitale? N-o regreţi?

— Da, într-un anume fel, muncesc… mai dur decât am făcut-o vreodată, dar cu mai multă plăcere.

Chelsei i-ar fi plăcut să continue această discuţie. Totuşi, se temea să nu pară prea indiscretă. Şi apoi, nu trebuia să se intereseze mai ales de cultura maya?

— Mi-ar plăcea să-mi mai vorbeşti despre localnici…

— Şi mie, mi-ar plăcea să-mi vorbeşti despre dumneata… îmi spuneai despre perioada cât ai fost chelneriţă. Unde anume în Boston?

Chelsea îşi prinse degetele în jurul genunchilor.

— Lucram la *Icabod,* în Park Street.

— Cunosc foarte bine locul acela şi totuşi, sunt sigur că nu te-am văzut niciodată acolo, cel puţin aşa cum arăţi acum.

Îşi plimbă o privire apreciatoare peste trupul ei şi Chelsea fremătă imperceptibil. Ochii ei rătăciră peste coapsele musculoase ale lui Sam. Deodată, el îi prinse bărbia în palmă şi o fixă cu intensitate.

— Dacă vei continua să mă studiezi astfel, nu mai răspund de actele mele… o avertiză el cu blândeţe.

Ca să-şi ascundă stânjeneala, ea căută să facă o glumă, dar în zadar, pentru că buzele lui Sam rămăseseră întredeschise, senzuale şi calde, hipnotizând-o. Inima îi bătea cu putere când el puse stăpânire pe buzele ei, risipindu-i orice urmă de voinţă.

Chelsea parcă se îneca într-o mare de foc şi se agăţa de buzele lui Sam ca de un colac de salvare, lăsând ca respiraţia lui să-i redea viaţă.

— Ce mi se întâmplă, Chelsea? murmură el în sfârşit la urechea ei. Nu m-am simţit niciodată atât de atras de o femeie. Ţinându-i cu o mâna capul, şi-o strecură pe cealaltă pe sub cămaşă mângâindu-i spatele.

— Dar eşti goală! se nelinişti el.

Îşi retrase brusc mâna şi, descumpănită, ea îşi luă repede cutia cu bere ducându-şi-o la buze.

— Hainele mele erau pline de noroi şi… şi cu siguranţă că n-ar fi trebuit să…

El o atrase uşor şi o făcu să-şi lipească obrazul de pieptul lui. Avea pielea caldă şi degaja un parfum viril, trezind în ea senzaţii tulburătoare.

— Va trebui să găsim o soluţie, murmură el. Vreau să spun că... nu te-am mai văzut niciodată până acum, dar te doresc la nebunie.

O obligă apoi să-l privească.

— Nu vreau să te forţez, îţi jur. N-am obiceiul să mă impun cu forţa femeilor, dar există ceva în tine... şi în mine... între noi...

— Ştiu... Nici eu n-am mai simţit asemenea emoţii şi mi-e teamă, Sam...

— Abia ne cunoaştem...

— Ştiu...

— Poate ar trebui să ne gândim încotro ne poartă această atracţie? Poate ar trebui să ne abandonăm dorinţei care ne mistuie?

El puse mâna pe artera care pulsa rapid pe gâtul ei şi-şi lăsă degetul să coboare până la răscroiala cămăşii.

— Aş putea să desfac acest nasture, apoi pe următorul, dar n-aş avea răbdare până nu te-aş vedea în toată splendoarea, până nu ţi-aş afla gustul pielii, până nu te-aş atinge... Şi apoi... Oh, Chelsea! Vreau să te am chiar acum, să te iubesc...

Cuvintele acestea erau la fel de tulburătoare ca şi bărbatul însuşi. Chelsea simţi că va ceda.

— Nu putem să... bâigui ea.

Se doreau la fel de mult unul pe altul, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu se cunoscuseră până acum şi că ea fusese plătită să-l caute.

El oftă şi-şi lipi fruntea de a ei.

— Ştiu. Trebuie s-o luăm altfel... Vei rămâne, nu-i aşa?

— Să rămân?

Privirea i se îndreptă încet spre uşă.

— Doamne, maşina mea! exclamă ea deodată. Va trebui

să mă întorc la Xean ca s-o repar.

Sam îi dădu drumul.

— Ai maşina stricată?

— Da, şi probabil mecanicul s-a întors până acum.

— Cu ploaia asta, mă îndoiesc. În plus, ar fi o prostie să pleci pe vremea asta. Maşina nu păţeşte nimic. Lasă agenţia care ţi-a închiriat-o să se ocupe de ea.

— Dar este imposibil! strigă ea. Eu sunt răspunzătoare.

— Acum, sunt eu pentru tine. Voi trimite un mesaj la Xean ca să anunţe agenţia că pot veni să-şi recupereze maşina.

Simţind intens nevoia de a se sustrage farmecului degajat de Sam, ea se ridică şi merse spre uşă. Privi câteva secunde afară înainte de a se întoarce spre el.

— Trebuie să mă întorc la Cancun. Valiza mea probabil că a sosit deja.

— N-ai nimic în valiză de care ai avea nevoie aici.

— Dar, hainele mele?

— Aş putea să-ţi fac rost de haine. Şi apoi… arăţi superb aşa, în cămaşă… adăugă el cu un zâmbet.

— Dar n-am nici lenjerie de corp…

— Te rog, nu-mi mai reaminti… încerc să uit…

— Totuşi, mă simt stânjenită, am impresia că sunt complet goală.

— Îmi dau seama foarte bine şi asta mă înnebuneşte, Chelsea…

Ea se apropie de el, cu o expresie rugătoare în ochi.

— Trebuie să mă întorc la Cancun, Sam, chiar astă-seară. El se gândi o clipă, apoi se ridică.

— Dă-mi un singur motiv rezonabil s-o faci… Pot foarte bine să telefonez la hotelul tău şi să le spun că eliberezi camera. Este ridicol s-o păstrezi atâta vreme cât poţi locui aici.

— Dar… se nelinişti Chelsea, privind în jurul ei. Nici măcar nu văd unde dormi tu! Şi eu, unde o să dorm?

— Am un hamac în cealaltă încăpere şi pot să mai fixez unul pentru tine.

— Dar eu nici nu sunt în stare să mă aşez într-un hamac! Dar să mai şi dorm…

— La început şi eu am avut aceeaşi reacţie, răspunse el râzând.

— Ai o maşină de teren, nu-i aşa?

— N-are acoperiş, Chelsea… şi…

— Sam… gemu ea, exasperată.

El se apropie şi-i puse mâinile pe umeri.

— Eşti de-a dreptul terorizată, nu-i aşa? întrebă el fără intenţia de a o critica sau a o ironiza.

— Da, aşa este…

Şi totuşi, ştia că ar trebui să rămână. Aşa ar fi făcut femeia pe care o angajase Beatrice London… Viitorul ei era în joc, îşi reaminti ea. Sam trebuie să-i fi citit pe faţă că era gata să capituleze.

— Dacă rămâi cu mine, vei scrie un articol minunat, Chelsea.

Ea roşi uşor, amintindu-şi minciuna pe care i-o servise.

— Îţi promit că mă voi purta civilizat, Chelsea. Dacă între noi trebuie să se întâmple ceva, atunci va fi când vom fi pregătiţi amândoi.

O strânse în braţe râzând.

— Eşti nemaipomenită, Chelsea. Eşti unică. Ţi s-a mai spus vreodată?

Nu, se gândi ea, nimeni nu-i mai spusese asta… Hotărî să se lase în voia sorţii. Îl adora pe Sam. Nu numai că semăna cu un zeu, dar cu siguranţă că era cel mai blând şi cel mai tandru dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse vreodată. N-avea nimic arogant, era deschis, cald, atent… tot ceea ce căutase până acum fără să găsească vreodată. Se bucură de senzaţia plăcută a braţelor lui în jurul ei şi se gândi că plăcerea de care va avea parte rămânând alături de el merita să fie trăită, chiar dacă, după ce se vor întoarce la

Boston, nu se vor mai vedea niciodată.

Capitolul 4

— Să începem cu începutul, spuse Sam frecându-şi mâinile. Pun pariu că-ţi este foame.

Chelsea se plimba prin încăperea principală a cabanei din chirpici, căutând vreun detaliu care i-ar fi scăpat la prima vedere. El aprinsese lumina pentru că, afară, cerul era mai plumburiu ca oricând şi ploaia continua să cadă fără încetare. Chiar şi luminată, încăperea i se păru şi mai primitoare şi constată că nu mai era nimic de văzut.

— Am mâncat la Valladolid, răspunse ea întorcându-se spre el. O mâncare tradiţională, dar îmi era atât de cald şi eram atât de nervoasă încât cu siguranţă n-am apreciat-o pe cât merita.

— Aşadar, îţi este foame. Şi fără îndoială că eşti şi obosită. N-ai vrea să te întinzi puţin până ce voi căuta de mâncare?

— Nu… unde te duci? se nelinişti Chelsea pe care perspectiva de a rămâne singură o cam speria.

— La Aldana. Nevasta lui îţi va împrumuta un hamac şi câteva haine. Este, de asemenea şi cea mai bună bucătăreasă din sat. De obicei, mănânc la ei, dar pentru că tocmai ai sosit, adăugă el cu o privire scânteietoare, sunt sigur că va înţelege dacă am s-o rog să aducă mâncarea aici.

— Pot să gătesc şi eu, propuse repede Chelsea. Dar mi se pare că n-am văzut nicio maşină de gătit…

— Aşa este! Aici, mâncarea se face pe o vatră din piatră în spatele casei, cel puţin pe o căldură ca asta. În lunile de iarnă, când este mai rece, mayaşii îngrămădesc nişte pietre în încăperea principală şi fac foc în interior.

— Ca pe vremuri, remarcă ea.

— Exact, răspunse Sam apropiindu-se de ea.

— Dar eu n-aş putea să profit la nesfârşit de bunăvoinţa prietenilor tăi. Şi în plus, îmi place să gătesc! Trebuie să fac

şi eu ceva!

— Nu-ţi face griji, o să-ţi încredinţăm sarcini. Acesta va fi cel mai bun mod de a studia felul de viaţă al acestor oameni. Dar, deocamdată, eşti invitata mea.

Expresia îngândurată, aproape vulnerabilă, de pe chipul lui Sam îi aţâţă curiozitatea.

— Ce este, Sam?

El se scărpină în cap, apoi îşi trecu mâna prin păr şi Chelsea se minună de supleţea acestuia după atâtea luni de zile fără să fi mers la frizer. Foarte încet, el se apropie de un perete şi se lăsă să alunece în jos, cu picioarele adunate în faţa lui.

— Este ceva ciudat, începu el. Credeam că sunt fericit trăind aici singur. O singurătate relativă fireşte, pentru că uşile casei mele sunt întotdeauna deschise şi oamenii intră şi ies când vor. Sunt minunaţi, Chelsea. Sunt discreţi, calzi, sinceri şi generoşi. Dar... cum să-ţi spun... sunt într-adevăr bucuros că te afli aici. Este ca şi când... ca şi cum mi-ar fi lipsit mereu ceva fără să-mi dau seama.

Ridică spre ea o privire oarecum vinovată.

— Pentru prima oară în viaţa mea, simt nevoia unei prezenţe.

Fericită că Sam i se destăinuie, Chelsea se lăsă lângă el aşezându-se pe călcâie.

— Nu cred totuşi că ai dus vreodată lipsă de companie, zise ea încetişor, gândindu-se la viaţa trepidantă pe care trebuie s-o fi dus în Boston.

— Da, bineînţeles, dar era ca şi cum aş fi trăit într-o cochilie. Făceam gesturi ca un automat, fără să pun suflet. Cred că în afară de Linda, n-am fost niciodată apropiat cu adevărat de cineva. Doar ea a ghicit cât de nefericit eram şi doar ea m-a încurajat să plec. Şi sunt sigur că doar ea înţelege motivele pentru care nu m-am mai întors.

— Am vorbit cu ea, spuse Chelsea. Îşi făcea multe griji pentru tine.

— Ai vorbit cu Linda?

— Numele ei figura pe lista pe care mi-a dat-o mama ta. Şi în treacăt, pot să spun că este foarte frumoasă. Spera sincer că eşti fericit.

— Am fost, într-adevăr nespus de fericit. De aceea mă surprinde reacţia mea faţă de tine. Probabil că tu eşti de vină, Chelsea. Dacă ar fi venit să mă caute un membru al familiei mele, fără nicio îndoială că m-aş fi înfuriat îngrozitor. Nu vreau să mă întorc în circul acela, nu sunt în stare.

Punându-şi mâna pe braţul lui, Chelsea îl privi cu intensitate.

— Nu te obligă nimeni la nimic, Sam. Când vei fi pregătit să te întorci, vei şti. Şi te vei întoarce la Boston în condiţiile stabilite de tine.

Cu un aer absent, el îi acoperi mâna cu a sa.

— Problema este că nu ştiu care ar putea să fie aceste condiţii. Văd totul numai în alb şi negru. Viaţa mea are două faţete: cea de acolo şi cea pe care o duc aici. Nu m-am gândit niciodată că ar putea exista şi o faţetă intermediară.

Sam zâmbi şi Chelsea simţi că se topeşte sub farmecul lui.

— De luni de zile n-am mai vorbit atât de mult. Am învăţat spaniola şi dialectul maya, dar nu-i acelaşi lucru. Fără îndoială că este vorba despre faptul că oamenii de aici nu-mi pot înţelege problemele. Poate că nici tu... Crezi probabil că mă port ca un puştan bogat şi răsfăţat care traversează o criză întârziată de adolescenţă.

— Ai ghicit! îl tachină ea.

Trecându-şi mâna după umerii ei, îşi apropie faţa de a ei.

— Am vorbit destul. Acum, odihneşte-te. Culcă-te în hamacul meu, dacă vrei. N-am să întârzii mult.

Rămasă singură, Chelsea stătu câteva clipe nemişcată, căutând cu disperare să găsească de făcut ceva. I se părea că un val uriaş îi năvălise în creier, tulburându-i toate ideile.

Şi cu cât se gândea mai mult la aventurile pe care le trăise din clipa în care plecase din Cancun, cu atât era mai uluită.

Da, era obosită; o dureau toate oasele şi suferea din cauza căldurii. Umiditatea din aer o apăsa şi pielea îi lucea de transpiraţie. Oftând, se duse în cealaltă cameră, dacă o putea numi aşa.

Când răsuci comutatorul, privirea îi fu atrasă imediat de hamacul suspendat într-un colţ, plin de mai multe perne de culori şi mărimi diferite.

Hamacul lui Sam. Cel în care adormea în fiecare noapte. Se apropie şi mângâie cu vârful degetelor corzile aspre. Doar gândul la trupul suplu şi atletic al lui Sam întins aici, cu ochii închişi, printre aceste perne moi, fu de-ajuns ca să-i aţâţe simţurile.

Îşi desprinse imediat privirea şi examină restul încăperii. În mijloc, trona o măsuţă pe care fusese abandonată o carte deschisă, alături de o pereche de ochelari. Apoi îi atrase atenţia un joc de şah pus pe un cufăr de lemn. Piesele şi tabla de şah erau încrustate cu onix şi tonuri de gri, bej şi alb. Deasupra, pe o etajeră mare, erau expuse nişte obiecte ciudate care-i treziră curiozitatea. Zări o statuetă din lemn pe care o recunoscu drept efigia unui zeu mayaş; măşti triunghiulare cu nasul coroiat; podoabe cu pene şi câteva bibelouri de argilă, unul pictat în culori vii, celelalte lăsate de artist în culoarea lor naturală.

Chelsea luă cu delicateţe unul dintre ele. Reprezenta o pasăre al cărui corp era străpuns de găuri. Cu un gest impulsiv, duse ciocul păsării la buze şi suflă încet, răsplătită imediat de un suav sunet de fluier. Zâmbind, puse obiectul la loc şi se întoarse spre cufăr, întrebându-se asupra conţinutului său. Ciuli urechea, pândind zgomotul paşilor lui Sam şi, liniştită, se hotărî să-l deschidă. În câteva secunde, jocul de şah fu pus jos şi capacul deschis. Hainele lui Sam! Pantaloni largi din stofă moale şi pufoasă, la fel ca aceia pe care-i purta, o pereche de blugi decoloraţi, cămăşi largi

cusute de mână. Ar mai fi continuat explorarea, dar ruşinată de indiscreţia ei, închise repede capacul şi puse la loc jocul de şah. Un obiect anacronic în acest loc sărăcăcios îi atrase atenţia. Aruncată într-un colţ, o valiză luxoasă părea abandonată. Probabil că în ea se aflau *celelalte* haine, se gândi Chelsea.

Îşi desprinse privirea şi oftă adânc. Sam ducea aici o viaţă monahală, atât de diferită de cea pe care o trăise înainte. Ea era obişnuită cu zumzetul neîncetat al activităţii şi deja i se părea că aici timpul se lungeşte. Dacă măcar Sam s-ar hotărî să se întoarcă…

— Chelsea! Chelsea! Ajutor!

Într-o clipă, se repezi în încăperea principală exact când el trecea pragul.

— Frige! strigă el.

Pe unul din braţele lui zări o grămadă de haine de bumbac, iar pe celălalt, două farfurii aburinde în care se vedeau *tortillas.* Chelsea luă una dintre farfurii şi nu-şi putu reţine un strigăt de durere.

— Ai dreptate! Frige! strigă ea repezindu-se spre masă.

Se întoarse în grabă şi-l uşură pe Sam şi de a doua farfurie.

— Ah… mă simt mai bine, exclamă el. Tonia voia să fie sigură că vom mânca mâncarea caldă, dar cred că a exagerat un pic. Picăturile de ploaie sfârâiau pe farfurie când am trecut strada.

Puse apoi hainele pe masă şi începu să i le arate una câte una Chelsei.

— Aceasta este o *huipile,* spuse el despăturind o rochie albă brodată de sora Toniei.

Chipul Chelsei se lumină, îngrijorarea dinainte dispărându-i.

— Este superbă. Sunt sigură că o să-mi vină foarte bine, adăugă ea, zâmbind.

El îi răspunse cu un zâmbet şi-i făcu cu ochiul. Chelsea

rezistă cu greu farmecului lui irezistibil.

— Tonia spune că mâine îţi va mai găsi încă două.

— Dar sunt prea multe! protestă Chelsea.

— Nu fi ridicolă, Tonia este încântată că te afli aici. Ea nu era prea bucuroasă să mă însor cu Juana. Este nepoata ei, fiica Juliei. Şi ţine neapărat să-ţi mai dea şi alte rochii. Ştii, aici femeile sunt foarte stricte în privinţa curăţeniei şi se schimbă de mai multe ori pe zi. Iată şi o pălărie. Este a lui Felipe, vărul Aldanei. N-aş vrea să capeţi vreo insolaţie.

— O insolaţie! Dar de când am sosit, n-a mai contenit ploaia!

— Vei înţelege îngrijorarea mea când soarele va alunga norii. Tu nu-ţi poţi vedea nasul, dar deja este un pic roz.

Descumpănită, Chelsea îşi duse mâna la nas.

— Oh, nu! Băşici în tălpi, înţepături de ţânţari, păr încreţit, şi acum un nas roşu!

— Părul tău este foarte frumos astfel, murmură Sam aruncându-i o privire mângâietoare. Nu este încreţit, ci doar ondulat foarte natural.

Privirile li se întâlniră exact în clipa când Chelsea începea să tremure. Sam îi arătă şi ultimul articol pe care i-l adusese.

— Cel mai important lucru, declară el pe un ton solemn, este hamacul tău... Mă tem însă că nu sunt în măsură să-ţi ofer şi... lenjerie de corp, adăugă el stânjenit. N-am îndrăznit să cer aşa ceva.

— Nu-i nimic grav, ale mele se vor usca dintr-o clipă în alta. O dată discuţia încheiată, el îi luă din mâini hainele şi se pregătea să le ducă în camera lui.

— Aşteaptă! strigă Chelsea prinzând mâneca de la *huipile.* Am să mă schimb!

— Păcat, îmi plăcea cum îţi stă în cămaşa mea.

— Voi dormi în ea, dar pentru cină, prefer să fiu mai... elegantă.

Fusese cât pe ce să spună *mai feminină,* dar văzu după

expresia lui Sam că îi ghicise gândul.

— Atunci, grăbeşte-te. Dacă tocana Toniei se răceşte, o să-mi sucească gâtul!

Chelsea ridică din umeri. Era evident că Tonia, Aldana, Julia, Felipe, Juana, toţi locuitorii din pueblo îl adorau pe Sam. Se retrase să se îmbrace în coliba alăturată casei.

Un an întreg dacă ar fi stat goală, n-ar fi apreciat mai mult ca acum rochia aceasta răcoroasă şi care-i venea atât de bine. Se aşeza perfect pe formele ei, lăsându-i în acelaşi timp libertatea de mişcare. Fusta era suficient de largă ca să-i dea voie să se ghemuiască pe jos, aşa cum era obiceiul pe aceste meleaguri îndepărtate, unde folosirea scaunelor era practic inexistentă. Contemplă o clipă fineţea broderiei înainte de a se întoarce la Sam.

— Eşti superbă! exclamă el văzând-o. Cina este servită, señorita.

Ea îi zâmbi timid când el se aşeză pe banca din faţa ei. Era aproape la fel de plăcut ca şi când ar fi strâns-o în braţe... Se smulse din visare şi aruncă o privire la mâncarea a cărei aromă înmiresma atmosfera.

— Mi se pare... interesant, spuse ea.

— Este un fel de tocană de porc, cu fasole boabe şi tot soiul de alte bunătăţi.

Luând o tortilla din farfurie, el o cufundă în amestecul apetisant, folosindu-se de ea ca de o lingură. Chelsea îi urmă exemplul şi întinse mâna după o tortilla, fără să se poată abţine ca, în sinea ei, să râdă de comicul situaţiei. Într-un alt cadru, la o altă masă Samuel Prescott London, ar fi fost fără îndoială obligat s-o înveţe cum se folosesc diferitele cuţite şi furculiţe de argint aşezate în faţa ei.

— Mmm, nu-i rea deloc, declară ea lingându-şi buzele. Este chiar foarte bună.

— Ţi-ai ales bine ziua să vii aici. Puiul şi porcul sunt principalele alimente, dar nu mâncăm în fiecare zi. De obicei, mayaşii gătesc *frijiles,* adică fasole boabe şi mazăre

zdrobite şi preparate în sos de tocană. Este o mâncare excelentă şi-ţi potoleşte pe deplin foamea după o zi grea de muncă.

— Am auzit că mayaşii îşi cultivă totul ei singuri.

— Aproape, da. De altfel, se mândresc oarecum cu asta. Într-o zi, m-am dus la Cancun şi le-am adus tot felul de mâncăruri sofisticate de la hotel. Le-au apreciat, nimic de zis, dar râdeau pe înfundate, întrebându-se de ce m-am străduit pentru atât de puţin. Prima oară, reacţia lor m-a surprins. A doua oară, m-am simţit uşurat. Nu voiam pentru nimic în lume să-i schimb pe aceşti oameni. Sunt minunaţi, şi spun asta sincer. Ei nu ştiu ce este ambiţia, egoismul, lăcomia. Au ales acest mod de viaţă. Sunt fericiţi şi sănătoşi. Nu ştiu ce sunt acelea migrene sau depresii nervoase.

Ceva din tonul pe care îl folosise o îndemnă pe Chelsea să-l întrebe cu blândeţe:

— Asta ţi s-a întâmplat ţie?

— Aproape. N-am ajuns până la depresie, dar eram aproape.

— De ce?

El oftă profund şi se sprijini cu coatele pe masă.

— Cum să-ţi explic? Eram mânat de o forţă exterioară care mă îndemna să vreau mereu mai mult, mereu mai bine. Eram singur, fără nimeni care să-mi bage minţile-n cap, care să-mi spună: „Hei, acum, opreşte-te!” Şi nu ştiam nici cum să scap de această tensiune care mă consuma.

— Dar acum că ştii ceea ce este bine pentru tine, nu te simţi în stare să rezolvi această problemă în ţara ta?

— Nu ştiu. Mă tem să mă întorc acolo, mă tem că mă voi lăsa din nou cuprins de ritmul infernal al lumii de afaceri. Dacă încetineşti, sau dacă pierzi ritmul, eşti terminat.

Chelsea privea cu groază trăsăturile lui deformându-se la evocarea acelui univers de care fugise ca să se refugieze în acest pueblo. Vocea îi devenea aspră, tensionată, şi o

angoasă amenințătoare îi bântuia privirea.

— Oh, Sam, murmură ea, îndurerată. Privește-te! Privește-ți mâinile!

Încremenit dintr-odată, Sam își plecă ochii spre pumnii încleștați. Îi desfăcu încet, apoi închise ochii.

— Vezi, nu pot să mă întorc acolo. Ar însemna să mă sinucid!

Chelsea simți un nod în gât. Suferea pentru el, ca și pentru ea.

— Dar dacă ai găsi persoana aceea care să te învețe să privești altfel lucrurile…

Sam rămase câteva clipe cu capul plecat, apoi îl ridică brusc.

— Cu vârsta, se pare că înnebunesc, exclamă el. Parcă ne apucasem să sărbătorim venirea ta, nu?

Îi întâlni privirea, șovăi o clipă, apoi zâmbi ușor.

— E mai bine așa?

— Mult mai bine. Celălalt bărbat mă speria.

— M-aș fi gândit mai degrabă că… dimpotrivă.

— Mă sperie efectul pe care-l ai asupra mea… cum ar fi să mănânc tocana de porc folosind tortilla în loc de lingură, să umblu cu părul încreţit, să dorm într-un hamac…

El izbucni în râs și ea îl regăsi pe acel Sam pe care-l adora.

— Nici nu știi ce înseamnă un hamac adevărat. Acestea sunt largi, mai adânci, și te învăluie ca un cocon. Crede-mă Chelsea, nu rişti nimic. Mai ales după cei vei fi băut un pahar din licoarea aceasta pe care ți-am promis-o.

— Ai de gând să mă îmbeți cu alcool?

— Eu? N-aș face niciodată asta. Mai ales că mâine nu este „zi liberă”. Vei lua prima lecție despre modul de viață al mayașilor. De fapt, de ce nu scrii toate lucrurile pe care ți le spun?

— Mai târziu, răspunse Chelsea pe un ton mieros care-i ascundea perfect vinovăția. Vreau mai întâi să mă gândesc,

şi după aceea, să arunc câteva note pe hârtie.

— În orice caz, toată populaţia din pueblito arde de nerăbdare să te cunoască.

— Câţi sunt? întrebă Chelsea, uşor intimidată de această perspectivă.

— Douăzeci şi şase la ultimul recensământ şi, cât de curând, aşteptăm încă unul. Hei! Nu face figura asta, sunt sigur că te vor adora. Voiau să te întâlnească astă seară, dar le-am spus că te-ar topi ploaia…

— Nu se poate! Nu le-ai spus asta!

— Ba da. Când şi-au amintit cum te-am găsit chircită pe pământ azi după-amiază, m-au crezut.

— Nu eram pe cale să mă topesc sub ploaie! protestă Chelsea, adunând cu capătul tortillei o bucată bună de carne! Eram doar furioasă, obosită şi mă dureau toate. Eram convinsă că mă pierdusem pentru totdeauna în junglă şi că, într-o oră-două, animalele sălbatice vor ieşi de prin tufişuri ca să mă devoreze.

Sam îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs sonor.

— Linişteşte-te, animalele nu atacă decât dacă se simt ameninţate. Nu cumva încercai, întâmplător, să furi copilul unei mămici-maimuţă?

— Bineînţeles că nu!

— Atunci n-aveai de ce să te temi. În afară de *garrapatas,* fireşte. Sunt un fel de lipitori care trăiesc în tufişurile de pe marginea drumurilor. Evită să te apropii de ele. Ele dispar de îndată ce faci o baie, dar îţi lasă nişte mâncărimi cumplite.

Fără să observe, goliseră, în timp ce vorbeau, farfuriile şi Sam le îngrămădi în faţa uşii de la intrare, apoi plecă să aducă lichiorul. Câteva clipe mai târziu, reveni cu o sticlă, două pahare şi două perne, sub fiecare braţ câte una. Se lăsă să cadă lângă perete şi le aşeză cu piciorul înainte s-o invite pe Chelsea să se aşeze pe această canapea improvizată.

— Este *xtabentum,* îi explică el întinzându-i un pahar plin.

— Xtabentum, repetă ea, numele acesta amintindu-i lecturile ei despre civilizaţia maya. În vremurile de demult, lichiorul acesta era oferit tinerelor fete virgine înainte de a fi sacrificate. Şi cum acesta nu este cazul meu, nu risc nimic dacă-l voi bea. Cum se prepară?

— Este un derivat de miere, parfumat cu anason. Aici, ne ocupăm cu apicultura, vei vedea mâine.

— Ce oroare!

— Linişteşte-te, nu înţeapă, zise el pe un ton calm întinzându-se comod alături de ea.

Cu multă precauţie, Chelsea îşi umezi buzele în lichior şi, urmând exemplul lui Sam, se întinse la rândul ei, punându-şi paharul pe stomac.

— Povesteşte-mi ce ai făcut când ai ajuns la Cancun, Sam.

— Când am plecat din Boston, n-aveam în minte decât un singur lucru: trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de acel loc o vreme. Îmi rezervasem o cameră la *Camino Real* pentru o săptămână. În ultima zi, eram la fel de încordat ca un arc. Am hotărât să-mi prelungesc şederea şi să găsesc ceva mai interesant de făcut decât să stau zile întregi întins pe plajă.

— Ştiai unde te duci când ai plecat din Cancun?

— Ştiam doar că nu voiam să mă întorc acasă. În cursul uneia dintre plimbările mele, m-au intrigat cătunele prin care trecusem. Şi apoi, l-am întâlnit pe Rafael – profesorul Paredes. Ne-am împrietenit imediat şi am discutat multă vreme. Ştia totul despre civilizaţia maya şi m-a vrăjit cu povestirile sale. El a fost primul care mi-a sugerat să merg să locuiesc într-unul din aceste sate. În primul sat în care m-am dus, împărţeam o colibă cu o familie de şase persoane. În al doilea, mi s-a oferit o cabană ai cărei proprietari plecaseră în Belize să-şi viziteze familia. Când s-au întors, am „emigrat” aici. Şi am rămas.

— Mayaşii te-au primit bine?

— Da. Am învăţat limba lor, plăteam o chirie, îmi petreceam cu ei ziua de muncă. Cred că mă considerau mai degrabă un prieten decât un străin. Iar ceea ce ei îmi ofereau în schimb… era atât de preţios.

— Dar cum au fost primele zile ale acestei noi vieţi?

— Timp de patruzeci şi opt de ore, am trăit ca într-o ceaţă, dormind tot timpul. După aceea, rătăceam fără niciun scop, neştiind ce să fac cu mâinile mele. Mayaşii nu-mi puneau nicio întrebare, singura lor grijă fiind aceea de a mă hrăni convenabil. Apoi, din plictiseală presupun, le-am oferit ajutorul meu. A fost pentru mine cel mai bun remediu de pe pământ. Să stau în aer liber toată ziua, să-mi folosesc muşchii a căror existenţă nici n-o bănuiam…

Chelsea se întoarse pe o parte şi-şi puse obrazul pe mâna lui.

— Ciudat, remarcă ea cu o voce blândă mângâindu-i faţa cu vârful degetelor. În fotografie, pielea ta este netedă. Acum, zăresc riduri pe frunte, în colţul ochilor, în jurul gurii, atunci când zâmbeşti. Pari mai matur, dar… şi mai tânăr.

El zâmbi, încreţindu-şi nasul.

— Mă înţelegi? întrebă ea.

— Nu ştiu, răspunse el încetişor.

— Este ca şi cum… ca şi cum chipul tău ar fi prins viaţă, şi aceste riduri stau mărturie. În fiecare cută, pe fiecare contur, se citeşte seninătatea.

Prinzându-i privirea, Sam o contemplă îndelung. Apoi, cu un geamăt abia auzit, îşi strecură un braţ sub ea trăgând-o spre el şi aşezându-i capul pe umărul lui.

— Sam nu voiam să…

— Înţeleg, Chelsea, o întrerupse el, luându-i paharul din mâini. Lasă-mă să te ţin aşa, a trecut multă vreme de când n-am mai simţit o asemenea pace.

Pentru nimic în lume Chelsea nu l-ar fi contrazis.

— Te simţi bine? şopti el lângă tâmpla ei.

— Mmm…

Şi într-o clipă, Chelsea adormi.

Când se trezi, se iviseră zorile. Soarele strălucea printre crăpăturile pereţilor, dar ea abia remarcă, deoarece primul lucru care o stupefie fu acela să descopere că era înfăşurată într-o plasă. Buimăcită şi dezorientată, se lăsă cuprinsă de panică.

Capitolul 5

Făcu ochii mari, îngrozită. Tocmai se trezise în pânza unei tarantule uriaşe. Un cocon alb o învăluise şi o menţinea suspendată în aer, prizonieră a acestei capcane mortale.

După ce se zbătu câteva clipe, îşi lăsă brusc capul să cadă iar pe pernă.

— Uf! Hamacul, murmură ea uşurată. Mi-am petrecut noaptea în hamac. Sam avea dreptate... Sam? strigă ea. Sam!

Era limpede că nu era aici. Trebuia să iasă singură din această plasă. După ce găsi deschizătura „coconului” – plasa contra ţânţarilor – îşi balansă picioarele şi se trezi vie şi nevătămată pe pământ.

Uşoara migrenă care-i chinuia tâmplele şi slăbiciunea pe care o resimţea îi amintiră vag de evenimentele din ajun. Oare abuzase de *xtabentum?* Nu, trebuie să fie doar oboseala călătoriei de vină...

Aruncând o privire prin încăperea goală, zări mai multe *huipiles* aşezate cu grijă pe masă. După ce îşi alese una, se îndreptă spre duş, de unde ieşi câteva clipe mai târziu cu senzaţia că este ceva mai prezentabilă.

— Te-ai trezit?... spuse Sam întâmpinând-o în pragul încăperii principale.

Era îmbrăcat în ţinuta rudimentară a mayaşilor: un pantalon larg din pânză uşoară, o cămaşă amplă şi sandale. Dar în ochii încă somnoroşi ai Chelsei, era pur şi simplu magnific.

— Ai dormit bine?

— Da, în afară de momentul când am crezut că sunt prinsă în plasa unui păianjen uriaş. Aseară, am... am adormit repede? întrebă ea cu simplitate.

— Da, pe braţul meu. Era foarte plăcut... Te-ai stins dintr-odată ca o lumânare în care sufli. Te simţi mai bine, astăzi?

— Încă mai sunt obosită, dar e-n regulă. Ah... mi-am permis să-ţi folosesc unele lucruri. Săpunul, şamponul, pieptenele. Sper să nu te superi pe mine...

Sam păstra acelaşi zâmbet radios pe care-l afişa de când sosise.

— Bineînţeles că nu. Eşti binevenită să te foloseşti de tot ce se află aici. Îţi este foame?

— Nu prea. De altfel, cât este ceasul?

— Opt şi jumătate.

— Opt şi jumătate? repetă ea, uimită. Credeam că am dormit cel puţin douăsprezece ore în şir! Tu de când te-ai trezit?

— De dimineaţă devreme. M-am dus împreună cu câţiva oameni să verific nişte lanuri de porumb. Cred că Tonia ne aşteaptă deja. Eşti gata?

— Presupun că da, oftă ea privindu-şi sandalele aproape curate şi huipile impecabilă.

Sam o cuprinse cu braţul după umeri într-un gest liniştitor.

— Eşti foarte frumoasă aşa, spuse el conducând-o spre uşă. Acum, relaxează-te şi nu uita că mayaşii sunt de o amabilitate şi de o simplitate incredibile. N-ai niciun motiv să fii speriată.

Ea dădu din cap, încurajată de prezenţa lui.

— Va trebui să fii interpretul meu. Mă tem că spaniola mea este destul de redusă...

— Nu-ţi face griji din cauza asta. Totul va fi bine. Sunt sigur că-i vei cuceri.

Chiar dacă nu-i va cuceri, sătenii păreau în orice caz la fel de intimidaţi ca şi ea. O priveau cu o anumită teamă amestecată cu respect. Faptul că era prietena lui Sam era fără îndoială un argument în plus pentru această deferenţă, dar nici Chelsea nu căuta, aşa cum ar fi făcut în alte împrejurări, să-şi afirme independenţa. Înţelegea că această cultură era diferită, că mişcările de eliberare a

femeii erau aici necunoscute, şi se lăsă cu plăcere condusă de Sam.

Micul dejun, care le fu servit lângă o sobă mare de piatră, era compus din fructe şi tortillas.

— Porumbul este aici baza oricărei mese, îi explică Sam în timp ce oamenii din jurul lor se serveau, şi tortilla este la fel de importantă ca pâinea.

— Am citit că şi în vechime mayaşii se hrăneau cu astfel de turte, răspunse ea.

— Nu s-a schimbat nimic. Şi priveşte aceste fructe... Au fost culese chiar acum din arborii de colo.

— Sunt mult mai apetisante decât la supermarket...

Îşi zâmbiră complice, dar Chelsea nu se putu abţine să-şi îndrepte atenţia către gazdele lor.

— Sunt într-adevăr frumoşi, Sam, comentă ea cu sinceritate. Mai ales copiii. Cu pielea lor bronzată, cu ochii mari, negri şi strălucitori...

Ea îi zâmbi unui băieţel al cărui chip se lumină imediat.

— Ai grijă, o sfătui el zâmbind. N-o să se mai desprindă de tine toată ziua. Îţi plac copiii?

— Foarte mult. Cu prospeţimea şi inocenţa lor... Te înspăimânţi când te gândeşti tot ce li se poate întâmpla când cresc mari.

— Vrei să spui din punct de vedere fizic?

— Mai degrabă emoţional. Lumea asta este atât de mare, atât de periculoasă, şi le ies atâtea ispite în cale...

Se întrerupse, conştientă că risca să facă nişte confidenţe prea personale.

— Dar presupun că aici n-au astfel de probleme, reluă ea. Mayaşii trăiesc poate mai bine decât noi, cine ştie?

Întâlni privirea curioasă a unei fetiţe care-şi întoarse imediat capul, roşind.

— Văd că are un fir de aur în jurul dinţilor, remarcă ea, mirată.

— Da. Aici, este un semn de prestigiu. Şi bărbaţii se

împodobesc astfel. Am auzit spunându-se că, pe vremuri, se folosea chiar jadul.

— Am noroc că nu m-am născut mayaşă, oftă comic Chelsea. Am groază de dentişti.

— Şi încă asta nu-i cel mai rău lucru. Chiar dacă acum nu se mai prea practică, în vechime era de bonton să priveşti cruciş. Mamele agăţau bijuterii între ochii fetiţelor în speranţa că astfel vor avea o privire *cochetă.* În fine, mai mult decât cochetă… se corectă el. Când mă gândesc că mama mă forţa să port un bandaj peste un ochi pentru a-l întări pe celălalt, tocmai pentru ca nu cumva să privesc cruciş! Detestam asta!

Chelsea înclină capul ca să-l privească mai atent, inconştientă de pericolul unei asemenea examinări! Preţ de o clipă, fu cât pe ce să se piardă sub farmecul viril al trăsăturilor lui.

— Dacă ai purta şi acum unul, ai semăna cu un pirat…

— Îţi plac piraţii?

— Nu ştiu. N-am întâlnit niciodată vreunul.

— Se spune că erau mulţi piraţi în largul insulei Mujeres. Ai fost vreodată acolo?

— Nu. N-am avut încă timp să vizitez ceva.

— Nici măcar ruinele?

— Nici măcar ruinele.

— Va trebui să te duc să le vezi. Sunt absolut fascinante. Mayaşii erau oameni străluciţi. Astronomi, matematicieni, ingineri… Vei vedea.

— Oamenii îi mai venerează pe zeii vechi?

— Unii dintre ei, da. Dar majoritatea a fost convertită la creştinism. Din păcate, ştiu mai multe despre cultura maya decât localnicii înşişi. Când civilizaţia lor ancestrală a murit, toate documentele şi cărţile au fost distruse odată cu ea. În ruine au fost găsite *Glyphe* – acele scrieri gravate în piatră, dar nimeni până acum n-a fost în stare să le traducă integral.

Chelsea mai avea şi alte întrebări, dar în clipa aceea, prietenii lor începură să se ridice.

— Vino, o invită Sam, o să te prezint lui Reni. Ea locuieşte alături şi rupe câteva cuvinte englezeşti. Când a aflat că eşti aici, m-a implorat să-ţi fie ghid.

Chelsea încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Sperase că însuşi Sam se va ocupa de ea.

— Tu unde vei fi? întrebă ea.

— O să lucrez ceva prin preajmă. După-amiază, mă voi duce la Xean să văd dacă maşina ta este acolo. Trebuie să te previn, adăugă el, că femeile se aşteaptă să fii foarte curioasă în privinţa modului lor de viaţă, aşa că nu ezita să le pui întrebări.

Chelsea dădu din cap, simţindu-se din nou pradă acelei nesiguranţe pe care o încercase dimineaţă. Ar fi fost atât de simplu să-l însoţească pe Sam. Sau să se ducă să se culce, se gândi ea constatând că micul dejun nu-i ameliorase deloc starea de slăbiciune.

— Gândeşte-te la tot ce vei descoperi pentru articolul tău, îi reaminti el.

— Ai dreptate, încuviinţă ea străduindu-se să zâmbească. De fapt, dacă nu-şi juca mai bine rolul de ziarist avid de informaţii şi care nu lasă niciun amănunt la întâmplare, va risca, mai devreme sau mai târziu, să trezească bănuielile lui Sam.

Reni era o tânără de vreo douăzeci de ani, cu părul lung şi negru ca smoala şi cu pielea mătăsoasă, îmbrăcată într-o *hulpile* colorată care-i punea în valoare tenul măsliniu. Îi privea venind cu o evidentă plăcere care se reflecta în ochii ei mari şi veseli.

— Reni, ţi-o prezint pe Chelsea, declară Sam. Chelsea, ea este Reni…

— Mă bucur să te cunosc, Reni, spuse Chelsea înainte de a-i arunca o privire ezitantă lui Sam.

— Foarte bine, o asigură el. Reni vrea să-i vorbeşti

englezeşte. Eu conversez cu ea de câte ori pot, dar sunt sigur că este încântată să aibă un nou profesor. Haide, Reni, adăugă el întorcându-se spre tânăra indiană, cunoşti formula de politeţe...

— Mă bucur... să te... cunosc, Chelsea, rosti Reni cu un accent absolut fermecător. Aş fi fericită să-ţi pot fi ghid.

— Este foarte drăguţ din partea ta...

— Ei bine, acum o să vă las singure, interveni Sam. Reni, îţi mulţumesc. Chelsea, ne întâlnim mai târziu.

Reni se dovedi o companie foarte plăcută. De îndată ce-şi depăşi timiditatea iniţială, căută prin toate mijloacele s-o mulţumească pe Chelsea acţionând ca şi cum, pentru ea, era o supremă onoare să-i fie ghid.

Curând, discutau ca între vechi prietene. Chelsea repeta şi-i explica răbdătoare cuvintele englezeşti noi pentru Reni, în timp ce fata îi descria viaţa localnicilor.

Teoretic, această zi ar fi trebuit să fie calmă şi odihnitoare pentru Chelsea. Dar nu-i plăcuse niciodată să lenevească şi, în timp ce femeile se ocupau de treburile cotidiene, ea se grăbi să-şi ofere ajutorul.

Se aşeză pe una din băncile în faţa cărora fusese stivuită recolta culeasă de bărbaţi, şi începu să desprindă frunzele de pe ştiuleţii de porumb, imitând fiecare gest al celorlalte femei. Îi veni apoi rândul să încerce meseria de ţesătoare şi chiar încercă stângaci să brodeze câteva motive pe o rochie. Trebui după aceea să meargă să adune porumbul care fusese pus la uscat la soare şi să-l încarce în saci mari de pânză pe care îi transportă, aşa cum era obiceiul, în spate, după ce-şi fixă toarta lată a sacului pe frunte. Întoarsă la colibe, curăţă ştiuleţii de boabe pe care le cufundă apoi într-un lighean mare plin cu apă şi cu lămâi verzi pentru a se macera.

Reni îi răspundea la toate întrebările, îi explica la ce folosea fiecare parte a cerealelor. Dar muncile se desfăşurau, în cea mai mare parte a timpului, într-o linişte

pe care nimeni nu încerca s-o tulbure. În mod ciudat, Chelsea descoperi că nu era nevoie întotdeauna să vorbeşti pentru a schimba impresii. Un zâmbet, un discret semn din cap, erau de-ajuns ca să exprime comuniunea care exista în acest grup de femei cărora le plăcea în mod evident munca lor.

Pe la ora prânzului, apăru şi Sam împreună cu ceilalţi bărbaţi şi o duse pe Chelsea la o plimbare prin împrejurimi, profitând de această oră de odihnă în care căldura copleşitoare îi descuraja chiar şi pe cei mai împătimiţi de muncă.

Chelsea fu bucuroasă de această reîntâlnire. În prezenţa lui, oboseala părea să dispară ca prin farmec. Dar el trebui să plece din nou şi se întâlniră abia seara, când veni s-o ducă la cabană.

Ajunşi aici, el scoase dintr-o pungă de plastic un pieptene nou, o periuţă de dinţi, un tricou imens pe care cuvântul *Cancun* era scris cu litere mari roz, un şort asortat şi… câteva articole de lenjerie.

— Credeam că n-o să îndrăzneşti să ceri aşa ceva, îl tachină Chelsea râzând.

I se păru că, sub bronzul feţei, Sam roşi uşor.

— Erau expuse pe tejghea, aşa că n-a fost nevoie să cer, se apără el.

— Mulţumesc, Sam, zise ea încet. Dar n-ar fi trebuit. Probabil că bagajele mele au sosit deja la Cancun şi…

— N-au venit încă. Am verificat. Dar pari istovită, remarcă el privind-o mai atent.

— Chiar sunt, recunoscu ea oftând. Probabil că toată agitaţia asta… Nu, nu cred că este cuvântul potrivit pentru a descrie viaţa de aici. Dimpotrivă, sunt fascinată de calmul şi seninătatea mayaşilor. Ei par să aprecieze fiecare clipă, fiecare minut care se scurge. Încep să înţeleg ceea ce spuneai.

— Reni ţi-a fost un ghid bun?

— Oh, da. Şi a fost foarte reconfortant s-o ştiu că se află aici ca să mă ajute să comunic. Îmi place de ea… adăugă Chelsea, îngândurată. Este foarte curioasă faţă de lumea exterioară, nu-i aşa?

Sam ridică, amuzat, o sprânceană.

— Ţi-a făcut impresia asta?

— Nu imediat. Nu arată în mod deschis această curiozitate, dar încetul cu încetul, întrebările ei deveneau mai precise. Crezi că are de gând să plece de aici într-o bună zi?

— Nu sunt sigur, mărturisi el cu un aer îngrijorat. S-a măritat acum doi ani cu un băiat din Chetumal. Era unul din acei *chicleros* în drum spre oraş.

— *Chicleros?*

— Da. Sunt cei ce recoltează *chicle.* Este o răşină din care se fabrică chewing-gum. Sunt nişte bărbaţi renumiţi pentru violenţa lor. La cea mai mică provocare izbucnesc scandaluri între ei, şi în grupul lor, crima este monedă curentă. De vreo douăzeci de ani încoace, lucrurile s-au mai ameliorat puţin, dar după câte mi s-au spus, părinţii lui Reni erau foarte îngrijoraţi că fiica lor se mărită cu un astfel de bărbat. Însă după trei luni, s-a întors acasă. Văduvă.

— A fost ucis?

— Nu. A murit când camionul lui s-a răsturnat într-o prăpastie.

— Biata Reni! Nu mi-a pomenit nimic despre asta…

— Nici nu-ţi va vorbi. Mayaşii nu se împovărează niciodată cu trecutul lor. Este un alt aspect pe care-l respect la ei. Trăiesc în prezent, zi după zi. În afară de Reni. Cred că ea visează la alte orizonturi. Poate la acelea pe care le-a întrezărit când era cu Rufino. Atunci a învăţat ea bruma de engleză şi n-aş fi surprins să fi cunoscut vreun american care să-i fi dat o imagine cam utopică a Statelor Unite… Sper sincer să uite astfel de gânduri. Altfel, ar fi o catastrofă pentru ea, încheie el dând trist din cap.

— Nu neapărat, obiectă Chelsea. Totul depinde de oamenii pe care i-ar întâlni şi de ceea ce ar face.

— Haide, Chelsea! O fată simplă ca Reni ar fi complet pierdută într-o asemenea viaţă!

— Ar putea foarte bine să urmeze nişte studii.

— Şi la ce ar ajuta-o? întrebă el cu pumnii strânşi pe coapse. Ar fi singură. Aici, este înconjurată de oamenii care o iubesc. Şi chiar făcând abstracţie de aspectul emoţional, s-ar afla oricum pe treapta de jos a scării sociale, chiar dacă nici treapta de sus nu merită să fie prea râvnită…

— Am impresia că ai o viziune deformată a lucrurilor.

— Mă îndoiesc! Viaţa este frumoasă aici, Chelsea. Nu cred că Reni ar putea fi fericită în altă parte.

— Viaţa aici este *diferită,* îl corectă ea. Ceea ce nu înseamnă că *dincolo* este neapărat mai rău. Gândeşti iarăşi în termeni de alb şi negru, Sam. Pentru tine, este totul sau nimic. Dar nu orice funcţionează astfel. Aş putea să-ţi înşir numeroase persoane care sunt foarte mulţumite de viaţa pe care o duc la Boston, la New York sau în altă parte… Bineînţeles, poate că sunt confruntate cu probleme care aici nu există. Dar acesta este preţul unei vieţi mai sofisticate, iar recompensa succesului este cu atât mai mare.

— Dă-mi voie să nu fiu deloc de acord… răspunse el, cu o voce vibrând de o furie stăpânită.

Dându-şi seama dintr-odată de polemica pe care o provocase, Chelsea îşi plecă privirea şi tăcu. I se părea evident că, dacă voia să-l convingă pe Sam să se întoarcă la Boston, va trebui să folosească argumente mai subtile. Şi apoi, nu suporta să vadă încruntarea de pe fruntea lui Sam, apărută din cauza ei.

— Oricum, murmură ea în sfârşit, cred că Reni nu este pregătită de plecare. Este încă prea tânără şi…

— Are optsprezece ani, replică el pe un ton glacial, şi cea mai mare parte a fetelor de seama ei sunt deja soţii şi

mame. Dacă acestea nu sunt roluri de adulţi, să-mi spui ce sunt…

Chelsea se înfioră fără voia ei în faţa replicii tăioase a lui Sam. Nu voia să se certe cu el. Prietenia lor era încă fragilă, în ciuda atracţiei fizice pe care o simţeau unul faţă de altul.

— Cred… că suntem aşteptaţi la cină, îndrăzni ea fără să-l privească.

Cina era ultima ei grijă, dar nu ştia ce să facă sau să spună ca să risipească tensiunea care se instalase între ei.

După câteva minute de tăcere, se hazardă să ridice ochii şi-l surprinse studiind-o cu o ciudată curiozitate.

— Aşa este, să mergem, răspunse el ferindu-şi repede privirea.

Se ridică imediat, şi Chelsea îl urmă în timp ce se îndrepta spre coliba Aldanei.

Cina decurse într-o atmosferă calmă, dar pentru prima oară, Chelsea nu se simţi în largul ei. Nu făcu însă niciun efort să mai învioreze conversaţia, mulţumindu-se să răspundă în mayaşă întrebărilor care i se puneau. Zâmbea amabil, dar Chelsea simţi că-i poartă pică pentru afirmaţiile pe care le făcuse. De îndată ce putu s-o facă fără să pară nepoliticoasă, se scuză faţă de gazdele lor şi se întoarse la cabană.

Sam mai întârzie la Aldana, şi Chelsea profită ca să se culce imediat. Istovită, se îmbrăcă în cămaşa lui Sam – devenită acum cămaşa ei de noapte – şi se urcă în hamac, pradă unei migrene îngrozitoare.

Adormi repede, dar se trezi pe la miezul nopţii, cuprinsă de nişte greţuri violente. Fără să aştepte să se acomodeze cu întunericul, se îndreptă spre cabana exterioară, conducându-se după o palidă rază de lună.

Se întoarse câteva clipe mai târziu, şi se urcă din nou în hamac. Cu un braţ peste ochi, chircită ca să încerce să-şi potolească durerile de stomac, de data aceasta nu-şi mai găsi somnul. După zece minute, era din nou în picioare,

clătinându-se înspre cabana exterioară.

Nu-şi dădu seama cum ajunsese înapoi, dar gemetele ei îl alertară pe Sam care se repezi la căpătâiul ei.

— Chelsea…

Ea tresări brusc, mişcarea provocându-i o durere surdă în tâmple.

— Sam! M-ai speriat.

— Chelsea, ce se întâmplă? Te-ai trezit deja de două ori. Eşti bolnavă?

Îi mângâie uşor fruntea fierbinte şi umedă.

— Îmi pare rău, murmură ea. N-am vrut să te trezesc.

— Ssst… o linişti el cu blândeţe. Unde te doare?

— Am greaţă… şi capul… Oh, Doamne! Mă doare tot corpul.

— Relaxează-te şi nu te mişca de aici. Vin imediat.

— Unde crezi că aş putea să merg? mormăi ea în timp ce el se îndepărta.

El se întoarse aproape imediat şi, ajutând-o să se ridice uşor, susţinând-o cu braţul, se aşează pe hamac în spatele ei.

— Sam… Ce faci? întrebă ea când el începu s-o dezbrace.

— Ai febră, îi explică el, şi cămaşa asta este udă. Vreau să te şterg puţin, şi după aceea să-ţi pui ceva uscat.

Ea n-avu putere să protesteze. Se lăsă spre el ca o păpuşă de cârpă şi-l lăsă s-o dezbrace, prea bolnavă ca să mai reacţioneze la senzaţia produsă de mâinile lui pe pielea ei. Curând, el îi umezi faţa cu o mănuşă udă şi răcoroasă, oftând uşurată.

— Ce plăcut este, şopti ea. Noaptea este cumva prea caldă, sau eu sunt fierbinte?

— Tu ai febră, răspunse el trecându-i mănuşa peste umeri. Eşti un caz tipic de *turista,* cum o numesc cei de aici. Asta se întâmplă când eşti prea obosită. Şi nu te-ai putut abţine să participi la toate activităţile de astăzi…

— Nu puteam totuşi să stau ca o simplă spectatoare şi

să-i privesc, spuse ea cu voce slabă.

Efortul minim pe care i-l ceru rostirea acestor cuvinte îi provocară un nou acces de greaţă. Se ridică uşor şi, imediat, Sam o susţinu cu fermitate.

— Vrei să ieşi?

— Nu… nu, cred că o să-mi treacă.

Din fericire, greaţa trecu, ferind-o pe Chelsea de o situaţie prea stânjenitoare.

— Cum te îmbolnăveşti de această boală? întrebă ea cu o voce sfârşită.

— De *turista?* Prin bacterii. Aici, sistemele de purificare sunt practic inexistente, şi noii veniţi n-au anticorpii necesari ca să le combată.

— Şi cât timp eşti bolnav?

— Asta depinde de tine. Dacă te revolţi şi insişti să fii activă, poate dura mai multe zile. Pot să-ţi spun din experienţă. Pe de altă parte, dacă stai cuminte şi te odihneşti, ar trebui ca mâine să fii pe picioare.

— Ai fost şi tu bolnav?!

— Da, când am sosit aici.

— Îmi este greu să-mi imaginez. Pari atât de puternic…

— Uiţi de fotografiile pe care le-ai văzut. Eram palid, epuizat… la fel ca tine. Şi nici măcar nu puteam să mă opresc din muncă. Era ca un drog pentru mine. Rezultatul: am stat în pat trei zile fără să pot să înghit ceva… Credeam că n-o să mă mai ridic vreodată.

Chelsea închise ochii şi se abandonă mângâierii răcoroase a lui Sam a cărui mână desena meandre pe pielea ei fierbinte.

— Sam? întrebă ea după o oarecare ezitare.

— Mmm?

— Eşti furios pe mine?

— Pentru că eşti bolnavă? Fireşte că nu.

— Nu. Din cauza celor spuse aseară…

— Oh… Da, cred că am fost furios.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Avem opinii diferite, atâta tot. Şi apoi, chiar ne-am plictisi dacă am fi de acord în toate cele…

— Unde te duci? întrebă ea în timp ce el se dădea jos din hamac.

— Nu-ţi fie teamă. Nu voi dispărea. Mă duc doar să caut câteva leacuri. Până mă întorc, pune-ţi cămaşa asta. Acum, nu trebuie să răceşti.

După ce o ajută să încheie nasturii dispăru din încăpere şi reveni după câteva secunde.

— Poftim, înghite asta… zise el întinzându-i un pahar cu apă şi două comprimate de aspirină.

— Nu ştiu dacă voi putea.

— Dacă stomacul tău se revoltă, mai încercăm o dată. Dar, în ciuda temerilor Chelsei, stomacul ei nu protestă şi putu astfel să adoarmă liniştită. Când se trezi, a doua zi dimineaţă, Sam era deja în picioare.

— Cum te mai simţi? întrebă el apropiindu-se de ea.

— Mai bine. Mult mai bine, murmură ea zâmbind. Pleci deja?

— Mă duc să-i spun Toniei să-ţi prepare un ceai.

O învălui într-o privire tandră, atingându-i buzele cu degetul.

— Să ştii că n-am de gând să te abandonez…

— Ştiu… Dar nu sunt deloc obişnuită să aibă cineva grijă de mine astfel…

— Ai fost întotdeauna singură, după ce ţi-ai părăsit părinţii?

— În viaţa mea nu există niciun bărbat, dacă asta vrei să spui.

— Niciun bărbat? Niciodată?

Avea dreptul să ştie, se gândi ea. Într-un anume fel, voia ca el să ştie. Asta ar fi compensat ceea ce ea nu putea să-i mărturisească.

— N-am fost niciodată măritată, nici chiar logodită. Am

avut câteva aventuri, dar n-am trăit cu nimeni.

— Cum erau bărbaţii pe care i-ai cunoscut? Ea se gândi o clipă, nehotărâtă.

— Erau drăguţi. Inteligenţi. Dar superficiali. De fapt, nu cred că-i interesa decât propria persoană…

— Parcă o spui cu amărăciune. Ea ridică din umeri, dezamăgită.

— Nu-i aşa. Nu pot să spun că am fost îndrăgostită, asta ar însemna amărăciune. Şi apoi, mi-am găsit lucruri mai bune de făcut; sunt întotdeauna ocupată.

Oboseala de peste noapte îşi spunea din nou cuvântul şi Chelsea îşi lăsă capul pe perne, închizând ochii.

— Bine… murmură el. În orice caz, astăzi o să continui să te odihneşti.

Se aplecă şi o sărută uşor pe frunte. Chelsea îşi ridică cu greu pleoapele, zâmbindu-i slab.

— Pe curând, îi spuse el.

Şi înainte ca ea să-şi adune energia necesară pentru a ridica mâna în semn de rămas-bun, Sam deja ieşise din încăpere.

Capitolul 6

De fapt, Chelsei îi trebuiră două zile ca să-şi recupereze forţele. În prima zi, fu atât de bolnavă încât repaosul îi prinse foarte bine. Şi a doua zi, chiar dacă febra îi scăzuse, se simţea încă foarte slăbită. Totuşi, ar fi vrut să se ridice, dar Sam îi interzise categoric. El nu rămânea în permanenţă la căpătâiul ei, ocupat fiind cu diverse activităţi în sat, dar venea s-o vadă cât mai des posibil.

Îi prepara ceaiuri, ceaiuri şi iarăşi ceaiuri... Se aşeza lângă ea, povestindu-i din istoria mayaşilor, enumerându-i toate locurile istorice pe care o va duce să le viziteze când va fi pe picioare. Îi vorbi de asemenea şi despre prietenii pe care-i întâlnise în Mexico.

O singură dată, făcu aluzie la dezacordul pe care-l avuseseră în ajunul îmbolnăvirii Chelsei.

— Te rog, Chelsea, să nu faci nimic care ar putea-o încuraja pe Reni să părăsească satul.

— Nici n-am de gând! exclamase ea repede, ofensată oarecum de această acuzaţie. Nu caut s-o influenţez în niciun fel, Sam, pentru că am înţeles punctul tău de vedere. Aici, există o frumuseţe deosebită, tradiţii pe care nu vreau sub nicio formă să le distrug. Cu siguranţă, ai dreptate când spui că Reni ar suferi în urma acestei despărţiri, totuşi, decizia îi aparţine, nu-i aşa?

— Adevărat. Dar aş prefera să n-o ajuţi în luarea unei decizii.

— Ce-ar trebui totuşi să-i răspund când îmi pune întrebări? Când mă întreabă despre actorii de cinema, despre restaurantele elegante, despre moda feminină? Trebuie s-o mint?

— Să schimbi subiectul... Asta este tot ce-ţi cer.

Chelsea nu dorea să se certe cu el. Prietenia lor era prea preţioasă.

— Îţi promit... Dar ai încredere în mine.

— Aş vrea, spuse el foarte încet. Dar de fapt, te cunosc atât de puţin…

— Mai mult decât mulţi alţi oameni…

Se simţi dintr-odată vinovată şi stânjenită.

— Foarte puţini bărbaţi au avut privilegiul să-mi facă un masaj, se strădui ea să glumească.

El o privi cu un oarecare reproş şi glumi la rândul său.

— Pentru câtă răsplată am primit… Sper că îmi înţelegi suferinţa. Tu eşti aici, întinsă în acest hamac, dulce, caldă, atrăgătoare… Foarte puţini bărbaţi au capacitatea de a se controla aşa cum o fac eu.

Chelsea îi luă mâna şi i-o bătu uşor.

— Şi te ador pentru asta, îl tachină ea. Trebuie să recunosc că eşti un sfânt.

— Un sfânt care va cădea curând pradă ispitei, bombăni el apropiindu-şi faţa de a ei. Este doar o chestiune de timp… Eşti conştientă de asta, nu-i aşa?…

După bătăile precipitate ale inimii, înţelese că era definitiv vindecată.

— Asta mă sperie…

— Te sperie?… Oh nu, va fi minunat, vei vedea…

— Şi după aceea, Sam?… Nu voi rămâne aici o veşnicie. Într-o bună zi, mă voi întoarce acasă în vreme ce tu vei rămâne aici. Şi atunci?

El ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Eşti o ziaristă independentă. Dispui de timpul tău aşa cum vrei…

— Nu chiar atât pe cât crezi, răspunse ea.

Se gândea la studiile pe care spera să le înceapă, întrebându-se dacă nu cumva era momentul să-i sugereze lui Sam să se întoarcă la Boston, dar instinctul îi şopti să mai aştepte un pic. Trebuia mai întâi să consolideze relaţia lor… îşi aminti cuvintele lui, când îi spusese că nu era decât o chestiune de timp până când vor face dragoste. Avea dreptate, bineînţeles, dar înăuntrul ei încă se mai ducea o

luptă pentru că ideea de a-i ceda numai pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea îi era de nesuportat.

— Foarte bine, spuse Sam redresându-se. Ne vom aminti de toate astea la timpul potrivit. Nu vreau să mă îmbolnăvesc gândindu-mă la viitor.

— Credeam că singurul bolnav aici sunt eu…

— Dar îţi este din ce în ce mai bine… Poate că astă seară îţi voi da voie să mănânci puţin.

— Oh, Sam, voi putea oare să suport?

— Bineînţeles, îţi vom supraveghea alimentaţia câteva zile şi totul va fi bine…

A doua zi, Chelsea se alătură la cină sătenilor care o întâmpinară cu plăcere. Se părea că participarea ei la muncile femeilor, în prima zi, îi întăriseră acceptarea în grup, astfel că fură dezamăgiţi când, după câteva zile, Sam îi anunţă că o duce pe Chelsea la Chichén Itzá.

Chelsea era încântată că va fi singură cu el. Plecară foarte devreme dimineaţa, pentru a evita să călătorească pe căldură. Cerul era limpede şi el insistă să-şi pună pălăria pe care şi-o ţinea cu mâna când jeepul lua viteză.

— Este ciudat… remarcă ea după câteva clipe de tăcere.

— Ce anume?

Vântul se juca în părul lui Sam, ciufulindu-l în toate direcţiile, şi Chelsei i se păru minunat, liber, relaxat şi teribil de seducător, îmbrăcat astfel cu un şort din blugi şi un tricou alb.

— Să plecăm din pueblito, răspunse ea. Te-ai obişnuit cu locul acesta, nu-i aşa?

— Oh da, dar mă întreb dacă tu nu te simţi cumva prizonieră…

— Doar când mă obligi să stau în hamacul acela.

— Hei! Pentru că erai bolnavă… Nu poţi să-mi reproşezi altceva!

— Dar tu nu-ţi iei niciodată vacanţă? Vreau să spun că, de patru luni, trebuie să te fi gândit din când în când şi la

casa ta…

— Mă străduiesc să nu mă gândesc.

— Dar… şi se întâmplă? Nu te întrebi ce s-o mai fi întâmplat pe acolo?

— Primesc scrisori de la birou, prin intermediul lui Rafael. Ele îmi confirmă tot ceea ce am nevoie să aflu.

— Că afacerile merg bine?

— Nu, că sunt fericit aici, o corectă el cu un zâmbet radios.

— Te gândeşti să te întorci într-o bună zi?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Ţi-am mai spus. Nu vreau să mă întorc la viaţa pe care am dus-o acolo.

— Dar nu-ţi lipseşte nimic? insistă ea pe un ton pe care-l voia detaşat.

— Nimic.

— Şi cât ai de gând să stai aici? Doi ani, patru ani, şase ani?…

— Viitorul nu mă preocupă.

Chelsea oftă uşor. Cât de greu era să-şi câştige existenţa… Sam nu se gândea la viitor. Era de datoria ei aşadar să-i furnizeze motive bune de a o face.

La timpul potrivit.

***

Când ajunseră la Chichén Itzá, Sam parcă maşina în faţă la Mayland Hotel.

— Este minunat, comentă Chelsea coborând din maşină şi contemplând arcadele de piatră care împodobeau faţada hotelului.

Sam se apropie pe la spate şi, punându-i mâinile pe umeri, o obligă să se întoarcă.

— Priveşte mai degrabă într-acolo…

— Oh, Dumnezeule!

Descoperi o construcţie din piatră, pe care se afla o cupolă uşor de recunoscut, şi în mod incontestabil foarte veche.

— Observatorul? întrebă ea.

— Exact. Este un loc fantastic. Dar îţi voi vorbi despre el când îl vom vizita.

Îi dădu drumul şi luă o sacoşă din portbagajul maşinii.

— Să începem cu ce este mai important. Îi întinse o sticlă de plastic ce conţinea o loţiune anti-insecte, o cremă solară şi o pereche de sandale uzate.

— Sunt *Huaraches,* îi explică el. Sunt ale Toniei, dar ea a insistat să le porţi. Te vei simţi mai bine decât în sandalele tale de oraş. Ţi-am mai tratat o dată băşicile din tălpi, în prima zi…

— De acord, încuviinţă ea amintindu-şi îngrijirile lui atente. Ştii, poate ar fi trebuit să te faci medic, îl tachină ea. Te pricepi de minune…

— Ţi-a plăcut?… întrebă el apropiindu-se de ea. Luându-i din mână sticla cu loţiune, Chelsea începu să-şi fricţioneze braţul.

— De fapt, mai bine uită ideea asta. Ai fi avut probleme cu pacientele tale frumoase. Nu eşti suficient de obiectiv…

El era acum atât de aproape încât ea îi putea simţi căldura corpului abia protejat de şort şi de tricoul subţire.

— Ţi-au plăcut îngrijirile mele? repetă el încet.

— A fost… bine.

— Bine?! exclamă el ironic. Eu aş spune mai degrabă că am fost excelent!

El îi luă sticla din mână şi, bombănind, începu să se ungă pe coapse.

— Auzi! Bine… Nu te pricepi deloc… Bine?… A fost magistral… Oh! fir-ar să fie!…

Chelsea, care aştepta să primească înapoi sticla, izbucni în râs.

— Ai pus prea multă loţiune... şi face spumă ca şamponul!...

— Ştiu, mormăi el.

Scotoci în portbagaj şi scoase un prosop ca să-şi şteargă piciorul.

— Este din cauza ta, o acuză el. Mi-ai distras atenţia.

— Eşti foarte simpatic când te înfurii, îl ironiză ea.

— Nu m-am înfuriat.

— Atunci de ce te-ai înroşit la faţă?

Deodată, Sam o împinse spre maşină şi se lipi de ea.

— M-am înroşit?... murmură el lângă buzele ei. Pentru că mă provoci, pentru că ard de dorinţă pentru tine şi o să te duc cu forţa în acest hotel să facem dragoste toată ziua.

— Dar... ruinele...

— Gata cu ruinele!...

— Sam! N-ai dreptul să vorbeşti aşa!

— Vii în hotel?

— Nu.

— De ce?

— Vreau să văd ruinele.

— Şi mă provoci pentru că te simţi în siguranţă aici, nu-i aşa? Pe faţa ei se citea vinovăţia, dar se strădui să zâmbească.

— Nici vorbă, dar mi s-a părut amuzant să te văd încurcat... El o strânse un pic mai tare şi-i atinse cu tandreţe buzele.

— Sam!

Protestul ei nu fu decât un murmur slab. Ca şi cum ar fi fost victima unei vrăji...

— Sărută-mă, şopti el.

Vocea îi era răguşită, răsuflarea caldă lângă obrazul ei. Fără să şovăie, îşi trecu braţul după gâtul lui, şi-i oferi buzele întredeschise. Puterea dorinţei o cuprinse năvalnic şi pe ea, şi se lipi strâns de el.

Se sărutară pătimaş, simţeau că se contopesc.

— Mă duc să închiriez o cameră…

— Nu, Sam… nu încă…

— Mă doreşti şi tu, Chelsea… Simt…

Ea îşi sprijini fruntea de bărbia lui şi închise ochii.

— Ştiu… Dar… prefer să aştept…

— De ce, Dumnezeule, de ce?

Cu trupul tremurând de dorinţă, el reuşea cu dificultate să se controleze.

— Te rog, Sam… Te rog… Respirând adânc, se desprinse de el.

— Îmi pare rău, Chelsea… Poate că sunt prea îngrijorat…

— Îngrijorat?

— Da, mă tem să nu mă părăseşti înainte să…

— Ţi-am mai spus că am de gând să rămân aici o perioadă de timp, îl linişti ea.

— Dar nu la nesfârşit! adăugă el amintindu-i propriile cuvinte.

— Sam, îţi promit să nu plec imediat.

În săptămâna care tocmai trecuse, Sam făcuse parte din viaţa ei mai mult decât oricare bărbat până acum. Inima îi dezvăluia emoţii necunoscute, dar ea avea nevoie de timp ca să le interpreteze, să le înţeleagă şi să le accepte.

El oftă profund.

— Presupun că trebuie să mă mulţumesc cu promisiunea ta…

După ce se unseră amândoi cu loţiune, Sam o luă de mână pe Chelsea şi se îndreptară spre oraşul antic.

Tot povestindu-i despre istoria acestui oraş, se opri la un moment dat lângă o superbă *hevea,* arătându-i seva albă a acestei plante care devenea cauciuc şi-i arătă apoi un *tucan* colorat care-şi lua zborul.

După ce traversară o pădure cu vegetaţie luxuriantă, ajunseră la ruine, inima vechii civilizaţii maya. Vreo cinci-şase monumente se înălţau într-un imens luminiş, impunătoare prin mărimea şi forma lor, impregnate încă de

magia antichităţii.

— Este incredibil, murmură Chelsea. Sam o conduse spre o enormă piramidă.

— Acesta este templul principal, El Castillo, tempul lui Kukulcan, şarpele cu pene. Priveşte bine, Chelsea. Vezi treptele acestea? Sunt nouăzeci şi una pe fiecare faţă, iar în vârf este o platformă. În total sunt trei sute şaizeci şi cinci… Numărul zilelor unui an. Există apoi cincizeci şi două de panouri sculptate, unul pentru fiecare săptămână… Plus optsprezece terase care reprezintă cele optsprezece luni ale calendarului mayaş.

— Este de necrezut că au putut construi un asemenea monument.

— Aşa se spune şi despre piramidele din Egipt… Construcţia acestui templu a durat o sută douăzeci de ani.

— Dar cum au putut generaţii de muncitori să înfăptuiască această muncă?

— Din cauza fricii…

— De frică?

— Poporul mayaş era divizat în două clase. Pe de o parte preoţii şi savanţii, pe de alta, muncitorii. Preoţii şi savanţii erau matematicieni şi arhitecţi, şi se foloseau de religie ca să aservească poporul. De exemplu, El Catillo era dedicat zeului Soare. Savanţii fuseseră în stare să determine cu exactitate când vor avea loc eclipsele solare. Astfel, în ziua eclipselor, ei spuneau poporului: *Priviţi, zeul Soare este nemulţumit. Dacă nu vă supuneţi, nu se va mai întoarce niciodată şi voi veţi muri…* Muncitorii, îngroziţi, se apucau de treabă cu ardoare şi, încet-încet, soarele reapărea.

— Foarte inteligent…

Sam îi arătă o sculptură pe faţadă.

— Vezi acest cap de şarpe acolo sus, la capătul scării? Şi vezi cum sunt dispuse terasele de fiecare parte?

— Da, văd foarte bine.

— Ei bine, astronomii mayaşi au conceput această

dispoziţie astfel ca la 21 martie şi la 21 septembrie, la echinocţiul de primăvară şi cel de toamnă, umbra teraselor pe scară să dea impresia unui şarpe unduitor, exact în prelungirea capului. Şi în zilele noastre, oamenii vin să admire acest fenomen. Durează foarte precis trei ore şi douăzeci de minute!...

— Este incredibil!

— Aş vrea să te duc în vârful piramidei, dar mă tem că eşti încă prea slăbită.

— Oh, nu, Sam, vreau să merg.

— Nu, nu pe aceasta. Ai văzut ce înalte sunt treptele? Ca să urci, ai fi obligată să te caţeri. Dar sunt special făcute aşa. Preoţii considerau că pentru a urca pe un templu dedicat unui zeu, trebuia să adopţi o atitudine umilă. Şi crede-mă, este imposibil să le urci în picioare.

— Înţeleg...

— Iar ca să cobori, este şi mai rău. Vino, există o piramidă mai accesibilă.

Escaladară templul Războinicilor şi contemplară din vârf panorama. Sam stătea în spatele Chelsei, cu o mână pe umărul ei, cu cealaltă arătându-i locurile interesante. Chelsea se întrebă dacă cunoştinţele ei aprofundate despre civilizaţia maya compensau deficienţele culturale ale noii sale vieţi.

În orice caz, beneficie cu plăcere de explicaţiile lui pasionante. Era un ghid entuziast şi răbdător, răspunzând la fiecare întrebare a ei.

— Vrei să te odihneşti lângă Chac-Mool câteva clipe înainte să continuăm? îi propuse el arătându-i sculptura care-l reprezenta pe zeul Ploii.

Ea acceptă invitaţia. Nu era obosită, dar se temea un pic de coborâre.

— N-am să reuşesc, Sam, se plânse ea când se află la marginea scării. Treptele sunt prea înalte şi am ameţeală.

Trecând în faţa ei, el îi făcu o demonstraţie.

— Mergând în diagonală, o să ţi se pară mai puţin greu…

— Picioarele tale sunt mai lungi ca ale mele.

El îşi continuă coborârea, apoi se opri s-o privească amuzat.

— Nu pot totuşi să te duc în braţe… Ar fi periculos. Haide, Chelsea, n-o să rămâi acolo sus…

După câteva clipe de ezitare, ea se hotărî să coboare, aşezându-se pe fiecare treaptă.

— Este un mod prudent dar eficace de a coborî, comentă el când ajunse la baza piramidei.

Abia avu timp să-şi scuture praful de pe şort că deja el o conducea mai departe.

— Iată peştera sacră, spuse el. Cea în care se sacrificau virginele.

Chelsea se aplecă să vadă mai bine. Era mai degrabă un puţ enorm pe fundul căruia se zărea apă acoperită cu muşchi gros.

— Este adâncă?

— Nu, nu prea.

— Atunci, de ce victimele nu încercau să scape?

— Ar fi putut dacă n-ar fi fost inconştiente.

— Ah! în cărţi nu este menţionat acest detaliu. Aşadar, nu se sacrificau de bunăvoie?

— Unele, da… Mayaşii nu erau un popor violent. Toltecii au fost cei ce au introdus obiceiul sacrificiilor.

El o conduse apoi spre *stadion.* Acesta era un câmp mare înconjurat de ziduri de piatră în vârful cărora erau agăţate nişte cercuri de lemn.

— Erau două echipe a câte şapte jucători. Scopul jocului era să trimiţi o minge prin aceste cercuri. În treacăt fie zis, mayaşii au fost primii care au folosit mingi de cauciuc.

Chelsea evaluă distanţa de la pământ la cercuri.

— Sunt mai înalte decât coşurile de baschet, nu-i aşa?

— Da. Şi jucătorii nu-şi foloseau mâinile.

— Cu ce aruncau mingea?

— Cu genunchii şi cu şoldurile.

— Ca să le arunce la înălţimea asta? se miră ea. Dar este imposibil…

— Nu, nu este imposibil, dar este foarte greu. Partidele durau uneori zile în şir, terminându-se la primul gol marcat. Atunci, cel mai bun jucător al echipei învinse era decapitat de cel mai bun jucător al echipei câştigătoare şi capul lui era expus în terenul vecin. Pretindeau că sângele acelui valoros jucător va îmbogăţi solul şi-l va face mai roditor.

— Era cam barbar obiceiul…

— Sunt de acord… Dar, ascultă… Sam bătu din palme.

— Ecoul.

— Exact. Acum, voi bate iar din palme şi tu vei număra ecourile.

El bătu şi Chelsea numără.

— Şapte?

Sam dădu din cap zâmbind. Încercă şi ea de mai multe ori… Tot de şapte ori îi răspunse ecoul.

— Dar cum de se întâmplă aşa?

— Savanţii lor erau nişte genii. Vino…

În timp ce îi descria sculpturile de pe zidurile stadionului, Chelsea se surprinse interesată mult mai mult de braţul lui puternic şi bronzat de pe umerii ei, de muşchii torsului pe care-i simţea fremătând, de vocea lui. Era oare obosită?… îşi dădu seama dintr-odată că-şi dorea să fie cu el…

În vreme ce se îndreptau spre maşină, speră în sinea ei că o va duce la hotel, dar constată, dezamăgită, că îi deschide portiera.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Să vizităm grotele.

Îi veni în minte imaginea unei peşteri reci şi întunecoase, cu apa prelingându-se pe pereţii umezi ai stâncii… Nicidecum ceea ce-şi dorise.

Jeepul se opri la marginea unui luminiş pierdut în mijlocul pădurii.

— Nu ştiu dacă o să-mi placă… îndrăzni Chelsea.

— Vei vedea… răspunse el pe un ton enigmatic, în timp ce scotocea în torpedo.

O conduse pe o potecă ce se pierdea în pădure.

— Urmează-mă, îi spuse el trecând în faţa ei.

Iritată, sufocată de această junglă, îşi potrivi pasul după mersul suplu al lui Sam.

Câteva minute mai târziu, el se opri, o trase aproape şi-i arătă o văgăună la piciorul unei stânci.

— Am ajuns.

— Sam… Doar n-o să intrăm acolo?… Mă tem că voi suferi de claustrofobie…

— Nici gând. Doar întoarcerea este mai incomodă… Haide, relaxează-te, murmură el, o să-mi mulţumeşti. Bun, voi intra primul ca să te ajut.

Fără să-i lase timp pentru vreun protest, se strecură în văgăună apoi îşi scoase mâna şi o prinse pe Chelsea de gleznă.

— Aşază-te pe margine, am să te conduc…

Cu o respiraţie uşor sacadată, îi urmă indicaţiile şi se trezi la intrarea unui tunel, surprinsă că poate sta în picioare. Sam aprinse lanterna pe care o luase din torpedo şi lumină calea. Tunelul era strâmt şi neospitalier.

Ţinându-l ferm de mână pe Sam, merse în urma lui. Tunelul se înfunda, după un traseu sinuos, în stâncă. Lumina slabă de la intrare dispăruse.

— Mi s-a făcut pielea de găină, şopti ea apropiindu-se de el.

— Ajungem imediat… Asta-i ultima turnantă.

Intrară într-o imensă cavernă a cărei boltă se afla la vreo zece metri de sol.

Sam stinse lanterna şi se apropie de Chelsea.

— Ei, ce zici?

Chelsea rămăsese mută de uimire, cu gura căscată. Cu ochii mari, admira micul lac limpede precum cristalul,

luminat de o rază ce pătrundea printr-o fisură a bolţii şi învăluia toată grota într-o lumină albăstruie. Stalactitele se cufundau în lac, asemenea unor coloane fin sculptate de natură de-a lungul secolelor.

— Este absolut feeric, murmură ea. Dar cum ai descoperit acest loc?

— Datorită unui porc.

— Un porc?

— Un fermier din împrejurimi a observat că porcul său dispărea ore întregi în această văgăună. Şi într-o zi, l-au urmărit...

— Incredibil! exclamă ea încet, subjugată de liniştea ce domnea aici.

— Vrei să te scalzi?

— Se poate?... întrebă ea, şovăitoare.

— De ce nu?

— Grota aceasta există probabil de sute şi sute de ani. Este ca şi un... loc sfânt...

— Eu m-am scăldat deja. Apa este fantastică, foarte bogată în calciu şi pielea ta va deveni la fel de fină ca mătasea.

Chelsea privi cu poftă apa răcoroasă şi cristalină. Îi era atât de cald...

— Sunt teribil de tentată s-o fac, dar... Nu ne-am luat costume de baie...

Expresia amuzată din ochii lui o lămuri cu precizie asupra a ceea ce gândea. Apoi, cu un gest suplu, el îşi scoase repede tricoul.

— Sam?...

Toate emoţiile pe care le simţise de-a lungul zilei, şi care se estompaseră de frica tunelului, reapărură dintr-odată cu şi mai mare intensitate. Pulsul i se acceleră şi sângele îi bătea în tâmple.

Fără grabă, el se apropie şi-i puse mâinile pe umeri.

— Nu-ţi fie teamă, dragostea mea, şopti el cu o voce

răguşită.

Cu nemărginită tandreţe, îi luă faţa în mâinile-i late şi blânde şi o sărută pe obraji, pe vârful nasului. Simţind că n-o mai ţin picioarele, Chelsea se agăţă cu braţele de gâtul lui şi închise ochii. El o strânse mai tare în braţe şi, sprijininduşi capul pe pieptul lui, îi ascultă bătăile inimii.

Chelsea ştia că inevitabilul se va produce şi că va fi minunat. Ştia de asemenea, împotriva oricărei raţiuni, că era îndrăgostită nebuneşte de Sam London.

Capitolul 7

El o sărută cu pasiune crescândă, aprinzându-i simţurile până la a-i tăia răsuflarea. Foarte încet, îi scoase tricoul peste cap şi-l aruncă departe în spatele lor. Sânii ei tari i se oferiră, dornici de mângâierile lui. Acum, respiraţia lui Sam era precipitată şi când îi întâlni privirea, vocea nu-i mai era decât un murmur răguşit.

— Eşti perfectă, Chelsea. Absolut perfectă…

El mai avusese plăcerea de a-i admira nuditatea, Chelsea ştia asta, dar atunci, împrejurările nu erau aceleaşi. Astăzi, în acest decor de o frumuseţe impresionantă, cu senzualitatea ei exacerbată, simţea o imensă mândrie de a fi o femeie arzând de dorinţă.

— Şi tu, şopti ea.

Îşi puse palmele fierbinţi pe pieptul lui, mângâindu-l cu pasiune. O parte a fiinţei ei îl dorea pe Sam cu o forţă aproape irezistibilă, în timp ce cealaltă parte nu dorea să prelungească plăcerea acestor clipe privilegiate. Luptând împotriva acestui sentiment de nerăbdare, se *resemnă* să mai aştepte şi, cu vârful degetelor, exploră fiecare centimetru al pielii lui, savurând senzaţia pe care i-o dădea respiraţia lui din ce în ce mai accelerată, senzaţia rotunjimii umerilor lui musculoşi…

El gemu uşor şi închise ochii, dar mâinile lui urmară exemplul celor ale Chelsei, mângâind, explorând fiecare regiune a trupului ei. Când în sfârşit îi cuprinse sânul, gemu la rândul ei şi un frison îi cuprinse trupul când buzele lui merseră pe calea deschisă de mâini. Involuntar, ea îşi înfipse unghiile în umerii lui şi-i şopti numele.

Înflăcărat de abandonul ei, o strânse cu putere la piept. Simţindu-i forţa, căldura, asprimea pielii lui strivindu-i sânii, Chelsea se simţi electrizată dincolo de orice imaginaţie. Şi totuşi, când el îşi strecură mâna în şortul ei pentru a o mângâia, îşi ţinu respiraţia şi schiţă o mişcare de retragere.

— Sam… nu…

Dar, îmbrăţişând-o cu putere, el continuă s-o mângâie, murmurându-i cuvinte de iubire lângă buzele ei.

— Nu-ţi fie teamă, Chelsea, dragostea mea…

— Te… te doresc, Sam…

Pierzându-şi controlul mâinile ei începură să traseze cu febrilitate contururile virile ale trupului lui. Cu faţa lipită de pieptul lui, Chelsea începu să-i muşte uşor pielea, respirându-i cu plăcere parfumul natural, în timp ce mângâierile lui Sam o aduceau în culmea exaltării.

— Mângâie-mă, Chelsea, murmură el cu o voce gâtuită. Mângâie-mă, aşa…

Ascultându-i îndemnul, ea făcu să-i alunece şortul de-a lungul picioarelor şi, cu timiditate, degetele ei îi treziră şi mai mult virilitatea.

— Oh, Chelsea… gemu el.

Speriat de violenţa dorinţei pe care i-o trezea, el îi prinse mâinile şi, tăcut, o contemplă în toată splendoarea ei. Apoi, ţinând-o de mână, o conduse până la malul micului lac, întorcând-o cu faţa spre el.

— Nu-ţi mai este teamă, Chelsea, nu-i aşa? o întrebă el cu blândeţe, cu o uşoară notă de nesiguranţă.

— Doar un pic, răspunse ea ridicând o privire tandră spre el. Dar te doresc atât de mult…

El îi cuprinse faţa în mâini şi-şi apropie încet fruntea de a ei.

— Şi eu, sunt chiar înspăimântat de ce simt pentru tine. A trecut atâta timp de când n-am mai ţinut în braţe o femeie şi aş vrea atât de mult să te copleşesc cu dragostea mea…

Ea îl făcu să tacă, sărutându-l uşor.

— N-ai niciun motiv să fii îngrijorat, Sam, îl linişti ea cu un zâmbet.

Buzele lor se căutară, jucându-se o clipă înainte de a se contopi cu patimă. Când Chelsea crezu că se va pierde de plăcere, Sam o ridică în braţe şi coborî spre lac, treaptă cu

treaptă, înainte de a o întinde pe suprafaţa scânteietoare. Cu pleoapele închise pe jumătate, Chelsea se lăsă purtată de apă, cu privirea aţintită pe chipul lui Sam.

Luându-şi avânt, se aruncă şi el în apă şi ieşi imediat la suprafaţă, cuprinzându-i talia cu braţele. Cu o forţă surprinzătoare, o ridică şi buzele lor, şiroind de apă, se contopiră din nou. Apa răcoroasă a micului lac n-avea putere să-i stingă focul care mocnea în ea, şi Chelsea îşi rătăci mâinile în părul lui arcuindu-se în dorinţa năvalnică de a-i aparţine. Ţinând-o de şolduri, el o ridică şi mai sus în timp ce buzele îi alunecau cu pasiune spre pântecul ei. Chelsea strigă de plăcere şi, coborând-o în apa puţin adâncă, Sam îi ceru din nou buzele.

— Te doresc, Chelsea, murmură el sărutând-o cu înflăcărare. Acum…

Şoldurile lui începură un dans lent şi senzual care accentuă şi mai mult supliciul aşteptării.

— Sam, sunt a ta! îl imploră ea, pierdută.

Electrizat de ţipătul ei, îi încolăci gambele în jurul şoldurilor lui şi rămase o clipă nemişcat, cufundându-şi privirea în ochii ei.

— Vreau să mă priveşti, Chelsea. Deschide ochii şi priveşte-mă.

Dându-şi capul pe spate, ea se lăsă prizonieră a privirii lui de foc în timp ce el o poseda, şi obrajii ei se umeziră de lacrimi de fericire şi voluptate. Dacă privirea lui adoratoare cu care o învăluia nu era dată de dragoste, atunci, oricum, era inspirată de un sentiment atât de apropiat încât inima Chelsei aproape că se opri… îl iubea atât de mult…

Foarte lent, şi şoldurile ei începură să se unduiască voluptuos în timp ce gemete de plăcere îi scăpau necontrolate. Sam impunea propriul său ritm pasiunii lor, împungând trupurilor o mişcare care-i înnebunea pe amândoi de dorinţă. Apa care-i înconjura clipocea încet şi pereţii rotunjiţi ai grotei le absorbea gemetele şi tânguirile

înflăcărate. O lumină albăstruie inunda locul, creând o atmosferă ireală, vrăjită.

Purtaţi de torentul pasiunii care-i copleşea, uitară de toate, abandonându-se voluptăţii mişcărilor din ce în ce mai ample care, curând, îi aduse la extaz. Cu un strigăt pătimaş, în aceeaşi clipă, se chemară unul pe altul, se oferiră unul altuia, apoi, istoviţi se lăsară în braţele blânde ale apei…

Plutiră astfel o vreme, cu ochii aţintiţi spre bolta grotei, tăcuţi. Foarte încet, ajunseră la trepte, se aşezară, fericiţi şi istoviţi, unul în braţele celuilalt. Sam o sărută şi mesajul de iubire şi gratitudine pe care i-l transmiseră buzele ei era mai elocvent decât cel mai emoţionant poem.

— Eşti ca o fântână cu apă vie, zise el în sfârşit. De foarte multă vreme nu m-am mai simţit atât de bine. Eşti minunată, Chelsea. Ştiai?

— Da, bineînţeles, dar este plăcut să aud spunându-mi-se asta şi de altcineva decât de mine… glumi ea cu tandreţe.

Într-adevăr, acest compliment îi fusese adesea adresat de către părinţii recunoscători, când le aducea înapoi acasă vreun copil dispărut, fugit – dar astfel de lucruri nu-şi aveau locul şi rostul aici.

— Atunci, am să repet, mai rar şi din toată inima. Eşti minunată, Chelsea. Cum te simţi acum?

— Mă simt divin.

— Eşti fericită că ai venit aici?

— Ghiceşte…

— Nu eşti supărată pe mine că te-am cam forţat?

— N-am impresia să fi fost obligată la ceva.

Chipul lui Sam deveni dintr-odată îngrijorat şi privirea-i intensă părea să-i sondeze adâncul sufletului.

— De ce ai făcut dragoste cu mine, Chelsea? Ştiu că voiai să mai aştepţi…

Preţ de o clipă, se simţi îngrozitor de vinovată de duplicitatea ei. Dar nici momentul, nici locul nu erau

potrivite pentru a aborda acest subiect şi-şi alese aşadar cu prudenţă cuvintele, rămânând cât mai aproape cu putinţă de adevăr.

— Cum ai spus şi tu, era inevitabil.

Îşi plecă privirea spre trupul lui robust şi viril.

— Şi după ce mi-am petrecut ziua fremătând de dorinţă din cauza farmecului tău, continuă ea pe un ton lejer, era absurd să mai aştept.

— Fremătând?... Vrei să spui că n-ai văzut nimic din Chichén Itzá?

— Bineînţeles că am văzut! Chiar mult mai multe... Numai că, să zicem că mi-am subestimat dorinţele.

Îmbrăţişarea lor spulberă şi ultimele urme de obstacole. Se întoarseră la maşină ţinându-se de mână, cinară la Valladolid mângâindu-se neîncetat, sărutându-se, până când, la lăsarea serii, se întoarseră în sat.

Era deja târziu când, ieşind de pe şoseaua principală, o luară pe drumul îngust ce ducea în sat. Parcară maşina şi alergară spre cabana de chirpici râzând pe înfundate precum copiii veseli.

Într-o tăcere complice, se dezbrăcară şi Sam urcă în hamacul lui, întinzându-se liniştit, în timp ce Chelsea sfârşea de aranjat lucrurile în care veniseră şi apoi îşi puse cămaşa lui Sam cu care dormea noaptea. Se întoarse să-l privească, şi rămase ca hipnotizată de impresia de forţă şi virilitate pe care o emana. Când el îi întinse mâna, ea şovăi.

— Nu ne-am urcat niciodată amândoi într-un hamac, Sam.

— Ba da. Aminteşte-ţi când erai bolnavă.

Prinzând-o de mână, o trase sus. Urcarea fu periculoasă şi gesturile Chelsei îşi pierdură mult din graţia naturală, dar curând trupul ei se cuibări lângă cel al lui Sam, cu spatele. El o cuprinse în braţe şi-şi puse bărbia în creştetul ei.

— Povesteşte-mi copilăria ta, Chelsea, murmură el. Spune-mi cum erai când erai copil...

Vorbise încetişor, fără să tulbure serenitatea nopţii, şi Chelsea se bucură de o asemenea conversaţie calmă şi intimă.

— Am avut noroc. Părinţii mă iubeau mult şi am crescut într-o casă fericită. Oh, fireşte, banii ne cam lipseau, şi uneori ne era greu să ne descurcăm de la o lună la alta. Tata era muncitor, iar mama... ei bine, pe vremea aceea, femeile nu lucrau.

— Mai trăiesc părinţii tăi?

— Da. Locuiesc tot în casa în care m-am născut. Tata este acum pensionar.

Inima îi bătu ceva mai repede când anticipă întrebarea care cu siguranţă urma.

— Erai singură la părinţi?

— Nu. Am avut o soră.

Încercase să-şi ascundă emoţia, dar tremuratul uşor al vocii o trădă.

— „Ai avut”? Ce i s-a întâmplat?

Chelsea inspiră profund şi simţi mâna lui Sam căutând-o pe a ei.

— Susan era cu şapte ani mai mică decât mine. La şaisprezece ani, a fugit de acasă – sau a fost răpită, n-am aflat niciodată. De atunci, n-am mai văzut-o.

Braţele lui Sam o strânseră mai tare.

— Dumnezeule, Chelsea, este îngrozitor... Poliţia n-a făcut cercetări?

— A făcut ancheta de rutină. N-au acceptat s-o caute decât la douăzeci şi patru de ore de la dispariţia ei. Bineînţeles, era prea târziu.

— Cred că părinţii tăi au suferit cumplit.

— Şi eu. Nu mai locuiam cu ei de cinci ani, şi pe vremea aceea mi-am reproşat mult timp că n-am păstrat nişte legături mai strânse cu Susan.

— Presupunând că ar fi plecat de bunăvoie, bănuieşti de ce ar fi făcut-o?

— Susan nu vorbea prea mult... Timp de zece ani, am tot încercat să înţeleg, dar zadarnic.

— Dar există organizaţii specializate în acest gen de căutări...

— Nu şi pe vremea aceea, Sam. Am încercat totul ca s-o găsesc. I-am trimis fotografia la toate posturile de poliţie din marile oraşe, am publicat anunţuri în ziare la intervale regulate. Am telefonat prietenilor ei, prietenilor prietenilor ei, fără să dau de vreo pistă.

El îi puse cu tandreţe mâna pe frunte.

— Sst... nu te chinui, draga mea. Nu eşti vinovată, ştii bine. Chelsea oftă adânc şi, cu preţul unui imens efort, reuşi să se relaxeze. Alungându-şi disperarea pe care o simţea încolţind de fiecare dată când vorbea despre Susan, întoarse un pic capul spre Sam.

— Acum, vorbeşte-mi despre tine, Sam. Cum a fost copilăria ta? El ezită o clipă, ca şi cum i-ar fi plăcut să schimbe subiectul.

Neliniştită, Chelsea se temu că nu cumva să fi spus prea mult, să-i fi scăpat vreun cuvânt sau vreo frază care să-i dezvăluie adevărata profesie.

— Am fost un copil privilegiat, bine crescut şi bine programat pentru viaţa căreia părinţii mei mă destinaseră.

— Pare pasionant.

— Pentru unii, poate.

— Dar nu şi pentru tine.

— Nu, eu eram ca tatăl meu. Aveam întotdeauna în minte vreo idee sau vreun proiect şi până la urmă, când am început să lucrez, eram fericit că puteam să-mi pun în practică intuiţiile. Doar că m-aş fi lipsit cu uşurinţă de restul... de petreceri, cocteiluri, croaziere, recepţii... La urma urmei, aceste mondenităţi l-au ucis pe tata. Sau mai degrabă, dacă mă gândesc bine, mama a fost cea care i-a subminat sănătatea.

La aceste cuvinte, Chelsea ar fi putut să-şi exprime o

oarecare surprindere, dar gândindu-se că ar fi necinstit din partea ei, nu făcu nimic. În plus, Sam părea atât de uşurat să i se confeseze încât n-o lăsa inima să-l întrerupă.

— După ce mi-am luat diploma universitară, am intrat imediat în întreprinderea familiei. Pentru mine, mi se părea că sunt aliatul de care tatăl meu avea nevoie, şi numai Dumnezeu ştie că era mult de lucru. Atunci mi-am cunoscut şi mama în postura de femeie de afaceri şi am remarcat că vedeam lucrurile altfel, eu fiind din interior. Ea dădea ordinele ei, otrăvind pe toată lumea, tot timpul, vârându-şi nasul peste tot. După doi ani, pentru mine, se umpluse paharul. M-am dus la tata şi i-am spus tot ce aveam pe suflet. I-am spus că trebuie neapărat să plec, că şi el ar trebui să se pensioneze înainte de a fi prea târziu…

Cu siguranţă, Sam se referea la dezacordul despre care îi vorbise Beatrice London. Acum, Chelsea înţelegea de ce tatăl lui Sam nu spusese nimic referitor la acest subiect.

— Tata mi-a răspuns că nu putea să abandoneze afacerea familială şi cu atât mai puţin pe mama. O iubea. Cred că şi eu, dar nu mai puteam s-o las să-mi conducă viaţa! Aşa că, cu încetul, tata a continuat să sufere. La câţiva ani după aceea, la primul infarct, inima lui a cedat. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru el, pentru că ea n-ar fi acceptat niciodată să-şi înceteze activitatea.

— Te simţi vinovat că ai plecat? interveni Chelsea cu timiditate.

— Vinovat? Presupun că da, însă era o problemă de supravieţuire, înţelegi? Oh, nu pot spune că am realizat mare lucru singur.

— Dar afacerea ta era înfloritoare!

— Da, dar cu ce preţ? Cu hipertensiune, cu migrene, cu insomnii… Nu mai era mama care să-mi ţină cuţitul la gât, ci eu însumi. De când mă aflu aici, am înţeles în sfârşit cât de mult semănam cu mama…

— Nu-i adevărat, tu nu eşti rece şi dominator.

— Poate că nu, dar aveam o ambiţie lacomă, o dorinţă de a aduna mereu mai mult... Ajunsesem că nimic pe lume nu-mi mai putea smulge un zâmbet, sau o lacrimă. Tot ce făceam sau spuneam îmi era dictat de un scop pe care mi-l fixasem dinainte. Orice urmă de spontaneitate se stinsese în mine.

Cu efortul pe care-l cerea hamacul, Chelsea se întoarse încet spre el.

— Venind aici, ai alungat tot răul. Acum nu te-ai putea întoarce acolo, poate doar ca să te mai descarci de o parte a responsabilităţilor tale la întreprindere? înţelegând care era problema, ai repurtat o jumătate de victorie asupra a ceea ce te măcina.

El îşi cufundă privirea în ochii ei şi-şi răsuci pe deget o şuviţă blondă.

— Nu ştiu...

— De ce să nu încerci? Aplecându-se spre ea, el îi sărută obrazul.

— Nu ştiu. Oricum, cum ai vrea să continuu să vorbesc, acum că te-ai întors cu faţa spre mine? murmură el lângă buzele ei.

Conştientă că el ocolea răspunsul, Chelsea simţea şi ea intimitatea tulburătoare a noii poziţii a trupurilor lor. Sam o sărută cu tandreţe. Când o sărută a doua oară, bătăile inimii li se accelerară; a treia oară, dorinţa o copleşi.

— Să desfacem nasturii, îi şopti el la ureche, înainte de a-i îndepărta cămaşa. Sânii tăi sunt atât de frumoşi, de tari...

— Datorită ţie, murmură ea mângâindu-i pieptul.

Foarte încet, mâna ei coborî spre pântec. Sam gemu înăbuşit şi ridică uşor coapsa.

— Strecoară-ţi coapsa peste a mea... Aşa...

— Ai spus că... într-un hamac... este imposibil... şopti ea, cu respiraţia întretăiată.

El o strânse mai tare şi, cu blândeţe, o posedă.

— Am zis eu asta?... Mmm... mă întrebam doar... oh,

Doamne, Chelsea, eşti... eşti atât de perfectă... pentru mine.

Încetară să mai vorbească pentru că existau atâtea alte mijloace mai elocvente pentru a-şi exprima ce simţeau. Balansul hamacului care, pe deasupra, le mai impunea şi o oarecare lentoare şi o oarecare reţinere, le spori plăcerea.

Doar mai târziu, pe când se odihneau, înlănţuiţi, Chelsea trebui să suporte povara duplicităţii ei. Pentru că, bucurându-se de dragostea pe care i-o dăruia Sam, acceptase şi bani – jumătate din sumă îi îngroşa deja contul în bancă – pentru a-i înşela încrederea şi a-l aduce pe drumul cel bun. El nu ştia nimic despre motivele prezenţei ei aici, despre activităţile ei reale, despre proiectele ei de a-şi relua studiile peste două luni. Mai devreme sau mai târziu, adevărul trebuia să iasă la lumină... dar când? Şi care vor fi consecinţele?

***

Zilele treceau şi, după exemplul lui Sam, Chelsea alunga în mod sistematic orice gând despre viitor. Uneori, egoismul o tulbura, dar pentru prima oară în viaţa ei refuza să asculte vocea conştiinţei. Îl iubea pe Sam la nebunie şi nimic n-o va convinge să strice fericirea momentului.

Cu multă fineţe şi chiar viclenie, Sam făcea în aşa fel încât el şi Chelsea să-şi petreacă multe ore pe zi împreună. Ea îl urma la culesul frunzelor mari de palmier, îngenunchea alături de el pentru a admira statuia unui zeu mayaş pe care o sculptau sătenii, se alătura râsetelor şi bunei dispoziţii când, în compania prietenilor lui, Sam croia scândurile destinate a înlocui uşa unei colibe. Se minuna când îi vedea pe bărbaţi mărind un stup după vechea metodă maya: scobeau un buştean, astupând extremităţile cu argilă uscată în care mai apoi făceau o deschizătură pentru a da acces liber albinelor.

Şi în fiecare seară, consemna toate aceste informaţii în carnetul ei. Mai întâi, o făcu pentru a-şi justifica prezenţa aici, apoi, încetul cu încetul, începu să-i facă plăcere. Când se va întoarce acasă, voia să poată să-şi amintească de toate. Astfel că luă obiceiul să scrie un jurnal intim în care sentimentele ei pentru Sam ocupau toate paginile. În mod inconştient, spera că într-o zi el îl va descoperi şi va citi rândurile scrise cu aceeaşi emoţie pe care ea o resimţea când scria.

Trecu o săptămână după excursia lor la Chichen şi începu alta, găsind-o pe Chelsea din zi în zi mai obişnuită cu noua ei viaţă. Uneori i se părea că nu cunoscuse niciodată civilizaţia şi marile oraşe. Şi mereu, Sam era tandru, afectuos, îndrăgostit.

După trei săptămâni, o schimbare subtilă veni să-i tulbure imperceptibil fericirea. Din când în când, preţ de câteva clipe, gândurile îi zburau spre casă, spre prieteni. Ea ridica atunci din umeri cu nepăsare, dar de fiecare dată aceste imagini reveneau s-o bântuie, mai vii, mai frecvente, mai durabile... Spre disperarea ei, observă că şi Sam suferea de aceeaşi mâhnire. Din când în când, îi surprindea în privire o licărire îngrijorată şi îndepărtată. Ar fi trebuit poate să se felicite, pentru că sarcina ei consta tocmai în a trezi în el această nostalgie. Dar ce se va întâmpla cu ei doi după ce vor părăsi acest cadru feeric?

Într-o zi, el îi propuse să ia maşina şi să meargă împreună să petreacă vreo câteva zile la Cancun. Ea încuviinţă cu plăcere pentru că o bucura gândul de a fi doar cu Sam, dar şi pentru că, firește, problema valizei ei nu fusese încă rezolvată.

În dimineaţa următoare, Chelsea, echipată cu nedespărţita ei geantă de voiaj, şi Sam cu valiza lui – pe care tot n-o descuiase şi ea îi simţea prezenţa ca pe o piază rea – rulară fără oprire până la *Camino Real* unde rezervară o cameră. Spre marea uşurare a Chelsei, valiza o aştepta.

Dar când băiatul de pe etaj i-o livră, mânerul ei parcă îi fripse degetele cât o transportă până la pat.

— Este ciudat, spuse ea pe un ton ce se voia lejer. Credeam că sunt pierdută fără ea, dar acum mi-e teamă s-o deschid.

Sam o privea şi ea simţi că şi el era cuprins de aceeaşi incertitudine. Se reîntorseseră la civilizaţie, o atmosferă pe care n-o mai trăiseră niciodată împreună şi rămânea de văzut dacă vraja care-i apropiase în ţinuturile mayaşe rezista la agresiunile vieţii moderne.

Sam făcu primul pas. Apropiindu-se de ea, îi cuprinse faţa în mână.

— Este atât de multă vreme de când am părăsit lumea civilizată încât mă simt un pic dezarmat. Vrei să mă ajuţi, Chelsea? Rămâi lângă mine şi spune-mi că am făcut bine întorcându-mă cu tine.

În clipa aceea, Chelsea ştiu că vraja nu se rupsese. Un val de tandreţe îi copleşi sufletul.

— Bineînţeles că te voi ajuta... Şi eu am nevoie de tine. Apoi, ceva mai liniştiţi de cuvintele lor alinătoare, ridicară fiecare capacul propriei valize.

După un sfert de oră, erau pe plajă, alternând momentele de odihnă la soare cu acelea răcoritoare, când se cufundau în mare. Întorşi la hotel, aproape cu timiditate, făcură o baie într-o cadă adevărată şi se îmbrăcară cu haine curate şi bine călcate.

Cu inima uşoară, ieşiră din hotel şi hotărâră să-şi ofere un ospăţ de mult timp râvnit: un hamburger cu brânză, stropit cu ketchup şi asortat cu ceapă prăjită. Hoinăriră pe străzi, mână-n mână, poposiră îndelung în faţa vitrinelor magazinelor. Sam insistă să-i facă Chelsei două cadouri: un calendar mayaş sculptat în lemn şi un inel de argint pe care îşi gravă iniţialele.

Când, spre sfârşitul după-amiezii, se întoarseră la hotel, îi imitară pe turiştii aflaţi acolo aşezându-se şi ei în fotoliile

confortabile din hol, unde o mică orchestră cânta muzică tradiţională.

Sam îi luă mâna şi ea simţi un curent aproape palpabil circulând între ei – un amestec de tristeţe şi de tandreţe. Erau ca doi naufragiaţi în mijlocul oceanului.

După *concert,* se scăldară în piscină apoi urcară în cameră să se pregătească pentru cină. De data aceasta, Chelsea îşi alese o rochie bleu pal. Se machie uşor şi-şi puse o pereche de sandale cu tocuri înalte. Când se întoarse spre Sam, aproape stânjenită de eleganţa ei, acesta nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză.

Preţ de o clipă, avu impresia că vede în faţa ei un străin. Sam era îmbrăcat într-o cămaşă cu dungi mov şi gri cu gulerul desfăcut, şi un pantalon gri-deschis. Părul îi era pieptănat cu grijă şi un parfum discret de after-shave plutea în jurul lui.

— Eşti foarte şic, spuse ea stingherită.

— Şi tu, răspunse el pe acelaşi ton. Dar, în plus, eşti şi frumoasă.

— Iar tu, teribil de seducător.

— Presupun că îmbrăcaţi astfel, nu ni se va interzice intrarea în restaurant.

Când el îi întinse braţul, ea îşi strecură mâna la braţul lui şi plecară în căutarea unui taxi.

Mâncarea care le fu servită la *Jardin de France* nu dezminţi reputaţia. Era de un rafinament extrem, frumos prezentată în farfurii decorate, iar atmosfera era calmă şi relaxată. Feţele de masă apretate şi scaunele confortabile îi făcură să zâmbească nostalgic, mai ales când îi servi un chelner distins.

Din când în când, o tăcere stânjenitoare se lăsa între ei şi nici chiar mângâierile lor fugare nu reuşea s-o întrerupă. În astfel de momente, fiecare îşi păstra pentru el gândurile, ceea ce era destul de trist.

Întorşi la hotel, Chelsea se temea de clipa în care vor fi

din nou singuri. Sam nu se îndepărta niciodată la mai mult de un metru de ea şi totuşi, ceva o împiedica să întindă mâna spre el.

— O să reuşim, spuse el, cu o voce atât de înceată încât ea se întrebă dacă el nu-şi vorbise singur.

Maxilarele îi erau încleştate şi faţa încordată, slab luminată de luna palidă care se oglindea în ocean. Chelsea simţi că vorbele lui fuseseră mai mult o rugă decât o constatare şi-şi aminti că o rugase să-l ajute.

Se strânse cu tandreţe lângă el, dragostea ei liniştindu-i temerile.

— Da, dragul meu, murmură ea, lipindu-şi buzele de gâtul lui. Vom reuşi.

Îi simţi braţele strângând-o cu pasiune.

— Vino, şopti el, conducând-o spre pat.

Într-o înţelegere tacită, se dezbrăcară şi pe măsură ce hainele cădeau pe jos, amândoi se mai relaxară. Rămaşi goi, nu mai erau decât un bărbat şi o femeie, fără trecut, fără viitor, la adăpost de lumea exterioară. Şi atraşi în mod inevitabil unul de altul.

***

A doua zi dimineaţă, dormiră până târziu, încă fremătând de pasiune. La micul dejun, se îndopară cu clătite cufundate în tone de unt şi dulceaţă. După un asemenea festin, doar plaja mai era cât de cât atrăgătoare. Lenevind pe nisipul fin, cu degetele înlănţuite, gândurile lor hoinăreau spre ziua de mâine...

Se vor întoarce în satul liniştit şi familiar. Dar cât timp vor mai putea rămâne acolo? Oare Sam o va urma la Boston dacă îl va anunţa că pleacă? Ea credea în iubirea lui, dar această dragoste era suficient de puternică pentru a-l ajuta să se readapteze la viaţa de oraş? Era oare această dragoste îndeajuns de puternică încât să reziste

dezvăluirilor pe care ea i le va face în curând?

În seara aceea, cinară la *Bogart's.* Restaurantul era modern şi bucătăria renumită. Doar ventilatorul cu elice amintea de decorul din *Casablanca,* justificând numele restaurantului.

Chelsea profită din plin de aceste momente de răgaz dinaintea nopţii care se anunţa furtunoasă, judecând după cuta îngândurată de pe fruntea lui Sam.

Pe timpul mesei, el rămase neobişnuit de tăcut, chiar dacă nici măcar o clipă nu încetă s-o învăluie într-o privire îndrăgostită şi tandră.

Când făcură dragoste în noaptea aceea, totul se întâmplă cu o intensitate aproape terifiantă şi ea îi răspunse la mângâieri cu o frenezie vecină cu disperarea.

De data aceasta, îmbrăţişările lor nu mai fură urmate de discuţii tandre. Şi când Sam închise ochii şi adormi, Chelsea îi murmură toată dragostea ei, repetându-i la nesfârşit numele, până când adormi şi ea la rândul ei.

A doua zi dimineaţă, când se trezi, încordarea care domnea în încăpere era insuportabilă. Se întoarse spre Sam care o privea, cu ochii mari deschişi, şi când privirile li se întâlniră, Chelsea îşi dădu seama că venise momentul explicaţiilor.

Capitolul 8

— Chiar vrei să spui că mă iubeşti? întrebă Sam cu o expresie întunecată.

— Da, Sam, este adevărat. Te iubesc mai mult decât aş fi crezut că este posibil.

În clipa aceasta, era important ca el să afle acest lucru.

— Mai există ceva ce trebuie să-ţi mărturisesc, continuă ea.

— Ştiu, replică el calm, fără s-o piardă din ochi.

Chelsea nu se aşteptase la acest răspuns. Se încruntă, se ridică în pat şi trase cearşaful peste ea.

— Ştiai?…

El o privi în tăcere câteva secunde şi inima Chelsei începu să bată cu putere. Apoi, el vorbi cu o voce neutră şi gravă.

— Jason Ingram este mort de trei ani, Chelsea. A murit într-un accident de maşină.

Jason Ingram, mort!

— De ce nu mi-ai spus nimic? De ce nu m-ai acuzat din prima zi că te mint?

În felul acesta, adevărul ar fi ieşit la iveală înainte ca ea să aibă timp să se îndrăgostească de el! Sau poate ar fi putut să rămână cu el şi dragostea lor n-ar fi fost pătată de această îngrozitoare minciună!

— Am preferat să ignor adevărul şi am reuşit perfect să nu mă gândesc la această sumbră manevră.

— Până astăzi…

— Da, până când mi-ai declarat dragostea ta.

— Dar te iubesc cu adevărat, Sam. Trebuie să mă crezi! Te iubesc cu adevărat!

Maxilarele lui Sam se crispară imperceptibil.

— Este o declaraţie foarte importantă şi trebuie să fii conştientă că te joci cu focul. Cred că am dreptul să aflu adevărul acum, tot adevărul.

În ciuda calmului său aparent, Chelsea îşi dădu seama că era furios. Şi cum să-l blameze? Se simţi totuşi uşurată de ocazia care i se oferea în sfârşit să-şi elibereze sufletul şi mintea.

— Tot ce ţi-am spus despre copilăria mea este adevărat, declară ea pe un ton umil. Dar nu ţi-am spus adevăratul motiv al demisiei mele din postul de profesor.

— Şi care este acesta?

— Dispariţia Susanei. Mi-am petrecut câteva luni căutând-o şi eram foarte singură, deoarece credeam că nimeni nu mă poate ajuta. Atunci am descoperit că numeroase familii erau în aceeaşi situaţie şi, tot căutând-o pe Susan, am localizat mai mulţi copii fugari.

Vorbea foarte repede, cu o voce puţin alterată, sperând să câştige încrederea lui Sam. Expresia lui rămânea însă imperturbabilă.

— Apoi, m-am decis să-mi consacru timpul ajutând persoanele care se aflau în situaţia în care mă aflasem şi eu. Îmi făcusem nişte relaţii cam peste tot şi mă simţeam implicată în această cauză în cel mai înalt grad.

— Te înţeleg perfect, o întrerupse Sam fără să-şi schimbe totuşi expresia rece.

— S-au făcut şase ani de când mă ocup de copiii care au fugit din familiile lor. Din păcate, această *meserie* este foarte prost plătită şi de trei ani lucrez la *Icabod* în fiecare seară ca să-mi pot face unele economii. Aş vrea să urmez nişte cursuri pentru a deveni consilier-psiholog.

— Este o idee bună, remarcă Sam, aşteptând în mod vizibil să-i explice legătura dintre acest aspect al vieţii ei şi prezenţa alături de el.

Era, evident, partea cea mai delicată a povestirii Chelsei, dar venise vremea să vorbească. Respiră adânc mototolind nervos în mâini cearşaful.

— La începutul lunii iunie, mama ta mi-a telefonat şi mi-a dat întâlnire la Wellesley. Aici mi-a spus că ar dori să-mi

încredinţeze o sarcină mai deosebită.

Trăsăturile lui Sam se înăspriră brusc şi ochii lui aruncară fulgere.

— Te-ai întâlnit cu mama?! Credeam că doar ai vorbit cu ea la telefon.

— M-am dus la ea fără să ştiu ce mă aştepta, Sam. Voia pur şi simplu să te găsesc şi să te aduc înapoi în Boston!

— Dar de ce o privea pe ea treaba asta?

— Sunt de acord cu tine. Eu însămi i-am spus că eşti destul de mare ca să-ţi trăieşti viaţa aşa cum crezi! Dar… o cunoşti mai bine decât mine… N-am vrut să accept sarcina aceasta, Sam, crede-mă… M-a sfătuit chiar să… te seduc pentru a te determina să te întorci la Boston.

Sam sări brusc din pat şi traversă încăperea ca un nebun înainte de a se întoarce spre ea.

— Şi ai acceptat! aruncă el cu o expresie de dezgust.

— Trebuia, Sam. Mama ta a angajat un detectiv care să mă urmărească şi ştia că situaţia mea financiară era mai degrabă precară.

— Şi ce dacă? Voia să te şantajeze cu ceva? A găsit ceva fraudulos în viaţa ta? continuă el pe un ton insinuant. Ce a descoperit, Chelsea?…

— Nimic, bineînţeles!

— În cazul acesta, cum putea să te oblige să seduci un necunoscut?!

— N-am acceptat să mă pretez la acest joc şi i-am spus-o.

— Şi totuşi, ai făcut-o, Chelsea, nu poţi să negi! strigă el, scos din fire.

— Nu, dacă m-am dăruit ţie, am făcut-o doar din dragoste, Sam.

— Nu te cred! Ai complotat cu vrăjitoarea aceea!

— Nu-i adevărat!

— Spune-mi adevărul! urlă el, aplecându-se peste ea, cu faţa lividă de furie.

— Aveam nevoie de banii pe care mi i-a oferit, mărturisi Chelsea cu lacrimi în ochi. Mi-a oferit suma integrală de care aveam nevoie să-mi plătesc studiile timp de trei ani!

El rămase tăcut câteva clipe, dar nu părea să se fi calmat.

— Şi n-ai fost nici ziaristă vreodată, nu-i aşa? Nu pot spune altceva decât că, nici mai mult nici mai puţin, te-ai vândut! Este adevărat că maniera aceasta este excelentă pentru a reuşi în viaţă, dar nu m-aş fi aşteptat ca tu s-o foloseşti! o ironiză el cu răutate.

Chelsea nici nu-şi dădea seama că lacrimile îi inundau obrajii.

— Nu mi-am imaginat niciodată că mă voi îndrăgosti de tine, Sam.

— Cred că este mult mai rău... Te-ai fi dăruit oricui. Îşi trecu mâna prin păr cu un gest furios.

— Nu te-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva, Chelsea!

— Dar sunt aşa cum mă credeai, Sam!... Unde te duci? strigă ea dintr-odată.

— Afară! replică el cu mâna pe clanţă.

— Te rog, rămâi cu mine şi ajută-mă să lămuresc această situaţie!

— Este inutil. Încearcă să te împaci cu tine însăţi, Chelsea; în ceea ce mă priveşte, ştiu că eu nu voi reuşi.

— Sam, nu...

Prea târziu! Uşa se trânti cu putere şi Chelsea se trezi singură, disperată. Hohotele de plâns o sufocau şi se prăbuşi pe pat, strângând în braţe perna lui Sam. Când se simţi istovită şi lacrimile îi secară, rămase nemişcată, tăcută şi total descumpănită.

Doar camerista o scoase din această stare. Voia să facă ordine, dar Chelsea o rugă să revină mai târziu. Se hotărî atunci să reacţioneze, să se gândească. Se duse în baie, făcu un duş care o mai linişti un pic, apoi se îmbrăcă şi se

instală într-un fotoliu ca să aştepte întoarcerea lui Sam.

Cu gândul la el, încercă să se liniştească imaginându-şi că până la urmă o va înţelege. La urma urmei, şi el o iubea. Dar putea să fie sigură? Cea mai bună dovadă de dragoste pe care i-ar putea-o da, ar fi să revină lângă ea. Trebuia deci să aştepte... Dar minutele trecură, apoi orele... şi ea începu să dispere.

Brusc, îşi dădu seama că nu privise situaţia decât din punctul ei de vedere. Dar Sam? Cum vedea el lucrurile? Cu siguranţă, nu putea decât să se simtă trădat, înşelat, manipulat!... Şi dacă o iubea cu adevărat, suferinţa îi era fireşte insuportabilă. Nu era bărbatul care să-şi dăruiască dragostea cu uşurinţă şi probabil că se blestema pentru ceea ce făcuse.

Se apropia ora prânzului şi ea se întreba, chinuită de suferinţă, dacă nu cumva Sam plecase pur şi simplu în sat.

Cu senzaţia că trăia un coşmar îngrozitor, se ridică şi începu să-şi facă valiza. Un singur gând îi domina mintea: îi adusese lui Sam tulburarea şi încordarea de care încercase să fugă venind să trăiască în Mexic. Era de la sine înţeles că doar întorcându-se la Boston îl va elibera de această povară. Trebuia să plece...

***

Era foarte târziu când deschise uşa micului ei apartament. Refuzând să se mai gândească, se culcă imediat şi-şi impuse să considere că nu părăsise niciodată Bostonul, că această seară era ca multe alte seri calde şi umede de iulie.

Şi totuşi, gândurile îi zburau fără încetare la Sam şi chiar dacă era epuizată, reîncepu să plângă. Când nu mai avu lacrimi, se ridică şi făcu un duş rece, dar îşi aminti de cele făcute împreună cu Sam în coliba de chirpici şi începu să plângă iar. În sfârşit, se culcă şi adormi, dar somnul îi fu

bântuit de vise agitate şi neliniştitoare.

A doua zi dimineaţă, înţelese că doar o activitate debordantă o va ajuta să nu cadă într-o depresie catastrofală.

Toată ziua îşi făcu de lucru, alergă prin oraş, trecu pe la bancă spre sfârşitul după-amiezii ca să retragă totalitatea banilor pe care Beatrice London i-i vărsase în cont. Se hotărî să-şi oprească din ei doar cheltuielile de călătorie. Banii aceştia erau murdari şi nu voia să se mai atingă de ei.

Hotărâtă, telefonă la biroul Beatricei London. Aceasta era însă într-o conferinţă şi secretara îi spuse că va fi sunată mai târziu. Frustrată, Chelsea deschise corespondenţa şi nu se putu abţine să zâmbească atunci când găsi o scrisoare prin care era înştiinţată că era admisă la cursurile de psihologie la universitatea din Boston.

Apoi începu să se plimbe prin încăpere, fulgerând cu privirea telefonul. Ştia că nu va putea face absolut nimic până când această poveste nu va fi lămurită. Deodată, avu un sentiment intens de gol sufletesc. Trebuia însă cu orice preţ să se ferească să cadă în disperare.

Ca să evite să-şi plângă de milă, făcu un bilanţ al aspectelor pozitive din viaţa ei. Avea un apartament mic, dar destul de plăcut în Cambridge, a cărui chirie nu era prea mare. Avea o meserie dură dar care-i aducea mari satisfacţii şi planurile ei de a deveni consilier în psihologie îi va permite să îmbunătăţească soarta multor copii. În plus, la *Icabod* avea un prieten în persoana patronului care-i promisese că o va reangaja de îndată ce va dori. Trecuse cu succes examenul de intrare la universitate. Şi, fără nicio îndoială, dată fiind experienţa sa, îi va fi posibil să-şi scurteze durata studiilor.

Cu toate acestea, resimţea o greutate imensă în suflet. Sam îi lipsea enorm!... Ochii i se înceţoşară iar de lacrimi. Gândul la zilele, lunile, anii care vor veni fără prezenţa lui, fără să-i simtă braţele în jurul ei, fără dragostea şi

tandreţea lui, îi dădea un sentiment de profundă suferinţă.

Telefonul sună şi Chelsea sări în picioare.

— Alo, domnişoara Ross? Beatrice London la telefon. Avea o voce mai dezagreabilă ca de obicei.

— Da. Aş vrea să ne întâlnim cât mai curând cu putinţă, doamnă.

— Da, şi eu, domnişoară Ross. Biroul meu se află în Boston Place, la numărul unu. Te aştept într-o jumătate de oră.

— De acord, răspunse Chelsea cu îndrăzneală înainte să închidă telefonul.

Dacă Beatrice London era furioasă – fără îndoială pentru că se întorsese fără Sam – nici ea nu era mai puţin furioasă. Era hotărâtă să-i spună acestei femei părerea ei despre felul în care se *ocupa* de fiul ei.

Chelsea îşi puse mantoul, îşi luă geanta şi ieşi.

În timp ce recepţionera o conducea spre etajul directorial al London Corporation, Chelsea inspiră adânc, încercând să se calmeze.

— Doamna London vă aşteaptă, îi spuse secretara înainte de a o invita în biroul mamei lui Sam.

Beatrice London era îmbrăcată şi machiată la fel de impecabil ca şi la prima lor întâlnire, dar stătea un pic cam prea dreaptă în fotoliul de piele, iar colţurile buzelor erau marcate de un rictus care nu prevestea nimic bun.

— Te rog, ia loc, spuse ea sec.

— Mulţumesc, răspunse Chelsea, încercând să pară sigură pe ea.

Totuşi, nu se simţea deloc în largul ei într-atât de intimidantă putea să fie Beatrice London. Chelsea înţelegea perfect de ce încercase Sam să se îndepărteze de mama sa, pur şi simplu ca să supravieţuiască.

Scoţând din geantă ordinul de virament pe care banca i-l dăduse, Chelsea îl puse pe biroul de acaju. Avusese grijă să adauge cheltuielile detaliate de călătorie.

— Aceasta este suma pe care mi-aţi dat-o, minus cea pe care am cheltuit-o pe biletul de avion, pe taxi şi pe maşina închiriată. Veţi găsi lista detaliată pe pagina a doua. Nu pot să mai lucrez pentru dumneavoastră, doamnă London. Va trebui să găsiţi pe altcineva care să accepte să-şi murdărească mâinile.

Privirea pe care i-o aruncă Beatrice London era rece ca gheaţa.

— Este un pic cam târziu să dai înapoi, domnişoară Ross. Pot să te dau în judecată pentru despăgubiri. Aşa că, dacă ţii neapărat să-ţi continui studiile, gândeşte-te de două ori, o ameninţă ea.

Chelsea nu se aşteptase la asta.

— Nu sunt sigură că vă înţeleg prea bine, doamnă.

— Samuel m-a sunat aseară, domnişoară Ross. Era absolut furios, cel puţin la fel ca mine. Mi s-a părut totuşi limpede atunci când te-am angajat că el nu trebuia în niciun caz să fie la curent cu intervenţia mea.

Aşadar, Sam îi telefonase mamei sale… Chelsei îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza ce înseamnă asta.

— Am circumstanţe atenuante, zise ea în sfârşit, dar cu o voce prea slabă ca să fie înţeleasă.

Îşi drese vocea înainte de a continua.

— Am trăit trei săptămâni împreună cu Sam şi nu m-am hotărât să-i dezvălui adevărul decât în ultima zi.

— Ai stricat totul! se enervă Beatrice London. Din cauza dumitale, îmi reproşează cine ştie ce! Acum este inutil să mai sper că se va mai întoarce şi niciodată nu va mai avea încredere în nimeni. Şi numai dumitale îţi datorez acest eşec, domnişoară Ross!

— N-aveam în gând să vă contracarez planurile.

— Apropo, care erau intenţiile dumitale? Se pare că ai reuşit să te faci iubită de Samuel. Sperai cumva să te căsătoreşti cu un bărbat bogat şi astfel să-ţi asiguri viitorul?

— Dacă aţi fi văzut felul în care trăia Sam, aţi vorbi altfel, replică Chelsea, îngrozită de această acuzaţie perfidă. În decursul celor trei săptămâni petrecute împreună, nici nu mi-a trecut prin minte că era mai bogat decât mine.

— În cazul acesta, de ce nu te-ai întors când ţi-ai dat seama că nu va accepta să se întoarcă la Boston?

Chelsea încercă să-şi stăpânească furia şi-şi alese cu grijă cuvintele. Era incredibil faptul că această femeie o acuza de o asemenea viclenie.

— M-aţi angajat pentru o treabă precisă şi de lungă durată, acestea sunt aproape cuvintele dumneavoastră. Nu era vorba pur şi simplu să-i cer lui Sam să se întoarcă acasă şi să mă aştept să se supună cu docilitate.

— I-ai dat apă la moară împotriva mea, nu-i aşa? o întrerupse doamna London. Mi-am dat seama de asta după furia lui atunci când mi-a telefonat. Dumneata i-ai spus să nu se mai întoarcă!

— Nu-i adevărat! I-am spus doar că lucrez pentru dumneavoastră. Atâta tot. Şi eu aş fi dorit să se întoarcă la Boston.

— Mă întreb de ce îmi înapoiezi banii pe care ţi i-am dat. Singura explicaţie plauzibilă este că recunoşti că te-ai purtat de o manieră prea puţin elegantă şi încerci acum să-ţi împaci conştiinţa. Te simţi vinovată, nu-i aşa?

Chelsea nu mai putu să-şi păstreze calmul.

— Da, mă simt vinovată! Dar nu din motivul pe care vi-l imaginaţi. Vă înapoiez banii pentru că sunt murdari! Şi dacă mă simt vinovată, este pentru că am păstrat acest secret josnic prea mult timp! Şi, fie că vă place sau nu, sunt îndrăgostită de Sam. Şi cred că şi el mă iubeşte, chiar dacă acum este la curent cu manevra dumneavoastră. Eram îngrozită de gândul că trebuie să-i mărturisesc jocul dumneavoastră şi evenimentele care au urmat mi-au dat dreptate.

— Oh, este foarte emoţionant... Dar crezi sincer că un

bărbat care are poziţia socială a fiului meu ar fi interesat de o fată ca dumneata?

— Sunt sigură că s-ar fi întors împreună cu mine dacă n-ar fi aflat adevărul.

— Aşadar, te-ai întors aici cu inima frântă... Ei bine, închipuie-ţi că suntem două care suferim.

— Nu, doamnă London. Nu faceţi greşeala de a compara sentimentele noastre. Îl iubesc pe Sam nu din datorie, ci cu sinceritate şi nu-mi pasă de situaţia lui socială sau financiară. Îl iubesc pentru ceea ce este el însuşi.

Se ridică să plece, presimţind că nu va mai putea să se controleze dacă va mai rămâne un minut în plus.

— Vreau să mai ştiţi un singur lucru, adăugă ea înainte să iasă. Fiul dumneavoastră este într-adevăr cea mai caldă şi mai generoasă fiinţă pe care am întâlnit-o în viaţa mea. În plus, a avut curajul să abandoneze totul pentru a fugi de o viaţă care-l distrugea încetul cu încetul. Îl respect pentru asta, şi-l iubesc. Îl voi iubi întotdeauna, doamnă London, şi doresc din tot sufletul să-şi găsească liniştea şi fericirea pe care o merită!

Chelsea era în culmea furiei când coborî treptele de la London Corporation. Încet-încet, furia i se mai potoli şi se simţi iarăşi singură şi disperată.

Ghearele scoase ale Beatricei London fuseseră ultima formalitate pentru a rupe orice legătură cu Sam. Cu toate acestea, se simţea mult mai liberă. Îşi scoase din geantă ochelarii de soare şi-i puse pe nas ca să-şi ascundă de lume suferinţa. Nu vru să intre în mulţimea de la metrou şi merse pe jos de-a lungul fluviului spre Cambridge. Voia să meargă până la epuizare pentru ca, o dată ajunsă acasă, să se prăbuşească şi să nu se mai gândească la nimic.

Când, după câteva ore de mers, ajunse în apartamentul său, se culcă imediat, chiar dacă încă nu se înserase. În ciuda căldurii, îşi trase pledul peste ea. Un frig interior parcă o devora şi nimic nu putea s-o liniştească. Până la

urmă adormi şi, la trezire, se simţi, dacă nu odihnită, măcar un pic mai distanţată de scena penibilă pe care o trăise în biroul doamnei London.

Imaginea lui Sam însă continua s-o bântuie şi-i era cu neputinţă s-o alunge. Fiecare clipă petrecută cu el îi era gravată pentru totdeauna în memorie. Ce făcea oare în momentul acesta?... îl urmărea pas cu pas cu gândul, în cele mai mici activităţi zilnice. Scoase din geantă calendarul mayaş şi-l strânse la piept, pentru că Sam îl atinsese. Apoi, îşi privi inelul acela simplu şi ştiu că nu-l va mai da jos vreodată de pe deget pentru că el i-l oferise. Apoi scoase tricoul pe care scria Cancun şi şi-l puse pe genunchi. Şi plânse îndelung, nemişcată, contemplând aceste obiecte care însă nu i-l vor readuce niciodată înapoi pe Sam.

***

A doua zi dimineaţă, îşi luă maşina de la garaj şi se duse la părinţii săi. Simţea o nevoie disperată de puţină căldură. Deşi fusese hotărâtă să nu le spună nimic, după primele ore petrecute la ei era deja cu ochii înroşiţi de plâns. Nu se putu abţine să nu le mărturisească dragostea şi afecţiunea iar înţelegerea pe care i-o arătară o mai reconfortară. Totuşi, îndată ce-i părăsi, după două zile, singurătatea pe care o simţea era atât de profundă încât nu vedea nicio ieşire.

Se cufundă cu înverşunare în muncă şi mai multe familii îi încredinţară sarcina de a le găsi copilul. Îi telefonă patronului de la Icabod şi-şi reluă slujba de chelneriţă în fiecare seară.

Când se culca, epuizată de zilele lungi de muncă, nu reuşea să adoarmă şi, în orele de insomnie, suferea să simtă locul gol de lângă ea... De vreo câteva ori, în momentele de disperare intensă, îi trecu prin minte să se întoarcă în Mexic şi să-l implore pe Sam s-o ierte, dar ştia că el n-ar accepta. Încercă să fie raţională şi să-şi

imagineze că Beatrice London avea dreptate. Şi poate că la urma urmei chiar avea dreptate… Sam şi cu ea veneau din lumi prea diferite şi fără îndoială că dragostea lor n-ar fi supravieţuit la întoarcerea în Boston. El îşi va regăsi angoasele şi cursa lui contra-cronometru l-ar înghiţi din nou. Cercul infernal îl va închide iarăşi în el.

Totuşi, niciun raţionament nu reuşea să-i uşureze suferinţa şi se simţea din ce în ce mai deprimată. Pe de altă parte, ritmul zilelor ei era istovitor şi se simţea din ce în ce mai slăbită. Nu mai suporta. Nici măcar ideea de a mânca, de a mânca singură…

***

În ziua aceea, vremea era caldă şi, umedă şi întoarsă în apartamentul ei, Chelsea se simţi obosită şi nervoasă. Se întorsese din Yucatán doar de două săptămâni, dar i se părea că îmbătrânise cu zece ani.

Afară, se auzi un tunet şi, cu o mişcare de spaimă, îşi duse mâna la inimă.

În clipa următoare, se auzi o bătaie în uşă şi tresări iarăşi. O uşoară ameţeală o făcu să se clatine şi se sprijini de masă. Nu se simţea deloc în stare să primească pe cineva. Şi apoi, nu-i mai rămăsese decât o oră până să plece la Icabod. Dar vizitatorul ei insista. Cu dosul palmei, Chelsea îşi şterse fruntea umedă şi încercă să se calmeze înainte de a se îndrepta spre uşă.

Se aştepta să fie proprietarul, vreun vecin, sau poştaşul. Dar să vadă în prag silueta înaltă a lui Sam fu mult prea mult decât putea starea ei să accepte.

Şi pentru prima oară în viaţa ei, Chelsea leşină.

Capitolul 9

Chelsea îşi reveni încet. Era vag conştientă că cineva îi lovea uşor obrajii, o striga pe nume. Vocea semăna atât de mult cu cea a lui Sam, atât de caldă, de mângâietoare, încât rămase cu ochii închişi pentru a-şi prelungi visul.

Dar o palmă ceva mai tare o readuse la realitate şi ridică încet pleoapele. Clipi din ochi şi, fixând chipul de deasupra ei, fu convinsă că este victima unei halucinaţii.

— Chelsea!... Oh, doamne, Chelsea, cum te simţi?

Era Sam!... Confuză şi speriată, vru să plângă. Dar lacrimile refuzau să curgă.

Aruncă priviri nelinişştite în jurul ei. Era întinsă pe canapea, Sam stătea pe margine, aplecat spre ea.

— Totul este în regulă... Respiră liniştit... Apoi, el tăcu îndelung.

— Ce s-a întâmplat, Chelsea? începu el cu tristeţe în glas. Arăţi îngrozitor.

Ea se ridică încet şi, cu picioarele tremurând, se lăsă să cadă pe fotoliul din faţa canapelei.

— Ce faci *tu* aici? murmură ea agăţându-se de braţele fotoliului.

Un frison nestăpânit o scutură din cap până-n picioare.

— M-am întors.

— Dar ce faci *aici?* Nu te recunosc!

Chiar dacă reacţia ei se datora în mare parte şocului provocat de leşin, era în ea o mare parte de adevăr. Sam era îmbrăcat într-un costum gri, o cămaşă albă şi o cravată bleu. Părul îi era tuns cu grijă şi faţa, în ciuda bronzului persistent, era încordată şi severă. Redevenise omul de afaceri agresiv şi preocupat...

— Mă recunoşti, Chelsea, zise el cu blândeţe. Chiar dacă sunt îmbrăcat altfel, sunt acelaşi om.

Ea era uluită şi teribil de mâhnită.

— Dar de ce eşti aici?

El făcu o mişcare spre ea, dar se opri brusc văzând-o că tresare.

— Am venit să-ţi spun că te iubesc. Că te iubesc din prima zi…

Chelsea îşi puse mâinile pe urechi şi scutură din cap.

— Taci!

— Este adevărat, Chelsea…

— De ce acum, Sam? strigă ea, disperată.

De data aceasta, lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Era o cruzime din partea lui, se gândi Chelsea. De ce s-o facă să sufere astfel, acum când era convinsă de eşecul relaţiei lor?

— Mai bine mai târziu decât niciodată, spuse el cu tristeţe. Nu plânge, Chelsea, te rog.

Se ridică şi se apropie de ea.

— Ni s-a întâmplat ceva cumplit. Nu înţeleg…

— M-ai rănit! strigă ea suspinând. Atât de rău!…

Ea se ridică repede şi se repezi spre dormitor, dar slăbiciunea o trădă şi căzu. Rămase acolo, ghemuită, şi se lăsă pradă disperării.

Abia remarcă faptul că Sam îngenunchease lângă ea şi o îmbrăţişa.

— Nu plânge, Chelsea, murmură el pierdut, totul se va aranja, îţi promit, dar nu mai plânge…

Se aşeză lângă ea, o strânse în braţe şi o legănă, aşteptând să se calmeze. Apoi începu să-i vorbească încet, cu blândeţe, tandru.

— Am fost nebun, Chelsea, dar atât de crud rănit în ziua aceea… Ştiam că urmăreai ceva, la cererea cuiva, dar nu voiam să mă gândesc pentru că te iubeam atât de mult…

Se întrerupse câteva clipe. Chelsea îl asculta, calm, suspinând înăbuşit din când în când.

— Când mi-ai spus că mă iubeşti, continuă el, am simţit că tot viitorul meu este în joc. Voiam să-ţi cer să rămâi cu mine pentru totdeauna, dar aveam nevoie să aflu adevărul. Auzindu-l chiar din gura ta, a fost ca o lovitură de pumnal în

inimă.

Îşi apăsă obrazul pe capul ei blond.

— Ştiu că reacţia mea a fost poate exagerată. Dar sunt doar un om, cu defectele şi calităţile sale... Eram speriat pentru că nu mai simţisem niciodată asemenea sentimente pentru o femeie... şi să aflu că m-ai minţit, că *ea* te trimisese să mă cauţi... a fost cumplit... ceva s-a frânt atunci în inima mea.

Chelsea nu se mişca. Tot ce spunea era adevărat, dar venea prea târziu...

— Am rătăcit toată ziua prin Cancun, descumpănit. Apoi mi-am dat seama de greşeală, dar din orgoliu nu voiam să capitulez. Nu înţeleg nici acum de ce ai perseverat în minciună, ştiind că te iubesc. Mi-a făcut o imensă plăcere să-ţi arăt viaţa pe care o duceam, realizând însă dintr-odată că şi acea viaţă începea să mi se pară lipsită de interes, pentru că, fie la Boston sau în Yucatán, plictiseala mă urmărea. Dar, a avea posibilitatea să priveşti lucrurile prin ochii unei persoane pe care o iubeşti, să le împărtăşeşti cu ea, era ceva nou pentru mine, şi infinit mai preţios... Mă asculţi, Chelsea?...

Incapabilă să rostească vreun cuvânt, ea încuviinţă din cap. El păru mulţumit de răspunsul ei nerostit.

— Ştiam că nu voiai să rămâi la nesfârşit în Mexic şi, brusc, m-am îndoit de propria-mi decizie. Nu mai puteam să-mi suport singurătatea. Aveam prea multă nevoie de tine.

O sărută tandru pe tâmplă.

— Toate aceste gânduri mi se învălmăşeau în minte în vreme ce mergeam aiurea prin Cancun. Furia şi durerea mi se mai potoliseră. Când m-am întors la hotel, tu plecaseşi deja. Eram zdrobit, mai întâi din cauza plecării tale şi apoi pentru că, de-a lungul întregii zile, nu mă gândisem decât la mine. Aşezat în holul hotelului, retrăiam cearta noastră. Auzeam cuvintele crude pe care ţi le aruncasem, acuzaţiile

nedrepte pe care ţi le-am adus sub imperiul furiei… M-am purtat ca un ticălos, Chelsea…

Vocea îi era mai puţin sigură, alterată de suferinţa ce se ghicea în ea.

— Primul meu gând a fost să te urmez. Dar mi-am dat seama că aveai nevoie să fii singură, şi eu la fel. Trecuseră şapte luni de când fugisem de lumea aceasta şi trebuia să fiu împăcat cu mine însumi înainte de a mă întoarce. Şi atunci m-am reîntors în sat. Dar fără tine, nu mai eram acelaşi. După cinci zile, m-am hotărât să mă întorc.

El se întrerupse, dar Chelsea se încăpăţâna să tacă.

— Mi-ar plăcea să pot spune că de când m-am întors, de nouă zile, mi-am putut rezolva problemele, dar ar fi fals. Am discutat cu David diferitele posibilităţi privind întreprinderea, dar mai ales ţi-am urmat sfaturile, acordându-mi mai mult timp liber pentru plimbări lungi pe plajă sau la munte.

Un surâs slab şi trist îi apăru pe buze.

— Singura problemă era că nu-mi puteam desprinde gândurile de tine, imaginându-mi plăcerea pe care am avea-o să facem aceste plimbări împreună… Am vrut să-ţi dau mai mult timp de gândire Chelsea, dar a fost peste puterile mele. În cursul săptămânii trecute, am venit în fiecare zi în faţa casei tale, neîndrăznind să-ţi bat la uşă. Dar acum când mi-ai deschis, când te-am văzut atât de deprimată şi ai leşinat… Dumnezeule, Chelsea, vorbeşte-mi…

Chelsea inspiră adânc. Se simţea mai obosită decât se simţise vreodată în viaţa ei.

— Ar fi un eşec, spuse ea cu voce slabă.

— Ce anume?

— Relaţia noastră.

— De ce?

— Pentru că vieţile noastre sunt prea diferite. Şi pentru că ne-am sfâşiat unul pe altul…

— Dacă aş putea să dau timpul înapoi şi să şterg totul…

— Dar nu poţi, remarcă ea lipsită de vlagă. Aş avea mereu în minte acuzaţiile tale şi teama de a le auzi din nou.

— N-ai niciun motiv să-ţi fie teamă. Te iubesc şi n-o să mă satur toată viaţa să ţi-o dovedesc.

Ea dădu din cap întristată şi obrazul i se atinse de cămaşa lui.

— Sunt atât de obosită, murmură ea. Te înşeli în afirmaţiile tale, dar acum nu mai am puterea să discut.

Se lăsă moale, asemeni unei păpuşi de cârpă şi Sam, îmbrăţişând-o cu putere, o duse în pat.

— Odihneşte-te un pic până ce adun câteva lucruri.

— Ce lucruri?

El deschise şifonierul şi-i trecu rapid în revistă hainele.

— Câteva lucruri de schimb… ai cumva o geantă de voiaj?

— Nu pot să plec cu tine. Trebuie să lucrez.

— N-ai putere acum, eşti prea obosită.

— Ba da, mă aşteaptă patronul.

— O să-i telefonez să-i spun că eşti bolnavă.

— Nu sunt bolnavă, sunt doar obosită. În noaptea asta voi dormi bine.

— Ce număr are?

Ea se ridică încet şi se sprijini într-un cot.

— Nu vreau să-i telefonezi.

Sam, cu blândeţe dar şi cu fermitate, o obligă să se culce la loc.

— Abia în urmă cu o jumătate de oră, ai leşinat în braţele mele. Eşti surmenată, istovită, subalimentată. Ai nevoie de odihnă, Chelsea, şi am de gând să mă ocup de asta.

— Dar, serviciul meu…

— O să te aştepte. Dacă este o chestiune de bani, voi fi fericit să te împrumut…

Ea se ridică brusc, cu ochii încărcaţi de furie.

— N-am nevoie de banii tăi! *Niciodată* n-am avut nevoie

de banii tăi! înţelegi?…

Şocat de brusca ei violenţă, el îi răspunse calm.

— Ştiu, este unul din lucrurile despre care va trebui să vorbim… dar acum cea mai importantă este odihna.

— Pot foarte bine să mă odihnesc aici.

— Este mult prea cald.

— În pueblito, căldura parcă nu te deranja… Vezi, Sam, te-ai schimbat, îl înfruntă ea, fulgerându-l cu privirea.

Străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea, el îşi strânse buzele, închise ochii şi respiră adânc.

— Da. M-am schimbat. Dar aşa cum mi-ai repetat de atâtea ori, am înţeles că viaţa nu este doar în alb şi negru, în totul sau nimic. Că n-ar trebui să resping totul sub pretextul că unele lucruri nu-mi convin. Câştig bine şi-mi pot permite un anumit lux cum ar fi o maşină frumoasă, haine elegante sau aer condiţionat. Şi apoi, adăugă el încet, ştii foarte bine că temperatura de aici n-are nimic de-a face cu căldura de acolo.

— Asta din cauza costumului tău demodat… Exasperat, el ridică ochii spre cer.

— Îmi dai sau nu numărul patronului tău de la Icabod? Ea capitulă, fără tragere de inimă.

— I-am spus că-i vei telefona mâine, o anunţă el întorcându-se în dormitor. A spus să ai grijă de sănătatea ta.

— Nu merg cu tine, Sam. Rămân aici, declară ea, posomorâtă.

— Haide, Chelsea, credeam că ne-am înţeles.

— Te-ai înşelat. Aici nu mai suntem în Mexic şi, *aici,* fac ce vreau.

— Şi asta numai pentru că îţi este teamă.

— Adevărat.

El se apropie de pat, se aşeză pe margine şi-i luă mâna. Ochii lui cenuşii o implorau.

— Nu vreau să te mai fac să suferi, Chelsea, crede-mă, te

rog. Te iubesc. Şi pentru ca relaţia noastră să poată să înflorească, trebuie să fim împreună, să învăţăm să ne cunoaştem, să fim aproape unul de altul. Vreau să vii cu mine, la mine acasă şi îţi promit că n-am să-ţi cer nimic. Cel mai important lucru acum este sănătatea ta.

Sam se ridică de pe pat şi se îndreptă spre şifonier. Chelsea îl privea, neştiind ce să-i răspundă. Dorea să fie cu el, dar rana ei era încă prea adâncă. Şi se simţea atât de slăbită…

Se întinse din nou pe pat şi-şi puse un braţ peste ochi. Îl auzi deschizând mai multe sertare, scoţând haine, punându-le în geanta de voiaj.

— Vrei să te schimbi înainte să plecăm? o întrebă cu blândeţe.

— Da… murmură ea abia auzit.

— Te aştept în salon.

Chelsea făcu un duş călduţ apoi îmbrăcă o rochie uşoară. Sam o întâmpină cu un zâmbet când reveni şi Chelsea se lăsă condusă spre maşină. Abia se aşeză, lăsându-se să cadă pe spateaza scaunului, că închise ochii şi aţipi.

Sam îi respectă somnul şi n-o trezi decât după ce parcă maşina pe o stradă mărginită de clădiri noi, de-a lungul portului.

Ea îşi ridică încet pleoapele şi, privind în jurul ei, zări un imobil modern de două etaje, nou construit.

Salonul în care intrară era decorat în nuanţe de albastru deschis şi brun într-un stil modern luxos şi simplu totodată.

— Bucătăria şi sufrageria sunt alături de salon, o informă el în timp ce o conducea spre primul etaj. Acesta este dormitorul meu. Mai există unul, chiar în faţă, dar cred că acesta este mai confortabil.

Punând geanta de voiaj pe un fotoliu, el se apropie de pat şi începu să tragă cuvertura.

— Vreau să te culci imediat şi să te odihneşti. Şi dacă se poate, va trebui să dormi. Mă duc să pregătesc cina şi mă

întorc să te văd imediat... Bine?

Chelsea încuviinţă slab, îl privi ieşind din cameră, se strecură între cearşafurile răcoroase, puse capul pe pernă şi adormi imediat.

***

— Chelsea?... Trezeşte-te, draga mea... Chelsea...

Încetul cu încetul, se trezea, auzind ca prin vis o voce, simţind o mână care-i scutura uşor umărul, respirând aerul răcoros din încăpere... Ridică încet capul şi clipi din ochi, întrebându-se cât timp dormise. Camera era luminată de razele soarelui ce se strecurau prin perdele.

Şi apoi era Sam – Sam? – care-i zâmbea, aşezat alături de ea şi îmbrăcat într-un costum nou din tweed gri deschis.

— Cât este ceasul? întrebă ea, încruntată.

— Opt şi jumătate.

— Şi... este încă lumină...

— Opt şi jumătate dimineaţa!... preciză el, amuzat. Cum te simţi?

— Dimineaţa?...

— Da... Te-aş mai fi lăsat să dormi mai mult, dar trebuie să plec la muncă şi n-am vrut să te trezeşti singură.

— Dimineaţă? repetă ea, buimăcită.

— Ţi-am lăsat în bucătărie cereale şi cornuri... Eu mă întorc la prânz.

— La prânz?... Doamne, Sam, nu pot să cred că am dormit atât...

Se ridică uşor în pat şi Sam îi aşeză pernele din spatele ei.

— Aveai atâta nevoie!... Arăţi deja mai bine... Chelsea, sunt sigur că vrei să te repezi acasă şi să te apuci de treabă, dar te rog să mai rămâi. Diseară, dacă doreşti, te conduc la apartamentul tău să-ţi iei dosarele de care ai nevoie. Poţi să foloseşti telefonul cum vrei. Promite-mi că n-

ai să pleci…

Ea se aşează mai comod pe perne.

— Nu cred că am chef să plec undeva. Cu siguranţă, voi adormi la loc imediat după plecarea ta.

— Dar mai întâi mănâncă, bine?

Fără să mai aştepte răspunsul, o sărută pe frunte şi ieşi din cameră.

În timp ce auzea uşa de la intrare închizându-se, Chelsea se gândi că, de ani de zile, nu se mai simţise atât de fericită. Între ea şi Sam lucrurile nu erau încă limpezi, dar inima îi era uşoară şi simţea că viitorul îi surâde.

Şi, de fapt, îi era teribil de foame. Dădu la o parte cearşafurile şi coborî repede la bucătărie unde găsi micul dejun pe care i-l pregătise Sam. Pe tavă găsi un bileţel: *Pe curând. Te iubesc. Sam.*

***

— Ai mâncat? fu prima întrebare pe care i-o puse când reveni la ora prânzului.

— Oh, foarte uşor, glumi ea zâmbind. Am mâncat cereale, o banană, două cornuri, omletă şi o bucată de brânză… Şi acum, unde mâncăm de prânz? întrebă ea frecându-şi palmele.

— Ai devenit un adevărat căpcăun! o ironiză el. Şi pari într-o formă grozavă!… Chiar şi obrajii şi-au recăpătat un pic culoarea…

Îi plăcea când o privea, se simţea seducătoare şi dorită…

— Am rezervat o masă la *Jasper,* spuse el. Cunoşti restaurantul?

— Nu.

— Cred că o să-ţi placă.

Într-adevăr, restaurantul îi plăcu, dar mai ales compania lui Sam. Foarte diplomat, el nu abordă subiectul relaţiei lor, părând să-şi dea seama că ea mai are nevoie de puţin

răgaz. Avură o conversaţie agreabilă, despre munca ei, despre munca lui.

Toată după-amiaza, Chelsea dormi iar şi seara Sam o conduse acasă la ea, aşteptând-o să împacheteze o valiză mare cu haine şi alta, mai mică, cu dosare. Ea profită de asemenea ca să-i telefoneze patronului ei şi să-i spună că-şi prelungeşte concediul.

La întoarcere, îşi despachetă lucrurile în timp ce Sam se duse să cumpere ceva pentru cină de la un restaurant specializat în fructe de mare. O invită apoi să-şi aleagă o cameră de la etajul doi în care să-şi amenajeze biroul. Era o încăpere mică şi luminoasă, confortabilă, ale cărei ferestre mari dădeau spre un balcon cu vedere spre port.

După o cină substanţială şi delicioasă, se aşezară în salon să-şi bea cafeaua.

— Am absolută nevoie să ştiu un lucru, Chelsea, un lucru foarte important pentru mine…

Privirea lui era intensă, cu o expresie de vulnerabilitate.

— Mă iubeşti?… După toate câte s-au întâmplat, mă mai iubeşti?

— Da, răspunse ea fără să şovăie.

El închise ochii o clipă şi tot corpul i se relaxă. Se schimbase când se întorsese de la birou, iar blugii şi cămaşa sport pe care o purta îi dădeau din nou acea înfăţişare de Samuel *mexicanul.* Chelsea se simţi copleşită de un val de tandreţe.

— Din moment ce ne iubim, ne putem construi viaţa pe o bază solidă, murmură el liniştit. Ce ai de gând să faci cu studiile?

— Am fost admisă la universitatea din Boston, dar am amânat înscrierea până când voi avea bani suficienţi ca să-mi plătesc studiile.

— Mama mi-a spus că i-ai înapoiat banii…

Chelsea află astfel cu uşurare că, de când sosise, luase legătura cu Beatrice London şi că ea îl informase despre

această poveste cu banii. Ea nu şi-ar fi dorit să discute despre asta.

— N-ar fi trebuit, Chelsea, i-ai meritat. Pentru că la urma urmei, m-am întors.

— Te-ai întors pentru că tu ai hotărât astfel. Oricum, nu voiam acei bani, după toate acuzaţiile tale…

— Aşadar, i-ai înapoiat din cauza mea?

— Nu. Dar pentru că mă îndrăgostisem de tine, mi-a fost ruşine să-i păstrez.

— Sunt sigur că mama te-a felicitat pentru gestul tău nobil… o ironiză el.

Nedorind să învenineze relaţia dintre mamă şi fiu, Chelsea preferă să ignore remarca lui.

— Am acţionat din simplă onestitate faţă de mine. Nu voiam să-mi plătesc studiile cu aceşti bani murdari. Diploma pe care mi-o doresc este prea importantă pentru mine. De ea depinde reuşita mea în viaţă.

— Dar ai reuşit deja! Nu mai ai nevoie…

— Tu te-ai născut într-un mediu înstărit, replică ea prompt. Pentru mine, a fost altfel. Părinţii mei, oricât de minunaţi sunt, n-au avut studii…

— Dar tu ai deja o licenţă…

— Nu este suficient.

— Vreau să te ajut, Chelsea, pot s-o fac…

— Nu.

— Crezi că-ţi propun asta din milă?… Te înşeli. Dacă o fac, este pentru că te iubesc şi pentru că dacă faci aceste studii eşti fericită, şi dacă tu eşti fericită, eu voi fi primul care va beneficia. Vezi aşadar, că motivaţiile mele sunt pur egoiste… Dacă am fi căsătoriţi, ai putea lua aceşti bani din contul nostru comun…

— Dar nu suntem căsătoriţi.

— Vrei să te măriţi cu mine, Chelsea?

— Nu… nu încă. Pe parcursul acestor două săptămâni care s-au scurs, am înţeles că, pentru a construi o relaţie

durabilă, este nevoie de mult mai mult decât de dragoste…

Cuvintele Beatricei London, care o răniseră, încă o mai urmăreau…

— Facem parte din medii diferite, continuă ea. Ne-am întâlnit în Mexic, în împrejurări cu totul deosebite. Poate că gusturile noastre nu se vor potrivi, poate că nu-mi vor plăcea prietenii tăi, că îi vei detesta pe ai mei… Şi în ciuda bunelor noastre intenţii, ne vom îndepărta iremediabil unul de altul…

— Este imposibil!

— Poţi să garantezi?… în ceea ce mă priveşte, eu vreau totul sau nimic. Vreau toată dragostea ta, toată tandreţea ta, toată atenţia… Sau nimic. Mă obişnuisem mai mult sau mai puţin cu această idee înainte să baţi la uşa mea, ieri.

Sam tăcu o clipă. Îi luă mâna în mâinile lui, o strânse apoi îi privi palma, ca şi cum liniile acelea îl puteau informa asupra viitorului lor. Apoi ridică privirea spre ea.

— Pot să te asigur că te iubesc, Chelsea, şi că fiecare minut din viaţa mea va fi al tău. Poate că ar trebui să trăim împreună o vreme… Ce zici?

Ea înţelese că-i oferea primul pas către fericire. Respiră adânc, şi-i zâmbi cu tandreţe.

— Cred că este o idee bună, încuviinţă ea aplecându-se spre el să-l sărute. Te iubesc, Sam. Şi vreau să fim fericiţi.

— Vom fi fericiţi, dragostea mea.

În vreme ce zilele treceau, Chelsea trebui să recunoască faptul că Sam avea dreptate. Era fericită mai mult decât fusese vreodată. Îşi abandonase munca la *Icabod* şi acum îşi consacra timpul căutării copiilor dispăruţi.

În fiecare dimineaţă, luau micul dejun împreună, cinau împreună în fiecare seară şi se întâlneau o dată sau de două ori pe săptămână, la prânz. În timpul weekendului, erau nedespărţiţi.

Sam îi prezentă câţiva prieteni şi, în ciuda reticenţelor sale, Chelsea constată că prezenţa lor era foarte plăcută. La

fel, şi Sam aprecie prietenii Chelsei.

Din când în când, mai vorbeau despre micul lor sat mayaş, dar toate gândurile le erau concentrate spre prezentul şi viitorul lor.

În urma lungilor discuţii cu Chelsea, Sam se hotărî să-şi limiteze responsabilităţile din cadrul companiei *London and McGee* păstrând pentru el doar sectorul centrelor comerciale. O dată luată această hotărâre, în el se produse o transformare profundă. Căldura şi nonşalanţa care-l caracterizau pe Sam în Mexic ieşeau încetul cu încetul la iveală şi, de mai multe ori, îi mărturisi Chelsei certitudinea că regăsise în sfârşit şi la ea acea privire deosebită despre care discutaseră în vremea când trăiseră în pueblito.

La capătul unei luni de viaţă comună cu Sam, Chelsea era mai îndrăgostită de el ca oricând. Începea să se gândească la căsătorie, la copii…

O singură umbră îi mai întuneca din când în când fericirea. Un lucru pe care-l păstra bine ascuns în adâncul sufletului. Conştientă că acum Sam ştia totul despre ea, nu fu deloc surprinsă când el abordă subiectul.

— Am vorbit astăzi cu mama, spuse el într-o joi când se întoarse de la birou. Am invitat-o mâine seară la cină.

Nu, Chelsea nu era surprinsă, dar o cuprinse o puternică îngrijorare.

— Oh, Sam, crezi că este o idee bună?

— Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ne hotărâm.

— Dar… eu şi cu ea… ne-am despărţit în termeni mai degrabă reci. Sunt chiar uimită că a acceptat invitaţia ta…

— Nu i-am dat posibilitatea să refuze.

— Atunci, cu siguranţă, va fi de două ori mai furioasă… N-ai vrea să mai aşteptăm un pic?

El o trase spre el, masându-i uşor ceafa.

— Este singurul punct negru în relaţia noastră, Chelsea. Tu nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, nu mi-ai spus un singur cuvânt despre discuţiile voastre. Ştiu că ai făcut-o ca

să nu mă răneşti, dar eu o cunosc pe mama, ştiu că are o limbă de viperă…

— Şi dacă va profita de această cină ca să încerce să ne facă să ne certăm?…

— Nu-ţi fie teamă de asta, ea nu mă impresionează şi nimic nu va putea să-mi schimbe sentimentele pe care le am faţă de tine. Ştiu exact ce fel de femeie este mama. Şi sunt imunizat împotriva ei. Nu avem acum dovada că suntem făcuţi unul pentru altul?…

— Ba da. Dar haide să mai amânăm cina asta…

— Nu se mai poate, Chelsea! Vreau să mă căsătoresc cu tine cât mai repede cu putinţă. Ştiu că ţie îţi este teamă de ea şi lucrul acesta mă necăjeşte. Pusă în faţa faptului împlinit, va fi obligată să recunoască dragostea noastră.

— Şi dacă refuză s-o facă?

— Va fi problema ei, nu a mea. Ţi-am mai spus că o iubesc fiindcă este mama mea, dar nu-i dau dreptul să-mi organizeze viaţa. Dacă este prea oarbă ca să vadă şi să simtă că niciodată în viaţa mea n-am mai fost atât de fericit, atunci o plâng.

Capitolul 10

„Ştiu ce fac” îi spusese el. Chelsea încerca să se convingă cu disperare că el avea dreptate şi se studia nelinişştită în oglinda din dormitor. Ironia sorţii făcea ca Beatrice London, cea care fusese la originea întâlnirii lor, să fie acum ultimul obstacol în calea fericirii lor.

Mătasea de culoarea lavandei a rochiei ei noi cădea în pliuri suple pe silueta ei subţire, prinsă în talie de un cordon fin. Chelsea se machiase discret, o umbră uşoară de fard pe pleoape punându-i în evidenţă strălucirea ochilor albaştri. Totuşi, parcă lipsea ceva. Căutând într-o casetă mică, scoase un colier de perle pe care şi-l puse la gât, dar se încruntă, sceptică, în faţa rezultatului prea puţin mulţumitor.

— De ce ai aerul acesta îngrijorat? întrebă Sam punându-i o mână pe umăr.

Chelsea nu se putu abţine să-i admire eleganţa sobră a costumului negru şi cămaşa albă care-i punea în valoare tenul bronzat.

— Nu-mi plac perlele astea. Ar fi trebuit să-mi cumpăr un alt colier, dar n-am prevăzut că astă seară vom cina cu mama ta…

Sam rămase tăcut câteva clipe, studiind cu un aer îngândurat imaginea ei din oglindă.

— Aşteaptă puţin… Poate că vom putea remedia situaţia. Sub privirea mirată a Chelsei, se îndreptă spre o comodă şi scoase dintr-un sertar un pacheţel legat cu o panglică pe care i-l întinse.

— Este un cadou? se miră ea. Pentru mine?

— Ce ţi se pare atât de ciudat? răspunse el calm.

— Niciun bărbat nu mi-a oferit vreodată ceva…

— Eu nu sunt orice bărbat. Sunt viitorul tău soţ. Haide, Chelsea, deschide-l.

Fericită şi emoţionată ca un copil, desfăcu repede nodul

şi descoperi trei mici cutiuţe. Prima era lungă şi îngustă. A doua era mai puţin mare, iar a treia şi mai mică. Chelsea le deschise una după alta, scoţând exclamaţii de bucurie şi surpriză în faţa bijuteriilor care străluceau sub ochii ei. Era un lănţişor de aur fin cizelat de care era agăţată o inimioară de diamant, o pereche de cercei asortaţi, şi ei cu o inimioară de diamant în mijloc, şi... un minunat inel cu diamant.

— Vreau să le porţi, Chelsea, murmură el punându-i ceremonios inelul pe deget. Vreau ca toată lumea să afle că ne vom căsători în curând.

Îi luă apoi mâna şi i-o sărută tandru.

— Te iubesc, Chelsea. Dumnezeule, cât te iubesc!

Dând frâu liber emoţiei, Chelsea se aruncă de gâtul lui, neputând să-şi reţină lacrimile de bucurie care-i umeziră ochii.

— Oh, Sam...

— Ssst... nu plânge. Va trebui să te machiezi din nou, şi peste douăzeci de minute avem întâlnire cu mama, glumi el mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Ai dreptate. Să n-o facem să aştepte...

Chelsea şi Sam se aşezaseră de vreo cinci minute când Beatrice London îşi făcu apariţia în restaurant. Mergea încet, cu o oarecare crispare pe care Chelsea se gândi pentru prima oară s-o pună pe seama vârstei.

— Eşti prea nervoasă? îi şopti Sam la urechea Chelsei.

— Nu. Este în regulă.

El zâmbi, îi strânse mâna cu un gest încurajator, şi se ridică să-şi întâmpine mama.

— Mamă, ţi-o aminteşti pe Chelsea...

— Ce mai faci, domnişoară Ross? întrebă Beatrice. Chelsea încercă să fie cât mai entuziastă cu putinţă. Fără să fie excesiv de caldă, Beatrice nu afişa totuşi acea distanţă glacială care-i era obişnuită, ceea ce Chelsea interpretă drept o încurajare.

— Foarte bine, mulţumesc. Dar, vă rog, spuneţi-mi Chelsea. Sam o ajută galant pe mama sa să se aşeze şi, după ce se instală şi el în faţa celor două femei, comandă o sticlă de şampanie.

— Se impune un toast, propuse el ridicând cupa de îndată ce chelnerul se îndepărtă. Chelsea şi cu mine ne-am logodit. Am vrut să fii prima care află.

Chelsea nu-şi dădu seama care dintre ele două a fost mai surprinsă. Cu siguranţă, nu se aştepta ca Sam să anunţe vestea atât de direct.

— Logodiţi? repetă Beatrice privindu-i pe rând. Nu este cam pripită hotărârea?

— Ne cunoaştem de două luni, răspunse el, radios. A trebuit să-mi folosesc toată puterea de convingere, dar până la urmă Chelsea a cedat.

— Ei bine... felicitările mele amândurora, spuse ea cu amabilitate.

— Atunci, închin paharul pentru Chelsea, proclamă el, cu privirea scânteind de mândrie. Pentru Chelsea care m-a învăţat atâtea despre mine însumi şi care a ştiut să-mi aducă fericirea şi bucuria.

În ciuda tonului uşor provocator al fiului său, Beatrice îşi păstră atitudinea calmă.

În timpul mesei, Sam o puse la curent pe mama sa cu schimbările pe care le făcuse la întreprindere, lucruri de care păru foarte interesată. Discutară apoi despre noile achiziţii făcute de London Corporation. Chelsea urmărea cu atenţie conversaţia, punând din când în când întrebări pertinente cu siguranţa pe care o câştigase în orele lungi petrecute discutând cu Sam despre proiectele lui.

Beatrice o întrebă la rândul ei despre progresele pe care le mai făcuse şi, încurajată de un semn discret al lui Sam, Chelsea îi explică derularea unora dintre căutările sale. Chiar dacă nu se lăsa înşelată de aparentul interes al Beatricei, cu toate acestea îi fu recunoscătoare pentru

faptul că făcea efortul să se prefacă interesată.

Apoi, sub pretextul că recunoscuse un prieten în restaurant, Sam le abandonă ca să meargă să-l salute.

— A făcut-o special, să ştii, remarcă Beatrice. Vrea să ne dea ocazia să rămânem singure.

Chelsea aruncă o privire uşor neliniştită spre Sam, apoi zâmbi timid.

— Da, fără îndoială aveţi dreptate.

— În privinţa asta, da. Dar nu în toate. Trebuie să fiu cinstită cu dumneata, Chelsea. Probabil că eu aş fi ales altă soţie pentru Sam dacă aş fi avut dreptul să-mi spun părerea. Şi n-am de gând să-mi cer scuze pentru tot ce ţi-am spus pentru că chiar gândeam aşa.

Chelsea dădu încet din cap şi chipul i se întunecă brusc.

— Îmi pare foarte rău, doamnă London. Sam vă iubeşte şi-mi pare rău că între noi există divergenţe.

— Te iubeşte, nu-i aşa?

— Păi… da.

— Şi dumneata îl iubeşti, evident. Asta m-a frapat cel mai mult la ultima noastră întâlnire. Lucrurile pe care mi le-ai spus despre el erau foarte… frumoase. În calitatea mea de mamă, nu sunt insensibilă la complimente.

— În mintea mea, nu erau complimente, obiectă Chelsea cu calm. Era pur şi simplu ceea ce gândeam profund despre el.

— Nu mă îndoiesc. Dar spune-mi, ţi-ai început cursurile? Chelsea îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Nu. Încă n-am strâns suficienţi bani.

— Adevărat? Totuşi, Sam trebuie să-ţi fi…

— I-am refuzat oferta. În ciuda a ceea ce se pare că gândiţi, nu mă voi căsători cu Sam pentru bani. Este unul dintre motivele pentru care i-am acceptat atât de târziu propunerea în căsătorie.

— Dar până la urmă ai acceptat.

Chelsea ridică uşor din umeri şi un zâmbet îi luminã privirea.

— Îl iubesc, îi explică ea simplu. Vreau să fiu cu el. Am nevoie de el şi cred că şi el are nevoie de mine. Poate că n-am educaţia sau clasa soţiei pe care dumneavoastră i-aţi fi ales-o, dar sunt sigură că voi putea să-l fac fericit. La urma urmei, nu asta contează?…

Beatrice London o privi îndelung, îngândurată.

— Credeam că nu va trebui să recunosc vreodată, dar cred că ai dreptate. De ani de zile, Sam n-a mai fost atât de vesel, cu chef de muncă. Se pare într-adevăr că lângă dumneata şi-a găsit fericirea.

Se întrerupse o clipă, ridicând sprâncenele cu un aer mirat.

— Tot nu înţeleg ce-l făcea atât de nefericit înainte. Poate că ar fi fost şi acum în Mexic dacă nu te-ai fi dus dumneata… să-l cauţi. Aşa că, într-un anume fel, ţi-ai câştigat pe deplin banii pe care…

— Nu! o opri Chelsea. Vă rog. Să nu mai vorbim niciodată despre asta.

— Cum vrei, oftă Beatrice. În orice caz, sunt foarte mulţumită că s-a întors. Vreau să ştii, Chelsea, că nu mă voi opune planurilor voastre. Dacă asta îşi doreşte Samuel, îi voi acorda tot sprijinul pe care-l va dori.

Chelsea ştia că Beatrice nu va spune mai multe. Oh, bineînţeles, nu-şi ceruse scuze, nici nu-şi întâmpinase viitoarea noră cu braţele deschise, dar nu-i păsa. Cel puţin, lucrurile fuseseră clarificate.

Şi totuşi, spre marea ei surpriză, Beatrice afişă dintr-odată un zâmbet slab.

— Trebuie să recunosc că, aşa cum sunteţi voi doi, cu siguranţă că îmi veţi dărui nişte nepoţi superbi.

Chelsea simţi că roşeşte în faţa acestei observaţii neaşteptate.

— Sper, murmură ea abia auzit.

În clipa aceea, Sam se apropie de masă cu o nonşalanţă prefăcută, despre care Chelsea îşi promise să-l tachineze mai târziu.

***

Trecură câteva săptămâni de la acea cină. Sam şi Chelsea stăteau în ziua aceea tandru îmbrăţişaţi în patul mare din căsuţa veche pe care tocmai o cumpăraseră doar de câteva zile.

— Îţi place? întrebă el.

— Casa? O ador!

— Va fi mult de lucru la ea ca s-o renovăm.

— Am impresia că-l aud vorbind pe Samuel Prescott London. Sam *al meu* ştie foarte bine că dacă ar fi vrut o casă nouă, ar fi cumpărat-o. Casa aceasta este perfectă. Absolut perfectă. Fără pretenţii, calmă, izolată... Nu asta ai spus când ai văzut-o prima oară?

— Da, dar voiam să fiu sigur că eşti fericită.

— Cum poţi să te mai îndoieşti? întrebă ea ridicându-se într-un cot să-l sărute. Sunt aici cu tine, nu?

— La bine şi la rău.

— Spune-mi, n-ai cumpărat-o pentru că această casă îţi aminteşte de pueblito?

— Poate... Regăsesc aici acele sentimente de libertate, de seninătate... Va fi fantastic să putem să ne refugiem aici în fiecare weekend.

— Şi să facem dragoste în pădure, ca ieri?

— Ca ieri, ca astăzi şi ca mâine... adăugă el aplecându-se s-o sărute.

— Te iubesc, murmură ea. Te iubesc la nebunie, cu pasiune... Dar ştii asta, nu-i aşa?

— Mmm... răspunse el cu un zâmbet maliţios şi tandru totodată. Dar poţi să repeţi cât de des vei dori, nu mă supăr...

Sfârşit